

အိမ်

ဝါဒီဝါဒ

ပျံ့နှံ့ပျံ့နှံ့

ကုသိုလ်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၄၀၃၁၊ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၅၉၀၄၁၊

တုတ်စာပေ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အောင်မြင်စာပေ

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၀၃၁၊ ၀၉၈၀၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (ဒီဇင်ဘာလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

ဝိဇ္ဇာ

၀၉၅-၈၃

မိတ်စာ/ဝိဇ္ဇာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၈၈ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၀ စင်တီ။
(၁) ဝိဇ္ဇာ

BURMESE CLASSIC

ခက်ပါလား
လက်မပါနဲ့၊ ကောင်လေး
ငါပြောတာ မိတ်စာ
ကုသိုလ်ပေါ် မျက်နှာပေးလေးနဲ့
တသွေးစာမွေးလှသွေးရယ်
မင်းဟာ
နုလုံးသားရဲ့ ပြဿနာ
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျောက်အတွက်
"မိတ်စာ"
မိတ်ပါလက်ပါမိတ်စာကို သုံးစွဲပါ။

အသုံး(၁)

“အလှူရှင်နာမည်လေး”

လွင်ဦး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အခုလို လက်မနဲ့ နောက်ပြန်ညွှန်ပြရင်း ပြောချလိုက်ပါသည်။

“လွင်ဦးနှင့် သူ၏မိန်းမများ”

အလှူခံနေတဲ့ ကော်မရှင်စား ဦးငွေရ မျက်လုံးပြူးသွားသလို အလှူခံမဏ္ဍပ်မှာ တစ်ထောင်ကို ကိုးရာကျပ်နဲ့ အကြွေလာလဲတဲ့ငွေငင် ဒေါသနဲ့ . . .

“ဘာပြောတယ်”

အနီးကပ် နောက်ကနေ ကြိုးအော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် . . .

“အောင်မင်း . . . ဟာ . . . လန်လိုက်တာ ငွေငင်”

နောက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း လွင်ဦးပြောတော့ ဒေါသမျက်နှာ ထားကို နှစ်ဆယ်တိုး အနေအထား အဆုံးတင်ရင်း . . .

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ လွင်ဦးရဲ့”

ကျောင်းတော်က ရန်စမရှိပေမယ့် ရပ်ကွက်က ရန်စက အခဲ အလှူခံနေတဲ့ ဦးငွေရ၊ ဦးအဟုတ်နဲ့ ဦးရာကျူးတို့က အသိဆုံး။ လွင်ဦးမို့ ငွေငင်ဆိုတာက မြောက်ကိုရိုးယားနဲ့ တောင်ကိုရိုးယားလို အနေ အထား။

သူတို့စီးပွားရေးက တရုတ်နဲ့ဂျပန်လို လစ်ရင်လစ်သလို အ တိုက်အခိုက်လေးတွေနဲ့ ဈေးကွက်ချဲ့ထွင်နေကျ။

ဆိုးတာက သူတို့နှစ်ဦးက တစ်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြိုင်ဆိုင်မှု ပြင်း ထန်တဲ့ ဒါဘီပြိုင်ဘက်တွေ။ သူတို့အလုပ်က “အတိုး” ပေးတဲ့အလုပ် လေ။

“ငါ ဘာပြောလို့လဲ ငွေမြင်သေးခွင့် မငွေငင်”

ကာရံနဘေနဲ့ စတင် စစ်ထိုးစကား ဆိုတော့ အရှေ့တိုင်းသား ဦးအဟုတ်က . . .

“ဒီကောင်လေး စကားပေါကောင်းတယ်၊ မဆိုးဘူး . . . ဝ သဘောကျတယ်”

အရေးထဲ ဦးအဟုတ်က ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတော့ ငွေငင် . . . ဦးအဟုတ်ကို မျက်စောင်းဖြင့် တရစပ် မောင်းတင်ရင်း လွင်ဦးကို ခါး ထောက်ကြည့်ကာ . . .

“ဟဲ့ . . . နင်ကသာ သေမထူးနေမထူး လွင်ဦးရဲ့”

ဦးရာကျူး . . . ငွေငင်စကားကြောင့် ပါးစပ်ကြီး ပြိုပြီး သဘောကျ သွားသည်။

“ကန်မလေးလည်း အားကြီး စကားပြောကန်းတယ်၊ သူလည်း မဆိုးဘူး”

လွင်ဦးက အသားလွတ် ရန်လာတွေ့တဲ့ ငွေငွေကြောင့် တော
ချုံအုံကြားက ဒေါသတွေ ငယ်ထိပ်အထိ တက်ဆောင်မတတ် ဖြစ်သွား
သည်။

“ဟဲ့. . . ငွေငွေ၊ တစ်ကျပ်ကို နှစ်ကျပ်ခွဲစားတဲ့ အတိုးကြီးစားမ
ရဲ့၊ နင် အသားလွတ် ရန်လာမရှာနဲ့နော်”

ငယ်ကျိုးငယ်နာဖော်တဲ့ လွင်ဦးစကားကြောင့် ငွေငွေ မပြော
မဆိုနဲ့ ဦးငွေရ လက်ထဲက မိုက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . စိတ်ကို ဒေါသနဲ့ ထိန်းလေ ကျေးဇူးရှင်. . .
အဲလေ. . . ငွေငွေ”

“ငွေငွေတို့ကို ဒီလိုလာကြောလို့မရဘူး ဦးငွေရ၊ အတင်အစီး
တွေ လုံးဝလာမလုပ်နဲ့”

“တင်စီးရအောင် ငါက မြင်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ. . . ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ လွင်ဦးရယ်”

“ဒါဆို ရယ်လိုက်ပါလား ငွေငွေရဲ့”

“နင် ရယ်ခိုင်းတိုင်း ရယ်ရအောင် ငါက အရူးမှ မဟုတ်တာ”

“အေးလေ. . . နင်က ငပေါပဲဟာ”

ယောက်ျားတန်မဲ့ တစ်ခွန်းမကျန် ရန်တွေ့လျှာကောင်းလွန်းတဲ့
လွင်ဦးကြောင့် ငွေငွေ ဒေါသကို ကီလိုတစ်ရာကျော်အောင် တင်လိုက်
ပါသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကရော ရပ်ကွက်ထဲကပါ သူတို့ကျေးဇူးရှင်
နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ လွင်ဦးနဲ့ငွေငွေ စကားနပန်းကို သဘောတွေ ကျနေသလို
အသေအချာလည်း မှတ်သားထားရသေးသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဒီတိုက်ပွဲရဲ့စကား အကျအနက်ကို ကောက်ပြီး စကားရောဖောရောနဲ့
ပိုက်ဆံချေးရမှာပဲဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ လွင်ဦး”

“မထူးဘူး. . . ထူးရအောင် နင့်ယောက်ျားမှ မဟုတ်တာ”
ဦးငွေရ. . . လွင်ဦးစကားကြောင့် ရယ်ချင်တာကို မနည်းကြိတ်
မိုက်နေရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မိန်းမ မစိန်တင့်က ငွေငွေ
ရဲ့ဝန်ထမ်း။ ပြောရင် ငွေငွေဆီက တစ်စိတ်မက်မက် ငွေချေးသူ။

“အောင်မာ. . . နင့်လို နဲ့ပတီသီးကို အဝတ်စနဲ့ ဒုပ့်ထားတဲ့ရုပ်
နဲ့ ငါ့ကို လာမှန်းရတယ်လို့၊ ရယ်တောင် ရယ်ချင်သေးတယ်”

“ဟဲ့. . . ကျီးအော်ပါးစပ်အောက်ပိုင်းက သမီးရဲ့”

ခါးပေါ် လက်တင်ပြီး လွင်ဦးပြောပုံက ဝါရင့်ဈေးသည် ရန်
တွေ့ပုံ။ ငွေငွေ လွင်ဦးစကားကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား
ပြီး. . .

“ဘာလဲ. . . ကျီးအော်ပါးစပ်အောက်ပိုင်း၊ လွင်ဦး. . . နင်
မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

ဘာမှန်းမသိတော့ ငွေငွေ အခံရခက်နေသည်။ သူ့ရဲ့တိုက်
ခိုက်မှု အောင်မြင်သွားတော့ လွင်ဦး တဟဲ့ဟဲ့နဲ့ ကျေနပ်မိရင်း. . .

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ငါမိုက်ရိုင်းတာမဟုတ်ဘူး ငွေငွေ၊ မသိရင်
မှတ်ထား. . . ကျီးအော်တော့. . .”

ဦးငွေရက ဘုမသိ ဘမသိဘဲ လက်လေးနှစ်ဖက် ကွေးရင်း
(ပါဖောမန့်)လုပ်ပြကာ. . .

“အာ. . . အာ. . . လို့ အော်”

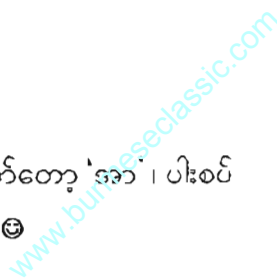
ငွေငွေ. . . ဦးငွေရကို မျက်စောင်းထိုးမိရင်း လွင်ဦးကို ပြန်ကြည့်
သည်။

“ပါးစပ်အောက်ပိုင်းက ဘာလဲ”

ငွေငွေက ယောင်နနနဲ့. . .

“မေးရိုး”

“အေး. . . မသိရင်မှတ်ထား၊ ကျီးအော်တော့ ‘အာ’ ပါးစပ်

အောက်ပိုင်းက 'မေး' ၊ အာမေးတော့ အေးမာ၊ နှင့်အမေက ဒေါ်အေး
မာလေ... သိပြီလား”

ပြောပြီးပြီးချင်း လွင်ဦး တရုတ်သိုင်းကားထဲကလို လေရဲ့ လျှင်
မြန်ခြင်းနဲ့ သိုင်းအမှတ်(၁၉)ကွက်မြောက်ထဲက လေပွေ့နာဂစ် သိုင်း
ကွက်နဲ့ ဖုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အခန်း(၂)

ရှယ်

သံတွေဖြင့် စည်ကားနေကြသည်။ ဆိုင်ရှင်ညိုထွန်းက
သူ့ ကောင်လေးတွေကို လှမ်းအော်သည်။

“ကိုစိုးကြီးတို့ဝိုင်း ရှင်းမယ်ဟေ့”

တဆက်တည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့... မတွေ့လိုက်နဲ့”

ညိုထွန်းစကားကြောင့် သူတို့ဝိုင်းနဲ့ ကပ်ရက်မှာ ကွမ်းယာနေ
တဲ့ မောင်သက်က...

“ဖက်ကိုက်နေတော့တာပဲလား”

ကျွန်တော် ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့...

“တော်စမ်းပါကွာ... ဒီတာမများ”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် မောင်သက် ယာထားတဲ့ ကွမ်းယာကို လှမ်းတောင်းပြီး ပါးစောင်ထဲ ထည့်ရင်း ဦးဇော်က လှမ်းပြောသည်။

“စိတ်... မမှားနဲ့ လွင်ဦး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က လုပ်ငန်းတူ၊ အရွယ်အစားကလည်း နံပါတ်ကိုးဆိုင်တွေဆိုတော့”

“မင်းလုပ်မှပဲ ငါတို့လည်း ဖိနပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”
ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးဇော်က ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့... .

“ဟေ့ကောင်... လင်မယားဆိုတာ ဖိနပ်လိုပဲကွ၊ သူဦးရင်ကိုယ်နင်း... ကိုယ်ဦးရင်...”

“ကိုယ်ပဲ နင်းတာပဲလား”
မောင်သက်စကားကြောင့် ဦးဇော် အရှက်ပြေ ရယ်သည်။

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့ကွာ”
ဦးဇော်က ကားမထွက်ရ နေ့ဆိုရင် သူ့မိန်းမကို နင်းပေး နှိပ်ပေးတတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ငါ့မိန်းမကို နင်းချင်လို့ နင်းတယ်များ ထင်လို့လား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင် ညိုထွန်းက ဝင်ပြောသည်။

“ပြောပါဦး”
“ငါ ကားမောင်းလာတာ နှစ်သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ်”

“အဲဒီတော့...”
ဦးဇော်က ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီး...

“ကားမဆွဲရတဲ့နေ့တွေဆိုရင် ခြေထောက်က လီဗာမနင်းရတော့ ဟာတာတာ ဖြစ်ချင်နေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် အကျင့်မပျက်ရအောင် ငါ့မိန်းမကို နင်းပေးရတာကွ”

ဦးဇော်ကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ ညိုထွန်းက ကွမ်းယာနေတဲ့ မောင်သက်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်သက်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာ စစ်ဆေးရေး ဝင်တော့ ဒီကောင်နဲ့ငွေဇင် မိဘအလုပ်အကိုင် မေးတော့ ဘယ်လိုဖြေလဲ”

ညိုထွန်း လူစုံမှ အထုပ်ဖြေဖို့ တာဆူနေပါသည်။ မောင်သက်ကလည်း သိပ်ကိုပြောချင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ အံ့ကိုက်။

ဦးဇော်က ဝိုင်းကောင်းပြီဆိုတော့ သူတို့ ထိုင်နေတဲ့ဝိုင်းဆီ ကူးလာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ မဟုတ်မဟတ်တွေ အပိုမပြောနဲ့နော်၊ ငါ ပိုက်ဆံမချေးဘဲ နေလိုက်မှာ”

ကျွန်တော် အင်တင်တင်နဲ့ ပြောတော့ ဘေးဝိုင်းက ကိုသောင်းဌေးတို့က လက်ဖက်ရည် သောက်နေရာမှ... .

“လုပ်စမ်းပါဦးကွ... ငါတို့ကျေးဇူးရှင်နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းလေး”

မောင်သက်က စပ်ဖြူဖြူနဲ့... .
“မိုက်ခရိုဖုန်းလေး ပါရင် ပိုအဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်နော်”

“ခွေးမသား”
မောင်သက်က သူ့ကို ချီးမွမ်းတယ် ထင်ပုံရတယ်။ အပြုံးမပျက်။

“ဒီလိုဗျ... ကျောင်းကို မြို့နယ်က စစ်ဆေးရေး ဝင်တော့ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ကျောင်းသားတွေကို ဟိုမေးဒီမေးပေါ၊ ကျွန်တော်ရယ်... ညိုထွန်းနဲ့ ဒီကောင်ရဲ့မဟာရန်သူ အချစ်တော်ကြီး ငွေဇင်နဲ့က တစ်ခန်းထဲ အတူတူ၊ သူတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြိုင်ဘက်လေ”

“အဲဒီတော့...”

ဦးဇော်တို့များ လူများအကြောင်း သိပ်သိချင်ပုံရသည်။ မျက်လုံး

လေးတွေများ တောက်တောက်ပပ။

“အရင်ဆုံး အမေးခံရတာက ဒီကောင်၊ မေးပုံက ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်ပြီးရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက် တစ်
လှည့်စီပေါ့”

အားလုံးက မောင်သက်စကားကို နားစွင့်နေကြပါသည်။ ကျွန်
တော် ပြန်တွေးပြီး ရယ်ချယ်ချင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပုံရိပ်တွေပါ။

ငယ်ရွယ်လတ်ဆတ်တဲ့ရန်ကေတို ပြန်ရရှိလိုက်သလိုပါပဲ။

“သားရဲ့အဖေက ဘာအလုပ်လုပ်လဲလို့ မေးတော့ ဒီကောင်က
ငွေဖိုင်ကို ပေစောင်းစောင်းနဲ့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရင်ကျောပြီး ဖြေတယ်”

“ဘယ်လိုဖြေတာလဲ”

မောင်သက်ရဲ့ပြောမယ့်စကားတွေထဲမှာကိုက ရယ်သံတွေ ပါ
သည်။

“ငွေထိန်းချုပ်ပြန်ဖြူးရေး အေဂျင်စီတဲ့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

အားလုံးက ရယ်ကြပါတော့သည်။ လွင်ဦးရဲ့အဖေ ဦးဘဦးက
အတိုးပေးတဲ့ ဝါရင့်သမ္မာရင့် အတိုးသမားစစ်စစ်။

“မပြီးသေးဘူးဗျာ... အမေ့အလုပ်အကိုင်ကို မေးတော့ ဒီ
တောင်က ဖြေတယ်၊ ကုန်စည်မှ ငွေသား နယ်ခြား၌ လဲလှယ်သူတဲ့”

“ဟားဟား... ခွီခွီခွီ”

ဦးဇော် ရယ်လိုက်တာဗျာ... မျက်ရည်ကို ထွက်လို့၊ လွင်ဦး
အဖေ ဒေါ်အေးလွင်က အပေါင်ဆုံးတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို သူ့ရဲ့ရှာ

မှာ သွားပြီးရောင်းချလေ့ရှိသည်။

“ငါ ပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ရယ်ကျဲကျဲ ပြောတော့... .

“မင်းကို အားကျမခံ ပြန်ပြောတဲ့သူ ရှိတယ်လေ”
ကျွန်တော် ပြုံးစေ့စေ့ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ကိုမောင်ဌေးက
တစ်ဖက်ဝိုင်းကနေ... .

“ငွေလင်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... ဒီကောင်ပြီးတော့ ငွေဖိုင်အလှည့်
လေ၊ သူ့အဖေက အမိန့်ရ အပေါင်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လေ”

“အဲဒီတော့... .”

“သူပြန်ဖြေပုံက ဒီလိုဗျာ၊ သူ့အဖေအလုပ်အကိုင်က ဘဏ္ဍာနှင့်
ဝန်စည် ဖြေရှင်းညှိနှိုင်းရေးဌာနခွဲတဲ့”

ဦးဇော်နဲ့ လက်ဖက်ရည် လာသောက်သူတွေ တဟားဟား။

“သူ့အမေကျတော့ရော”

မောင်သက်ကလည်း လာဝယ်သူကို ကွမ်းထုတ်လှမ်းပေးပြီး
သူတို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ကာ... .

“ငွေသား လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် ဖြေရှင်းရေး
ကုမ္ပဏီတဲ့၊ ငွေဖိုင်အမေ ဒေါ်အေးမာကလည်း လွင်ဦးအမေလိုပါပဲ”

ဦးဇော်က တပြုံးပြီးနဲ့ ကွမ်းဝါးရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးပါ
သည်။

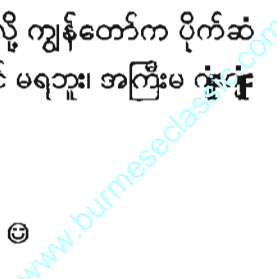
“မင်းက မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ငွေလင်နဲ့ ပြဿနာ တက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အကြွေးလိုက်ကောက်တော့ ဟိုအပျိုမ သုံး
ယောက်လေ”

“ဥက္ကဋ္ဌတူမ သုံးယောက်လား”

“အေးလေဗျာ... ဥက္ကဋ္ဌမျက်နှာရှိလို့ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံ
ချေးလိုက်တာ၊ ပြန်တောင်းတော့ အတိုးတောင် မရဘူး၊ အကြီးမ ကွပ်ကဲ
ကျက်... .”

“ဟေ့ကောင်... စိုးစိုးလှပါကွာ”

ညိုထွန်းစကားကြောင့် မောင်သက်က... .

“ဒီကောင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ အပျိုသာ ပြောတယ်၊

ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ်ပြီး ကျုံးကျုံးကျနေတာ”

ဦးဇော်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့... .

“ဒါ သဘာဝ လှိုက်စားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့လူကြီး”

“ဪ... . ရောဂါလေးဘာလေး ဖြစ်သလားလို့”

တစ်ဖက်ဝိုင်းက သဘောပေါက်စွာ ရယ်သည်။

“ပြောပါဦး”

“အေးကွ... . အတိုးကို အပြည့်မယူပါနဲ့ဦး ကိုကြီးလွင်ဦးရယ်

တဲ့၊ ငါလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ မရယ်နိုင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောတော့

သူက... . ဟိုလေ... . အခု သူ့လက်ထဲမှာ နှစ်ရာတော့ ရှိတယ်တဲ့၊ ခဏ

ယူသွားပါတဲ့၊ ညနေ ဦးလေးနဲ့ ပေးလိုက်မယ်တဲ့၊ တောက်... . ငါ့ကို

သူ့ဦးလေးနဲ့ ရန်တိုက်ပေးတာ”

ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် မောင်

သက်က တခွိုးခွိုး။

“ငါလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ အလှူခံ

နဲ့ တိုးရော၊ အဲဒီမှာ ဦးငွေရက လှမ်းအော်ပြီး အလှူငွေ ထည့်ဖို့ပြော

တော့ ငါလည်း သူတို့ပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို အလှူငွေ ထည့်လိုက်တာပေါ့ကွ၊

ငါ့နောက်မှာ ငွေဇင် ရှိမှန်းလည်း ငါမသိဘူး၊ အလှူငွေ ထည့်တဲ့လူ

နာမည်အော်ဖို့ ငါ့ကို မေးတော့ ငါက စိုးစိုးလှတို့အိမ်ဘက်ကို လက်နဲ့

နောက်ပြန်ညွှန်ပြရင်း လွင်ဦးနဲ့ သူ၏မိန်းမများလို့ အော်ခိုင်းလိုက်တာ

အဲဒါ... .”

ဆက်မပြောရသေးပါဘူး... . အားလုံး သဘောပေါက်စွာ

ကက်ညီလက်ညီ ရယ်ကြပါတော့သည်။

“ဖြစ်မှ ညှစ်ရလေခြင်း လေဆာသွားတိုက်ဆေးရယ်”
“ဟားဟားဟားဟား”

www.burmeseclassic.com

အဆန်း(၃)

“ရယ်”

ပါကွာ လွင်ဦး၊ ဒီပစ္စည်းက တော်ရုံတန်ရုံထဲက မဟုတ်

ဘူး”

ဘေးမှာ နားပူနားဆာ လုပ်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲအထိ လိုက်ပါလာတဲ့ တင်ဦးသန်းစကားကြောင့် လွင်ဦး စိတ်ညစ်နေပါသည်။ ညိုထွန်းက သူထိုင်ထိုင်ချင်း ကျဆိမ့်တစ်ခွက်လို့ လှမ်းအော်ပြီးသား။

“ဟာ. . . အပေါင်မခံပါဘူးဆိုကွာ၊ သွားပါတော့ တင်ဦးသန်းရာ၊ ဒီမှာ အတိုးသမားတွေ ကိုယ်ပျောက်ဆေး သောက်ပြီး ရှောင်နေလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲကွာ”

မောင်သက်က ကွမ်းယာနေရာမှ လှမ်းမေးသည်။

“မင်းက ဘာပစ္စည်းပေါင်မလို့လဲ တင်ဦးသန်း”

တင်ဦးသန်းက မျက်နှာငယ်နဲ့ ပြောသည်။

“ဟို. . . သုံးစီးရှင်ကျော်စွာလက်ထက်က ကွမ်းတံတွေးခွက်ကွာ၊ တကယ့်အန်းတိတ်စစ်စစ်. . . အမှန်က ငါမပေါင်ချင်ပါဘူးကွာ”

“မပေါင်ချင်လည်း မပေါင်နဲ့ကွာ၊ မင်းကို ဘယ်သူက အတင်းပေါင်ခိုင်းလို့လဲ”

“ကလမက်”

“ဘာ. . . ဪ. . . ကလမက်တို့ဆိုင်မှာ မင်းအရက်သောက်မလို့လား၊ ဟား. . . အရက်သေစာကို ငါ အားပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကလမက်ဆိုတာ ငါးလမ်းထိပ်က အရက်ဖြူဆိုင်။ ကျွန်တော့် စကားကြောင့် တင်ဦးသန်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးပြုရင်း. . .

“မဟုတ်ရပါဘူးကွ. . . ငါအရက်မသောက်ပါဘူး၊ ငါအရက်ဖြတ်ထားတာ ကြာပြီ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်နာရီ ရှိပြီ”

တင်ဦးသန်းစကားကြောင့် မောင်သက်က ရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ဒါ အရက်ဖြတ်တာလားကွ”

တင်ဦးသန်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြပုံက ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်အတိုင်းပါပဲ။

“ဟေ့ကောင်. . . သုံးစီးရှင်ကျော်စွာဆိုတာ ဘယ်သမိုင်းမှာမှ မကြားဖူးဘူး”

အမျိုးကို ထိတော့ တင်ဦးသန်းက မချီအောင် နာပုံနဲ့ သူ့ရဲ့ ရှစ်လက်မကျော်ကျော် ရင်အုပ်ကို ချီရင်း. . .

“ဒီမှာ လွင်ဦး. . . ငါ့ကို စော်ကားချင် စော်ကားလိုက်”

“ယောက်ျားချင်းချင်းကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်ဦးသန်း မျက်လုံးပြူးရင်း. . .

“ဟေ့ကောင်... စကားအဖြစ် ပြောတာကွ၊ ကြာပါတယ်ကွာ ငါ့ကိုလည်း မစော်တားနဲ့၊ ငါ့ချီးနိုးကိုလဲ မစော်ကားနဲ့၊ သမိုင်းမတင်ပေမယ့် အုတ်တူင်းလောက်တော့ ရောက်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ဘိုးဘေးဘီဘုန်းရှင်ကျော်စွာက အင်္ဂလိပ်ကို ငှက်ကြီးတောင် ထုတ်ပြီး ဘာပြောတယ် ထင်လဲ”

မောင်သက် စိတ်ဝင်တစားနဲ့ လှမ်းမေးသည်။

“ဘာပြောလဲ”

တင်ဦးသန်း တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“မီးသွေးဦးမလားတဲ့”

ဘေးဝိုင်းတွေက တင်ဦးသန်းစကားကြောင့် ရယ်ကြတော့ တင်ဦးသန်း မခံချင်ဟန်နဲ့...

“စကားမဆုံးသေးဘူးကွ... နားထောင်ကြဦး၊ ကျုပ်ရဲ့ဘိုးဘေးဘီ သုံးစီးရှင်ကျော်စွာက မီးသွေးဦးမလား မေးတာ အကြောင်းမဲ့ သတ်သက် မဟုတ်ဘူး”

“မီးတုံးနေလို့လား”

လွင်ဦးစကားကြောင့် တင်ဦးသန်းမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“ဟာကွာ... ဘယ်ကလား၊ မီးသွေးဦးမလား မေးတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွာ၊ မင်းတို့လည်ပင်းတွေကို ငါက မီးရေပြုပြီး မီးသွေးသလို သွေးပြီး ခုတ်ထစ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတာကွာ၊ သုံးစီးရှင်ဆိုတဲ့ အမည်နာမကို ဘာကြောင့် ရတယ်ထင်လဲ”

“ဆိုက်ကားသုံးစီး ထောင်ထားလို့နေမှာပေါ့”

လွင်ဦးစကားကြောင့် တင်ဦးသန်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကာ...

“ဖွတ်လအိုး... ဆိုက်ကားသုံးစီး ထောင်ထားရမှာလဲ၊ သုံးစီးကျော်စွာဆိုတဲ့ ပေါက်စလေးကို မမွှေးခင် ဘုရင်ရဲ့မိဖုရား မိဖုရားခေါ်ပြီး ဒေါ်တင်စိန်ဟာ...”

တင်ဦးသန်းစကားကြောင့် လွင်ဦး ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် တင်ဦးသန်း၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးနာမည်က ဒေါ်တင်စိန် ဖြစ်မလားကွ”

တင်ဦးသန်းက လွင်ဦးကို အထင်သေးဟန် ကြည့်ပြီး...

“ဘွဲ့တော်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ဘာတဲ့... နန်းဆုရတီ မဒီ ဆုပန်ထွာ ဒေါ်တင်စိန်တဲ့”

တခွီခွီနဲ့ ရယ်သံတွေ ကြားရတော့ ဒီကောင်က အားလုံးကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“ကဲ... တော်ပါတော့ တင်ဦးသန်းရယ်၊ မင်းရဲ့ရာဇဝင်အိုးကို ပြပါဦး”

တင်ဦးသန်းမျက်နှာ ရွှင်လန်းသွားပါသည်။ ပြီးတော့ လုံချည် အဟောင်းတစ်ထည်နဲ့ ပတ်ထားတဲ့အရာကို တရိုတသေနဲ့ ဖြည့်သည်၊ တွေ့ပါပြီ။

လုံချည်နဲ့ ပတ်ထားတဲ့အရာက ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကို ပေါ်လာပါသည်။

“ဟင်... မင်းဟာက ဘာအိုးကြီးလဲ” အိုးကတော့ ကြေးအိုးပါ။

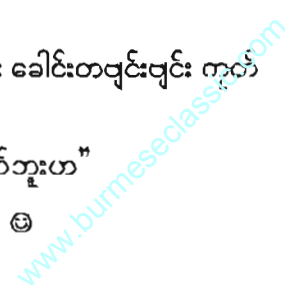
“တော်ဝင် ကွမ်းတံတွေးခွက်လေ”

“ငါ့အမြင်တော့ ကြေးအိုးကြီးပါ”

“ဟာ... ဘုရင်က ကြေးအိုးသောက်ပါမလား၊ အဲဒီခေတ်မှာ ကြေးအိုးရောင်းတဲ့ဆိုင် ဖွင့်ထားလို့လား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်ဦးသန်း ခေါင်းတငုင်းငုင်း ကုတ်ရင်း...

“ဟာကွာ... အဲဒီကြေးအိုး မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဟင်... ဒါဆို ဒန်အိုးလား၊ ဟေ့ကောင်... ဒန်ဆိုရင် ဈေး
မရဘူးနော်”

ညှိထွန်းနဲ့မောင်သက်တို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သံတမန် ဆန်တဲ့
ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု စကားတွေကြောင့် ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်
ထင်ဦးသန်းကို သနားမိတာကြောင့်...

“ကဲ... ကဲ... ဘယ်လောက်လဲ ပြော”

“သုံးထောင်”

“ဟာ... ဒီအိုးကြီးကို သုံးထောင်... မတန်တဆတွေ၊ ကြေး
ဈေးနဲ့ ရောင်းရင်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်ဦးသန်း မျက်နှာငယ်နဲ့...

“လုပ်ပါကွာ... ငါ ဆက်ဆက်ရွှေ့ပါမယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီလိုနဲ့
မရရင် ငါ့မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို ထပ်အပေါင်တင်ထားရမလား”

တင်ဦးသန်းစကားကြောင့် လက်ဖက်ရည်သောက်သူတွေ
တဟားဟား။

“တော်ပါကွာ... ကဲ... မင်း ဒီကပဲ စောင့်နေ၊ ငါ အခုချက်
ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ငါပါ မင်းအိမ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ကျွန်တော် လက်ကာကာ...

“နေပါတော့... ငါအိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဦးလေးဆီက
ပိုက်ဆံခဏလှည့်ပြီး မင်းကိုပေးရမှာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်ဦးသန်းမျက်နှာ ဝင်းလက်သွား
ပြီး...

“ဟင်... ပိုက်ဆံကို ခဏလှည့်လို့ရတယ်၊ ငါလည်း လှည့်မယ်
လေ၊ မွတ်နေအောင် လှည့်ပေးမယ်”

“ကဲ... တော်... တော်... နော်”

ကျွန်တော် ထထွက်တော့...

“ကျေးဇူးရှင်လေး... မြန်မြန်လာနော်”

“အေးပါဟ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်
ဦးလေးအိမ်ရောက်တော့ ဦးလေးက မရှိ၊ ဦးလေးမိန်းမ ဒေါ်စောသန်းပဲ
ရှိနေသည်။

“မောင်လွင်... မင်းလည်း ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေပါ
လား”

“အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ မရောက်တာ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဦးလေး
ဘယ်သွားလဲ”

“မင်းဦးလေး တရားစခန်းဆိုလား၊ ဘာတဲ့... တစ်ဆက်ရှင်
ငါ့ထောင်ဆိုပဲ၊ အဲဒီမှာ နားအေးပါးအေး ရင်အေးတယ်ဆိုလားပဲ”

ကျွန်တော် ဒေါ်လေးစကားကြောင့် မရယ်မိအောင် အတော်
လေး အောင့်လိုက်ရသည်။

“ဒေါ်လေး... ငါ့ထောင်လောက် ခဏ၊ ညနေ ကျွန်တော်
လာပေးမယ်”

“အေးပါဟယ်”

ဒေါ်လေးက ပိုက်ဆံအိတ် ဖွင့်ပြီး ထုတ်ပေးနေရင်း...

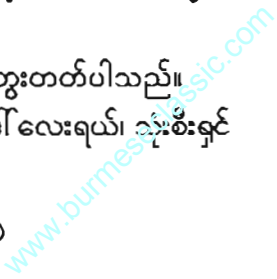
“ဟဲ့... ကြားပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ ဒေါ်လေး”

“ဟဲ့... သုံးစီးတစ်ရာဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့ခွက်
ဆိုလား”

ဒေါ်လေးက အခုလို သူထင်ရာ ဆွဲတွေးတတ်ပါသည်။

“ဟား... ဟား... မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ သုံးစီးရှင်
ဈေးကွက်ရဲ့ကွမ်းတံတွေးခွက်ပါ”

ဒေါ်လေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်ရင်း...

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီခွက်က အတော်ဈေးကြီးတယ် ဆိုပဲ၊ ဟိုကောင်မလေး... အဲ... ငွေဇင်... ငွေဇင်ကို တရုတ်ကြီး တစ်ယောက်က ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ အဲဒီခွက်ရှိတယ်တဲ့၊ ရရင် ကြိုက်သလောက်တောင်း ဆိုပဲ”

“ဗျာ... ဒုက္ခပဲ”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်မှတွေ့မယ် ဒေါ်လေး”

“ဪ... ဒီကလေး ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ဆိုက်ကားငှားပြီး အမြန်ပြန်လာခဲ့ရ

ပါသည်။ ဆိုက်ကားဆရာ ကိုအေးခိုင်ကလည်း...

“သုံးစီးထောင် အံ့နာရဲ့”

“သုံးစီးရှင်ပါဗျာ”

ကိုအေးခိုင် ရယ်ကျဲကျဲနဲ့...။

“ဟဲ့ဟဲ့... အံ့နာကို အစွဲအလန်း လွန်သွားလို့ပါကွာ၊ ဒီခွက်ရဲ့ ကာလတန်ဖိုးက အမေရိကန်ဒေါ်လာ...။”

ကိုအေးခိုင်က ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်နဲ့ တွက်ချက်ပြတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရပါသည်။ ဘယ်သွားသွား ဒီခွက်ရဲ့သတင်း စကားက မလွတ်မြောက်။

“ဟိုး... ဟိုးထား... ရော့... ဆိုက်ကားခ”

“နေဦးလေ လွင်ဦး၊ ဒီခွက်ကို ယူပီးနဲ့ တွက်ရင်”

“ကဲ... နောက်မှ တွက်တော့၊ ထိပ်စီးငြိမ်ရင် ပြန်လာခဲ့”

“အေး... ဟာ...။”

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲ ဝင်တော့ ကျွန်တော်မျက်နှာ တင်းမာသွားပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တင်ဦးသန်းနဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့သူက ငွေဇင်၊ ပြီးတော့ ကြေးအိုးက သူမရွှေမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ သူမက နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

“ရော့... ငါးထောင်၊ ပေး... ကြေးအိုး”

ကျွန်တော်က ငါးထောင်ကို စားပွဲပေါ် ချကာ တင်ဦးသန်း ဘက်သို့ ပေးပြီး ငွေဇင်ရွှေက အိုးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အောင်မာ... ဘာလို့ လုတာလဲ၊ အခုတင် ငါဈေးပိုပေးပြီး

ပြီ”

“ဘာ...။”

“ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်”

ငွေဇင် လန်သွားပြီး ယောင်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် တင်ဦးသန်း”

“ခင်... ညာ”

တင်ဦးသန်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထူးသည်။

“ဟိုလေ... သူက တစ်သောင်းပေးတော့”

“ဘာကွ”

ကျွန်တော် အိုးကို ချပြီး စားပွဲကို လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်တော့ တင်ဦးသန်း လန့်သွားပေမယ့် ငွေငွေက မလန့်တဲ့အပြင် အိုးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ဟာ... ဘာလို့ လူတာလဲ၊ ငါယူပြီးပြီ”

“မလူလို့ရမလား... အိုးက ငါ့အိုး”

သူ့အိုးငါ့အိုးနဲ့ အငြင်းအခုန်ဖြစ်ရင်း လူနေကြတော့ ညိုထွန်းတဲ့ အလျင်အမြန် လာဖြန်ဖြေသည်။

“ဟေ့ကောင်... စိတ်ထိန်းလေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ၊ တော်ကြာ ဖွဲ့ဂါတ်ရောက်ရင် မင်းပဲ နာမှာ”

“တောက်... လူပါးဝလို့ကွာ”

“ငါ့ဘာသာ ဝတာ ဘာဖြစ်လဲ လွင်ဦးရဲ့”

ငွေငွေကလည်း ပြန်ပက်သည်။ မောင်သက်ကလည်း ဖြန်ဖြေပါသည်။

“အိုးကလည်း မှန်ချင်မှ မှန်မှာပါကွာ၊ မမှန်တဲ့အိုးကို မင်းရတော့လည်း ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး”

မောင်သက်စကားကြောင့် ငွေငွေ မျက်နှာနီရဲသွားကာ...

“မောင်သက်... နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

မောင်သက်က အရိုးခံမျက်နှာလေးနဲ့...

“ငါ အိုးအကြောင်းပဲ ပြောတာပါ ငွေငွေရယ်”

“တောက်... နင်... ပြောဦးဟယ်”

“အောင်မင်းဗျ”

ငွေငွေက ရေနှေးနဲ့ မောင်သက်မျက်နှာကို ပက်သည်။ ကျွန်တော် အိုးမရမယ့် အတူတူမို့...

“အေး... မင်းပြောတာမှန်တယ် မောင်သက်၊ အိုးက ပိန်ခွဲနေတာပဲ... မကောင်းတော့ပါဘူးကွာ”

ငွေငွေ ဒေါသတွေ မီးကုန်ယမ်းကုန် ပွင့်ထွက်လာကာ...

“ဟဲ့... လွင်ရှူး... အယုတ်တမာကောင်၊ နင်မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

“ဟဲ့... ငွေငွေ... အိုးတွေလို့ အိုးအကြောင်း ပြောတဲ့ဟာ”

“တော်ကြပါတော့ကွာ”

“ငွေငွေ... နင်လဲ ပြန်၊ လာပါဟယ်”

ညိုထွန်းမိန်းမ သီတာအေးက ငွေငွေကို ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ အားလုံး လူရှင်းမှ ကျွန်တော့်ဒေါသတွေက တင်ဦးသန်းထံ ပြန်လှည့်လာပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းပြောစမ်း၊ မင်း ငါ့ပေါင်မှာကို ဘာလို့ ငွေငွေကို သွားပေါင်ရတာလဲ”

ကျွန်တော် တင်ဦးသန်း အကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ထိုးမယ်ဟန်ပြင်တော့ တင်ဦးသန်းက...

“နေပါဦးကွာ... ငါရှင်းပါရစေဦး၊ အမှန်က ဒီလိုကွာ”

“သုံးစီးရှင်ကျော်စွာရဲ့အိုးလေ... ဘာဖြစ်လဲ... မင်းကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ... သုံးစီးရှင်ကျော်စွာတော့ ကျော်စွာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိုးပိုင်ရှင် ကျော်စွာက သုံးစည်းနှစ်ရာနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ဥည်းရောင်းတဲ့ ကိုကျော်စွာရဲ့အတိုး ပေါက်တဲ့ ရှူးရှူးအိုး”

“ဘာကွ”

အားလုံး တခွီးခွီး။ တင်ဦးသန်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“မင်း... မင်းပြောတော့... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... ငါနဲ့ကိုကျော်စွာက ကလမက်ကို အရက်ပေးရမှာမို့လို့ ငါ့မိန်းမ မအေးရီကို သတင်းလွှင့်ခိုင်းပြီး အခုလို

ကြမည်စိတ်ပါကွာ၊ မင်းအပေါင်မခံဘူး ထင်လို့ ငွေဇင်ကို လှည့်ပေါင် လိုက်တာ၊ ဘာလဲ... မင်းပြန်လို့ချင်လို့လား”

“ထို့... နေပါတော့ကွာ၊ ကောင်းတယ်... ငွေဇင်... နင် ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ခံလိုက်ရပြီ၊ ရော့... တစ်ထောင်၊ မင်း ငွေဇင်ကို ရှုရှုအိုးနဲ့ မလိမ့်တပတ်နဲ့ ပေါင်လိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ဘောက်ဆူး”

ကျွန်တော့်ရဲ့အောင်မြင်ခန့်ညားတဲ့ ရယ်သံက ဆိုင်ထဲမှာ ဝက် ဝက်ကွဲပဲ။

အခန်း(၄)

“ဦးလေး... လာ... ဘယ်က လာတာလဲ”

ဦးလေးသိန်းအောင်က ဧည့်ခန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ခိုင်ရင်း...

“လမ်းလေးဘာလေး ထွက်လျှောက်ရင်းနဲ့ မင်းနဲ့လည်း စကား ဘာလေး ပြောရအောင်ပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်ရင်း...

“ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ဦးလေး... ထူးထူးဆန်းဆန်း လား”

ဦးလေးက ပြတင်းပေါက်မှာ ကွမ်းတံတွေး ထွေးရင်း...

“မင်းနဲ့တင်ငွေသမီး စားခွက်လုကြတယ်ဆို”

“တွင်းတံတွေးခွက် ပြောဝါ ဦးလေးရယ်၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးလေး ရယ်သည်။

“မင်းတို့သတင်းကတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော်တော်ပဲဟေ့”

ဦးလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်သည်။

“ဟိုတောင် တင်ဦးသန်းရဲ့လုပ်ဇာတ်မှာ ငွေဖင်တော့ တော်တော် ခံလိုက်ရတာလေ၊ သေချာတယ် ဦးလေး”

ဦးလေး ကွမ်းဝါးနေရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ . . .

“ဒါနဲ့ မင်း မိန်းမယူဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား မောင်လွင်”

ကျွန်တော် . . . ဦးလေးစကားကြောင့် မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားရင်း

“ကျားသားမိုးကြိုး . . . ဦးလေးစကားက ဒီနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“မထူးဆန်းနဲ့ မောင်လွင်၊ မင်းအသက်လည်း ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှတ်ပုံတင်လည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်”

“ဦးလေးကလည်း . . . မိန်းမယူတာများ မှတ်ပုံတင် ပေးသေးလို့လား”

ဦးလေးက ဆဲသည်။

“ခွေးကောင် . . . မင်းအသက်မငယ်တော့ဘူးလို့ ပြောနေတာကွာ၊ ဣသလိုလို လုပ်မနေနဲ့”

ကျွန်တော်က စပ်ဖြူဖြူနဲ့ . . .

“မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ ခွေးပြန်တဲ့အလုပ်ပါ ဦးလေးရာ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဟာ . . . ဒီကောင်လေး”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . မိန်းမရဲ့ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ရုတ်သီချင်းတွေရဲ့အောက်မှာ နားပူပြီး ခွေးပြန်တယ် ပြောတာပါ ဦးလေး”

ရာ”

ဦးလေးက ပြုံးရင်း . . .

“အဆိုတွေပြီးရင်လည်း အကောင်းဘက် တစ်လှည့်ပြန်ကြည့်ရတယ် မောင်လွင် . . . ဘာတဲ့”

“အိမ်ထောင်ပြုဘုရားတည်”

“အိမ်ထောင်ကွဲ ဒူးကွဲ ဆေးခန်းမှာ ပြန်ချုပ် ဆိုတာမျိုးလား” ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးလေးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။

“မင်း ငါတို့မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . အသက်ကြီးပါပြီတဲ့”

“ဦးလေးက မရှိရအောင် ဘယ်လျှောက်သွားမလို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် နောက်ပြောင်မနေနဲ့၊ ငါတို့သေသွားရင် ပြောနေတာ . . . ဒီကောင်တော့ကွာ”

“အခုလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပဲ နေတာပဲ ဦးလေးမောင်၊ ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ”

ဦးလေးက သက်ပြင်းချရင်း ပြောရခက်တဲ့ သူ့ရဲ့တူတော်ကောင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ပြီး . . .

“ကဲ . . . နာမကျန်းဖြစ်ပါပြီတဲ့၊ ကဲ . . . မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါများ အလွယ်လေး၊ ဆေးခန်းသွားမှာပေါ့”

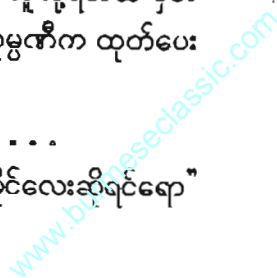
ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးလေး ကွမ်းတောင် သီးပါတယ်။

“အဟွတ်ဟွတ် . . . ဒီကောင်တော့ အပြောရကျပ်နေပါလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း မိန်းမယူဖို့တော့ စဉ်းစားသင့်ပြီ”

“ဦးလေးကလည်း . . . မိန်းမများ အလွယ်ယူလို့ရတယ် မှတ်တယ်၊ ဘာလဲ . . . ဆီစာအုပ်ထပ် တန်းစီပြီး ကုမ္ပဏီက ထုတ်ပေးလို့လား”

ဦးလေးက မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားရင်း . . .

“ငါ့အိမ်ဘေးက မတင်မာကြည်ရဲ့သမီး ချိုခိုင်လေးဆိုရင်ရာ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါကာ...

“အဲဒီကောင်မလေးက အရပ်ပုလွန်းအားကြီးပါတယ် ဦးလေးက
ထစ်ချိုက်စွဲတွေမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်...”

“ဪ... ကားစီးရင်ပြောပါတယ်၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်က
ခိုင်းက မြောက်ချိုပြီး ကားက လက်ကိုင်ကွင်းကို သူ့ခိုဖို့ နေ့တိုင်း ခိုင်းနေ
ရရင် ခုကွ”

“ထားပါတော့... ဒါဆိုရင်ကွာ... လမ်းထိပ်က မညွှာမဲ့
သမီး ကြုံထွေးဆိုရင်ရော”

“အဲဒါလည်း မလွယ်ဘူး၊ ကြုံထွေးဆိုတဲ့အတိုင်း ကြွေးကထုနဲ့
မဖြစ်ပါဘူး ဦးလေးရာ”

ဦးလေး ခေါင်းတခါခါ။

“ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေမှာပါ။ ကိုငြိမ်းအောင်ရဲ့သမီး ချော
ချောဆိုရင်တော့ မင်းကြိုက်လောက်ပါတယ်၊ ရုပ်ကလည်း အပြစ်ပြော
စရာမရှိ၊ ပညာရေးကလည်း ကောင်း”

“စိတ်မကောင်းစရာက သူက မျက်လုံးလေး မဆိုသလောက်
စောင်းချင်နေတယ်၊ တော်ကြာ သူနဲ့ နေရင် မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့ ခပ်
စောင်းစောင်း နေမှ ဖြစ်မှာ”

“တော်ကွာ... မင်းကိုက ချေးများလွန်းပါတယ်၊ ကဲ...
ထွေးမနေနဲ့၊ မင်း ဟိုကောင်မလေးပဲ ယူတော့”
“ဘယ်သူလဲ”

“ငွေဇင်”

“ဘုရား. . ဘုရား. . အသံကြားရတာနဲ့တင် သွေးတက်ချင်တာပဲ သူနဲ့သာ ယူရင် သေနတ်တို့ တုတ်တို့ ခါးတို့ကို အိပ်ယာအောက်မှာ ထားမှဖြစ်မယ်”

ဦးလေးက ရယ်သည်။

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ငါ့တူ၊ မင်းနဲ့ငွေဇင်နဲ့က လုပ်ငန်းတူ အကြံတူ ဉာဏ်တူ၊ ကောင်မလေးက ထက်ထက်မြက်မြက် စီးပွားအရာကောင်း၊ သူ့အဖေ ကိုတင်ထွန်းနဲ့ မင်းအဖေ ငါ့အစ်ကို ကိုကြီးဘဦးဆိုတာကလည်း သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး”

ကျွန်တော် ငွေဇင်မျက်နှာ မြင်ယောင်ရင်း အဖျားတောင် ထက်ချင်နေပါသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အရပ်မပူဘူးလေကွာ”

“ဟင့်အင်း”

“မျက်လုံးမစောင်း အကြွေးမထူပါဘူးကွ”

“ဟင့်အင်း”

ဦးလေး ဘယ်လိုပြောပြော ပြောလို့မရတော့ လက်လျှော့သွားပါသည်။

အခန်း(၅)

“ဟယ်”

. . ငွေဇင်တို့ကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ချော့ချော့ လှပါ့ . . ကျက်သရေရှိပါနော် ပပ”

အိမ်ပေါ်ကို အပြောလေးနဲ့ ခြေကြွလာတဲ့ မပပနဲ့မစံတို့ရဲ့ လေသံကြောင့် ဒါဟာ ပိုက်ဆံချေးဖို့အတွက် အကြွေးနိဒါန်းစကားဆိုတာ ငွေဇင် သိလိုက်ပါသည်။

“ဒီလေသံနဲ့ဆို ပိုက်ဆံချေးဖို့တော့ ငါ့အိမ်သေနေပါပြီ၊ ဒါပဲနော် နဂိုအကြွေး မပေးသေးလို့ကတော့ ထပ်ချေးဖို့ကတော့ လုံးဝလုံးဝပဲ” မပပနဲ့ မစံ တွန့်သွားကြပါသည်။

“ငွေဇင်ကလဲအေ. . . နင့်ဆီ လာရင် ပိုက်ဆံချေးဖို့ပဲ ထင်နေတယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်. . . ဒီအချိန်နင်း ပျော်နေမှာပဲဆိုပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် အပျင်းပြေ အတင်းလာပြောတယ်ဆိုပါတော့”

“အတင်းဆိုလို့. . . နင်နော်. . . ရပ်ကွက်လူကြီး ကိုအောင်

စိန်ရဲ့ တူမသုံးယောက် အကြီးမ ဘယ်သူ”

“စိုးစိုးလှလေဟာ... နင်ကလဲ မေ့တတ်လိုက်တာ”

မပပနဲ့မစံက တွဲဖက်ညီတဲ့ လူရွှင်တော်နှစ်ဦးလို့... အပို

အထောက်လေးတွေနဲ့ တွဲလုံးညီလွန်းလှပါသည်။

“တုတ်တယ်... အဲဒီစိုးစိုးလှက နင့်ဆီ ပိုက်ဆံချေးရင် လွင်ဦး

မကောင်းကြောင်း ပြောပြီး နင့်ဆီက ပိုက်ဆံကို စကားရောဖောရောနဲ့

ချေးတာပဲ နင် သိပ်မယုံနဲ့ ငွေငင်၊ မိစံ... ပြောပြလိုက်ပါဟယ်၊ အာ

တောင် ခြေခက်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား ငွေငင်”

“ဥပုသ်ဖောင့် သွားကြပြီလေ”

မပပက အဖေနဲ့အမေ အပြင်သွားကြပြီဆိုတော့ မျက်နှာဝင်း

လတ်သွားပါတယ်။ ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်ပြီး နောက်ဖေးဆောင်ဘက်

ဆတ်လျှောက်သွားကာ... .

“ဟဲ့... မပ... နင်ဘာသောက်အုံးမလဲ”

“ရာသီဥတုက ဗူပူနဲ့... ခရက်ရှာပဲ ယူခဲ့ပါဟယ်၊ ညည်းက

တဖောင့်၊ ဒီလိုဟဲ့ ငွေငင်၊ နင့်လိုပဲ လွင်ဦးဆီမှာလဲ သူက နင့်မကောင်း

ကြောင်း ပြောပြီး ပိုက်ဆံချေးတာ”

“ဘာ... ဒီကောင်မက ကျွန်မ မကောင်းကြောင်း ပြောပြီး

ပိုက်ဆံချေးတယ်”

မစံ လန့်သွားပါသည်။ တော်ကြာ ပြဿနာက သူတို့ဘက်

လှည့်လာမှာကို။

“ဟဲ့... ငါတို့ ပြောတယ်လို့ မပြောနဲ့နော်၊ နောက်တစ်ခါ

အဲဒီကောင်မ သတင်းဟော့ ထပ်မသိရမှာစိုးလို့ဟဲ့”

ငွေငင် ဒေါပူနေပါသည်။ ကောင်မ... ပိုက်ဆံချေးရင်တော့

ငွေငင်တို့ကလေ... ရုပ်ကလေးကလှ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်နဲ့

မျက်နှာကို လျှာနဲ့ ယှက်တော့မယ့်အတိုင်း၊ အကြွေးမဆပ်တဲ့သူဆိုရင်

ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ ငွေငင်ရယ်၊ ဦးလေးကို ပြောပြီး ငါရအောင်ယူပေးပါ

မယ်နဲ့၊ မသိရင်တော့ ငွေငင်ကို ယုံကြည်ကိုးစားတဲ့ ကျွန်ယုံကြီးလေသံ

နဲ့။

“သူများအကြောင်း ပြောရတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ အဘိဇ္ဇာ

ပွားတယ်... ရော့”

မပပက အအေးပုလင်းတွေ ဆွဲလာပြီး မိစံရှေ့ တစ်လုံးချပေး

ပါသည်။

“နင်ဟယ်... မြင်ချင်စမ်းပါရဲ့ဟယ်၊ ကိုကြီးလွင်ဦးကို သနား

လိုက်တာ၊ တစ်ယောက်ထဲ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရတော့ ကသီမှာပဲ

နော်၊ တို့က လူမြင်မကောင်းမှာစိုးလို့ အောင့်အည်းပြီး နေရတာ၊ ကိုကြီး

လွင်ဦးလို့ သမာဓိချိန်ခွင်... ဟာ... ရောကုန်ပြီ၊ သမာဓိ ရှိပြီး သဘော

မနောကောင်းတဲ့လူမျိုး မတွေ့ဖူးဘူးလေးဘာလေးနဲ့”

“တောက်... ”

ငွေငင်ဒေါသက ကုန်ဈေးနှုန်းလို့ တရိပ်ရိပ်။

“ရှိပါသေးတယ် ပပရယ်၊ အမှန်က ကိုကြီးလွင်ဦးက အတိုးယူ

ပြီး ပိုက်ဆံချေးတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့... ကရုဏာကြေးသဘောပါတဲ့၊

အော့... ရွံစရာဟယ်၊ ငွေငင်တို့နဲ့များ ကွာပါတဲ့”

“အေး... သိမယ်၊ ငွေငင်ဆိုတာ ဘာကောင်မလဲ သိမယ်”

ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ထဘီပြင်ဝတ်တော့ မပပတို့ မျက်လုံးပြု

မျက်ဆံပြူးကာ ငွေငင်ကို လှမ်းတားကြရပါသည်။

“ဟဲ့... ဒေါသကို ထိန်းလေ၊ သွားဖြစ်လို့ ဖြစ်ပါမလား၊ သူက

ဦးအောင်စိန် တူမဟဲ့”

“ဦးအောင်စိန်တွေ ဦးအောင်လိမ်တွေ နားမလည်ဘူး... ”

“ဪ... ပြောနေရင်း၊ ထိုင်စမ်းပါဦးဟယ် ညည်းကလဲ၊

ထစ်ခနဲဆို ဒေါသနဲ့ ထစ်ခနဲဆို ဒေါသဖြစ်တာ နှင့်အတွက် မကောင်းသူ ငွေငယ် တိုယ်က လုပ်ငန်းကြီးကြီးမားမားသမား၊ လူအများနဲ့ ဆက်ရတာ။

မပပ ပါးစပ်ထဲ ရှိသမျှကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပြောရသည်။ ငွေငယ်အိသမပြေသေး။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာများ ဖြစ်ချင်ရင် ဆီလို အပေါက်ရှာထွက်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာတာ စိုးစိုးလှ။

“ဪ... ဘယ်သူတွေများလဲလို့၊ မပပနဲ့ မစံတို့ပါ ရောက်နေကြတာကိုး၊ ဘယ်သူ့အတင်း... အဲလေ... အပျင်းပြေ လာတာလား”

မစံ သူတို့ကို စိုးစိုးလှ နှိပ်ကွပ်မှန်း သိတာကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။

ဒါပေမယ့် ငွေငယ် ရှိနေတာကြောင့်...

“အပျင်းပြေပေါ့အေ... ဒါနဲ့ ညည်းကို မနက်ဈေးထိပ်မှာ ထွင်ဦးနဲ့ ရပ်စကားပြောနေတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်”

မပပ စကားကြောင့် စိုးစိုးလှ မျက်နှာပျက်သွားရင်း ငွေငယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ ငွေငယ် မဲပြုံးပြုံးရင်း...

“ဟဲ့... စိုးလှ၊ ဒီနေ့ ငါ့အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း၊ နင် ငါ့စားဖို့ ထမင်းဟင်း သွားချက်ပါလား”

ငွေငယ်ရဲ့တင်တင်စီးစီးစကားကြောင့် စိုးစိုးလှဒေါသက ငုတ်ခနဲ ထထိုင်ကာ...

“အောင်မာ... ငါက နင့်ကို ဘာလို့ ချက်ပြုတ်ပေးရမှာလဲ၊ စကားကိုက အကြောကြီးနဲ့”

“ဟဲ့... နင်ပဲ တစ်ချို့လူတွေဆိုရင် ကိုကြီးကို သနားလိုက်တာ၊ တစ်ယောက်ထဲ ချက်ပြုတ်ရတော့ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်နဲ့”

ဒီလောက်ဆို စိုးစိုးလှ သိလိုက်ပြီ၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ။

“လက်စသတ်တော့ အသားထဲက လောက်ထွက်တာကိုး၊ ဒီမှာ မပပနဲ့မစံ... ရှင်တို့က ဖက်ဆစ်အလိုတော်ရိတွေကိုး”

စိုးစိုးလှက ညက ကြည့်ထားတဲ့ သီဟတင်စိုးကားထဲက လေသံနဲ့ ပြောတော့ မစံက နှာခေါင်းရှုံ့ ခေါင်းခါရင်း...

“နေပါဦး... ညည်းက... မဆီမဆိုင် ကျုပ်တို့ကို ဘာလို့ ဆွဲထည့်နေတာလဲ၊ အိုးမလုံ အုန်းခနဲ မပွင့်နဲ့”

ငွေငယ်ကလည်း တစ်စခန်း ထပါသည်။

“ဟဲ့... ငါ့ဘာသာ အတိုးလိုချင်လို့ ငွေချေးစားတာဟဲ့၊ နင့်လို့ လူများပိုက်ဆံကို အလကား လိုချင်ပြီး ကပ်ပါးရပ်ပါး လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ကြာကူလီ အခါတစ်ရာမရဲ့”

“ဘာ... ညည်း ကျုပ်ကို ပြောတယ်... ကဲဟယ်”

စိုးစိုးလှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဘေးနားက ဆေးဘူးနဲ့ ကောက်ပေါက်သည်။ ငွေငယ် အတိုးသမားတို့ရဲ့သတိနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ရှောင်ပြီး အနီးက ဖန်ခွက်ကောက်ကိုင်ကာ...

“ဪ... နင်က ငါ့အိမ်တက်ပြီး ငါ့ကို ဖော်ကားတယ်ပေါ့၊ ကဲဟယ်”

“အောင်မလေးတော့... ကျွန်မကို ဝိုင်းပြီးအနိုင်ကျင့်တယ်၊ အဲလေ... ဝိုင်းပြီးပက်နေကြပါတယ်တော့... အီဟီ... ဟီးဟီး”

စိုးစိုးလှရဲ့ အော်လံနဲ့ တူတဲ့ ပါးစပ်ကြောင့် အိမ်နီးချင်းတွေ ရောက်လာပြီး ဝိုင်းဆွဲသူကဆွဲ၊ ရပ်ကြည့်သူက ရပ်ကြည့်၊ ရယ်သူက ရယ်နေကြပြီး ခဏချင်း စည်ကားသွားလေတော့သည်။

အသုံး(၆)

“ဟ... လွင်ကြီး မလာစဖူး အလာထူးလို့ပါလား... ကစ်
လို့လား”

“မသောက်တော့ပါဘူး ကလမက်ရာ... ကိစ္စလေး ရှိလို့”
ကလမက်က ကောင်တာမှာ ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ အေး
အေးလူလူ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ဘာလဲ... အကြွေးကိစ္စလား”

“အေး... မင်းဆိုင် မောင်စန်း လာလား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ကလမက်က မေးငေါ့ပြသည်။

“ဟိုမှာလေ... တင်ဦးသန်းနဲ့ မနက်ထဲက ဖောက်နေတာ

ဒီကောင် ဘယ်က ပွပေါက်တိုးလာလဲ မသိဘူး”

“အေး... ငါသွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်... ကလမက်ကို ပြောပြီး မောင်စန်းတို့ပိုင်းဆီ
လျှောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ တင်ဦးသန်းတို့ အတူ
ထိုင်နေတဲ့ ကိုကျော်စွာက နှုတ်ဆက်သည်။

“လာ... လွင်ကြီး... လာသောက်ကွာ”

“တော်ပါပြီကွာ... အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

ပြောလည်းပြော၊ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ပါသည်။ မောင်စန်းက
ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့... .

“ကိုကြီးလွင်ဦး ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေပါလား”

“ဟေ့ကောင်... ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတာ မင်းကွ၊
မင်း အတိုးရော အရင်းရော ပေးရမယ့်ရက် ကျော်နေပြီ၊ ပေး အခု”

“ဟုတ်သားပဲ... မေ့နေလို့”

“လုပ်... လုပ်... ငါသွားစရာ ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်လိုကောင်
တွေမှန်း မသိဘူးကွာ”

ကျွန်တော် စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောတော့... .

“ပေးပါမယ်ဗျ... တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီးရင်
ကျွန်တော်ပေးမယ်ဗျာ”

“ဟာ... ငါမှ မသောက်ချင်တာ”

မောင်စန်းက စရစ်ပါပြီ။

“နိုးနိုး... ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုကြီးလွင်ဦး တစ်ခွက် နှစ်ခွက်
သောက် မသောက်ရင် အတိုးရော အရင်းရော မပေးနိုင်ဘူး”

တင်ဦးသန်းက စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့်... .

“မောင်စန်းက စရစ်ပြီကွာ၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့သာ သူ့အရက်ကို
သောက်ရတာ၊ နားထဲကို ဝက်အူရစ်နဲ့ အရစ်သွင်းခံရသလိုပဲ”

ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ တင်းသွားပါသည်။

“မောင်စန်း... မင်း ငါသောက်ရင် ငါ့အကြွေးပြန်ဆပ်မှာ

လား”

မောင်စန်းက အချိုးမပြေတဲ့မျက်နှာနဲ့ . . .

“ရက်စိ . . . ပေးမယ်”

“ပြီးရောလေ”

ကျွန်တော် ဒီကောင်ရဲ့က အရက်ခွက်ကို ယူမော့လိုက်သည်။

ကိုတော်စွာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ . . .

“ဟေ့ကောင် ပြည်းပြည်းသောက်လေ . . . ရေသောက်ပါဦး”

လား”

ကျွန်တော် မျက်နှာမဲ့ရဲ့ရင်း အမြည်းတစ်ဖတ်ကို ယူစားလိုက်

တော့ . . .

“ဟေ့ကောင် မောင်စန်း၊ ငါ့ခွက်ထဲ မင်းအရက်ထည့်ပေး”

“ဟာ . . . ထည့်ပေးရမှာပေါ့”

မောင်စန်းက ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ အရက်ဖြည့်ပေးသည်။ တင်

ဦးသန်းနဲ့ ကိုတော်စွာက မျက်လုံးပြူးနေသည်။

ကျွန်တော်၏ဒုတိယမြောက်ခွက်ကို ဒုတိယအကြိမ် တစ်ရိုက်ထိုး

မော့သောက်လိုက်ရင်း ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ကောက်ယူကာ ကောင်တာ

မှာ မီးသွားညှိတော့ ကလမက်က . . .

“ဟေ့ကောင် လွင်ကြီး . . . ငါကြည့်နေတယ်၊ တော်လှချင်

လားကွ”

ကျွန်တော် မီးညှိပြီး ကလမက်ကို တဲ့တိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“အသာနေ ကလမက်၊ ဒီကောင်ကို ငါပညာပြန်ပေးပြမယ်”

ကလမက်က လိုက်ရယ်သည်။ ကျွန်တော် ခပ်ထွေထွေနဲ့ ပြ

လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော် သောက်ထားတဲ့ခွက်ကို ကြည့်ကာ . . .

“ဟာ . . . မောင်စန်း၊ မင်း ငါ့အရက်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်

လား”

မောင်စန်း မျက်လုံးပြူးသွားရင်း . . .

“ဟာ . . . ကိုကြီးလွင်ဦးက ရစ်ပြီ ခုနပဲ ကိုကြီးလွင်ဦး သောက်

ပြီး မီးသွားညှိတာလေ”

“မင်း ငါ့ကို မလိမ်နဲ့၊ ငါ့အရက်ကို ခိုးသောက်တာ သေချာ

တယ်”

တင်ဦးသန်းက ဝင်ဖြန်ဖြေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုလွင်ဦးရာ၊ ကိုလွင်ဦးပဲ သောက်သွားတာပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင် မောင်စန်း . . . အမြည်း

ထပ်မှာကွာ”

မောင်စန်းက အင်တင်တင်နဲ့ . . .

“အမြည်းဖိုးက ကိုကြီးလွင်ဦး ပေးမှာလား”

“ဘာကွ”

“ဘုန်း”

ကျွန်တော် လက်ဝါးနဲ့ ခုံကို ပုတ်လိုက်တော့ ဘေးဝိုင်းက လူ

တွေတောင် လန့်သွားသည်။ ကလမက်က ရုပ်တည်နဲ့ ကောင်တာမှ

ထမ်းအော်သည်။

“မောင်စန်း . . . မူးနေရင် အေးအေးဆေးဆေး နေနော် . . .

ခိုင်လာမရှာနဲ့၊ ကလမက်ကွ . . . နံ့သာဖြူ မဟုတ်ဘူး”

မောင်စန်း ငိုသံကြီးနဲ့ လှမ်းပြောပါသည်။

“ကျွန်တော် ရစ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သိလည်း မသိဘဲနဲ့”

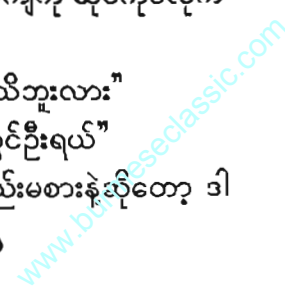
ကျွန်တော် . . . မောင်စန်းရင်ဘတ်က အင်္ကျီကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်

ပြီး . . .

“ဪ . . . မင်းရစ်တာတော့ မင်း မသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်က ဘာရစ်လို့လဲ ကိုကြီးလွင်ဦးရယ်”

“မင်းက အရက်တော့ တိုက်ပြီး အမြည်းမစားနဲ့ဆိုတော့ ဒါ

ရစ်တာဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ ပေးစမ်း ငါ့ပိုက်ဆံ”

“ဟို. . မပြည့်တော့ဘူး၊ လိုတာ မှတ်ထားနော်”

“ဘာကွ. . . ကဲကွာ”

“ဖောင်း”

“အား”

ကျွန်တော့်အားနဲ့ နားသယ်ကို ပိတ်ရိုက်လိုက်တော့ ဒီကောင်
ဗူးထဲအချိန်နဲ့ လည်ကျပြီး စားပွဲခုံနဲ့ ရိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

အသုံး(၇)

“**ခင်**ဗျားတို့ မရှက်ကြဘူးလား”

ရပ်ကွက်ရုံးခန်းထဲ ရောက်တော့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆိုသလို
ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးအောင်စိန်က အခုလို ပြောသည်။

“ရှက်ရအောင် ကျုပ်က ဖင်လှန်ပြီး လျှောက်သွားနေလို့လား”

“အေးလေ”

ငွေဇင်ကလည်း ကျုပ်အဆိုကို ထောက်ခံပါတယ်။

“ဘာ. . . မင်းတို့ ငါ့ကိုစော်ကားနေတာလား”

ဦးအောင်စိန် မျက်နှာကြီး နီရဲပြီး ဒေါသတွေ မီးလို လင်းထိန်
လာပါသည်။

“ဦးလေးရယ်. . . ယောက်ျားအချင်းချင်းဗျာ”

တခိုးခိုး ရယ်သံတွေ ကြားရသည်။ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်တဲ့ ကို ဝင်းလွင်တောင် ဦးအောင်စိန် ဒေါသဖြစ်မှာစိုးလို့ မရယ်ရဲပေမယ့် ရယ် ချင်လွန်းအားကြီးလို့ နှာခေါင်းကြီး ရှုံ့ပွလာသည်။

“ဟေ့ကောင်... လွင်ဦး”

“ပြောပါ ဥက္ကဋ္ဌ”

“မင်းလုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန်းက ရပ်တော့နော်”

“ကျွန်တော် ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်”

ပြောသာပြောရတာ။ ဥက္ကဋ္ဌက လွင်ဦးလုပ်ရပ်ကို ဘာမှန်း မသိ။ တူမတော် အကြီးအကဲ စိုးစိုးလှ ထိလို့သာ အမျိုးထိတော့ မချီ စာင်ကဲ ဖြစ်ပေမယ့် ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိတာကြောင့်...။

“မင်း အတိုးပေးစားတဲ့ကိစ္စကို ငါပြောနေတာ၊ အေး...။

ဥပဒေအရဆိုရင် မင်းတို့ အတိုးကိစ္စဆိုတာ ဘောင်မဝင်ဘူး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး သိလား”

“ဪ... ဘောင်ဝင်အောင် ဥပဒေစာအုပ်ကို မှန်ဘောင်

လေးနဲ့ သိမ်းထားရမှာလား ဥက္ကဋ္ဌ”

သဘောဇွဲနဲ့ လွင်ဦးပြောပေမယ့် ဥက္ကဋ္ဌခမျာ အုတ်ခဲနဲ့ ခေါင်း တို အထုခဲရသလို စိမ့်သွားသည်။

“မင်းကွာ... ပြောလေကဲလေပါလား၊ မင်းပြစ်မှုတွေက ကြီး

လာပြီနော်”

“ဘယ်လောက်ကြီးလဲဟင်”

“ဟေ့ကောင်”

လွင်ဦး လက်အုပ်လေး ချီးပြီး...။

“ကန်တော့... ကန်တော့... ဥက္ကဋ္ဌကို မခန့်လေးစား လုပ်တာ

မဟုတ်ဘူး”

ဦးအောင်စိန် ရှုသိုးသိုးနဲ့...။

“ဒါဆို မင်းက မလေးမခန့် လုပ်တာပေါ့”

ငွေဇင် ခေါင်းငုံ့ပြီး ရယ်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စကလည်း အတိုး တောင်းတာကို ကျွန်တော် အရက်သောက်မှ ပေးမယ်လို့ ဒီကောင်ရစ် နေတာ၊ သောက်ပြန်တော့လည်း အရက်ပဲ တိုက်မယ်... အမြည်း မကျွေးဘူးတဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ”

ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ခွက်ပုန်းသမား၊ လွင်ဦး သိသည်။ နဖူး ပလာ စတာ ကပ်ထားတဲ့မောင်စန်း ဥက္ကဋ္ဌကို ကြည့်ကာ...။

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော်ပြောပြမယ် ဥက္ကဋ္ဌ”

ဥက္ကဋ္ဌ မောင်စန်းကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး...။

“ဟေ့ကောင်... မင်းလုပ်ပုံက ကောင်းလား၊ ဒါဟာ အရက် သမားထုကြီးကို စော်ကားတာပဲ၊ ဒီကိစ္စကို အရက်သောက်သုံးသူများ အသင်းက မိလို့ကတော့ တွဲဖက်စားသုံးမှုပုဒ်မကို ဖီလာဆန်ကျင်မှုနဲ့ မင်းကို အရေးယူမှာ မင်းမသိဘူးလား”

“သိပါဘူး... အင်း... သိသလိုပါပဲ ဥက္ကဋ္ဌ”

ဥက္ကဋ္ဌ ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ရင်း ကျေနပ်သလိုလိုနဲ့...။

“အေး... ငါပြောမယ်၊ နာကျင်ထိခိုက်မှုအတွက် မောင်စန်း ထားရမယ့်အကြေးနဲ့ အတိုးပေးရမယ့် ငွေသားငါးထောင်ကို နစ်နာ ပြေးအဖြစ် လွင်ဦးက လျှော်လိုက်”

“ကောင်းပါ့မလား ဥက္ကဋ္ဌရယ်”

လွင်ဦး နှမြောတသနဲ့ ပြောတော့...။

“ဟေ့ကောင်... လူကြီးပြောနေတာ လူကြီးစကားကွ၊ က...။

ဦးကောင်မလေး”

ငွေဇင်ဘက် လှည့်ပြောတော့...။

“ရှင်...။”

လွင်ဦး အခွင့်အရေးရတုန်း ဥက္ကဋ္ဌကို ပြောမိပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်လို့ရပြီလား ဥက္ကဋ္ဌ”

“မောင်စန်း. . . မင်းပြန်လို့ရပြီ၊ လွင်ဦး. . . မင်းအမှု မပြီး သေးဘူး. . . ထိုင်ဦး”

“ဟာဗျာ. . . သူတို့ ရန်ဖြစ်တာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဥက္ကဋ္ဌရယ်”

ငွေဇင်က စိုးစိုးလှကို ကြည့်သည်။ စိုးစိုးလှက မျက်စောင်းထိုး တော့ ငွေဇင်က နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဟဲ့. . . နင်တို့က အခုထိ အချို့မပြေသေးဘူးလား၊ ငါထလုပ် လိုက်ရရင် မကောင်းတော့ဘူး”

ငွေဇင်နဲ့စိုးစိုးလှတို့ ခေါင်းတွေ ပုသွားကြပါသည်။

“ကဲ. . . ပြောကြစမ်း ငွေဇင်၊ ညည်းက စိုးစိုးလှကို ဖန်ခွက်နဲ့ ဣတယ်ဆို”

ငွေဇင်. . . မပပနဲ့မစ်ကို ကြည့်ကာ မစ်က အသာလက်ကုတ် သည်။ ပြောပေါ့. . . ။

“သမီးကို သူက အရင် ဆေးဘူးကြီးနဲ့ အားကုန်ပစ်ပေါက်တာ” စိုးစိုးလှက ကမန်းကတန်းနဲ့. . .

“ဦးလေး. . . သမီးပစ်ပေါက်တာ လက်ညှိုးလောက် ရှိတဲ့ ဆေးဘူးလေးနဲ့ပါ”

ငွေဇင်ရဲ့စကားအသွားအလာက အမှုမမြောက်မြောက်အောင် ကျုံးသွင်းနေတာကြောင့် လွင်ဦး ရယ်မိတော့ ငွေဇင်က မျက်စောင်းထိုး သည်။

“ကဲ. . . နင်တို့ ပြဿနာဖြစ်ကြတာကို ငါ့ကို အစအဆုံး ပြော ကြစမ်း”

“သူက သမီးကို စွပ်စွဲ. . .”

“မဟုတ်ဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး. . . သမီးအတင်း. . .”

ဥက္ကဋ္ဌ အလှအယက် ပြောနေကြတဲ့ ငွေဇင်နဲ့ စိုးစိုးလှကြောင့် စားပွဲကို ရိုက်ပုတ်ပြီး. . .

“တော်ကြစမ်း”

ဘေးက အတွင်းရေးမှူး ကိုဝင်းလွင်က ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြော သည်။

“စားပွဲခံကို မပုတ်နဲ့၊ တော်ကြာ အမှုတွေ ထပ်လာနေဦးမယ်” ဘေးက တခွီခွီ ရယ်ကြလို့ ဥက္ကဋ္ဌ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွား သည်။

ဒါပေမယ့် ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုတော့လည်း. . . “ငွေဇင်. . . ညည်းအရင်ပြောစမ်း”

“ဒီလို ဥက္ကဋ္ဌရေ၊ ကဲ. . . မပပ၊ ရှင်ပဲ ပြောတော့” ဥက္ကဋ္ဌ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရရှာပါသည်။ စိုးစိုးလှ

က တစ်စခန်း ထပါသည်။ “ဪ. . . အသားထဲက လောက်ထွက်တာ ဒါပေါ့”

စိုးစိုးလှစကားကြောင့် မပပက ဥက္ကဋ္ဌ တိုင်ပါတော့သည်။ “တွေ့လား ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျွန်မကို လောက်နဲ့ နှိုင်းနေတယ်”

ဥက္ကဋ္ဌ ခေါင်းခြောက်ချင်သလို ဖြစ်ရရှာပါသည်။ “ဟဲ့. . . စိုးစိုးလှ နင့်ပါးစပ်ပိတ်စမ်း၊ ကဲ. . . ပပ၊ နင်လဲ

ပြောစရာရှိတာပြော” “ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီလိုပါ. . . ဟိုလိုက. . .”

“ဟဲ့. . . ငါထဆော်လိုက်ရရင်တော့. . .” မပပ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ လက်အုပ်လေး

“ကန်တော့. . . ကန်တော့. . . ဒီ. . . အဲ. . .”

ဖျော့သွားတုန်း စိုးစိုးလှ လွင်ဦးနဲ့ စကားပြောနေ

“လူငွေ”

လွင်ဦး . ဘုရားရေလို့ တ၊မိမတတ် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရ

ဝါသည်။

“စိုးစိုးလှဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာမှန်း မသိအောင်တို့ စကားကိုက ဗလောင်းဗလဲ. . .”

“တိတ်စမ်း. . . မဆိုတာ မပြောနဲ့”

ဥက္ကဋ္ဌ ခုံစားပွဲကို ရိုက်မယ်လုပ်ပြီးမှ အတွင်းရေးမှူး ကိုဝင်းလွင်တို့ ကြည့်ကာ ခုံကို ရိုက်ရမလိုလို မရိုက်ရမလိုဖြစ်ကာ ဘာမှမဆိုဘဲ အိတ်ထဲက ဆေးလိပ်ကို ထုတ်ပြီးသောက်မယ် လုပ်သည်။ ကိုဝင်းလွင်က လက်ကုတ်ပြီး နံရံက စာတမ်းကို ပြသည်။

‘ရုံးခန်းထဲ ဆေးလိပ်မသောက်ရ’ တဲ့။

ဥက္ကဋ္ဌမျက်နှာက မအီမလည်။ လူတွေကတော့ ပြီးစေစေ။

“ပြီးတော့ ကိုလွင်ဦးကို. . . ဟို. . . ပြောလို့မကောင်းပါဘူးရှင်”

လွင်ဦး ဆံပင်မွှေးတွေ ထောင်ထမတတ်ပါပဲ။ ပပတော့ သူ့ကို

ဂိုက်ဆံမချေးတဲ့အညှိုးတွေနဲ့ ဒုက္ခပေးပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ။ စိုးစိုးလှ

ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိအောင် အိုးတိုးအမ်းတမ်း

“၂၆ မျက်နှာကြီး နီရဲကာ သူ့တူမတော်

ဒါမှာ အရှက်ခွဲတယ်

မဖျောင်းဖျရပါတယ်။

လူကြီးပဲ ဥက္ကဋ္ဌရယ်”

ဒါသမဖြစ်လို့ ရမလားဗျ

နဲ့သာမက အတင်းကို တွန်း

ချနေပါသည်။

“ကိုယ်က အပျိုလေးလေ. . . စည်းစောင့်ရမှာပေါ့၊ အခုတော့ လာပါ. . . လာပါ. . . ခေါ်နေသလို”

“မစံ. . . ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

စိုးစိုးလှ ဒေါ်တွေပွကာ မစံကို တွန်းထိုးရိုက်ပုတ်ဖို့ မတ်တတ်ရပ်တော့ ဘေးနားက စိုးစိုးလှရဲ့ညီမတွေက ဝိုင်းထိန်းထားရသည်။ မစံကလည်း မစံ။

“ဟဲ့. . . မဟုတ်ရင် မနာနဲ့၊ ဟုတ်ရင်နာ”

“ကျွန်မက ဘာလို့ နာရမှာလဲ”

“ဟဲ့. . . လွင်ဦးကို မေးကြည့်ပေါ့”

ဥက္ကဋ္ဌလည်း မစံ စကားကြောင့် ထင်ရာမြင်ရာတွေ တွေးကာ

“လွင်ဦး. . . မင်း စိုးစိုးလှကို နာအောင် ဘာသွားလုပ်လဲ”

“မသိဘူးလေ ဥက္ကဋ္ဌ၊ စိုးစိုးလှကို မေးကြည့်ပေါ့”

ဣာအေးကို သူ့အမေရိုက်နေတဲ့ ဒီအမှုကို ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်စား အတွင်းရေးမှူး ကိုဝင်းလွင်က အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းဖြန့်ဖြူးခဲ့ရပါတယ်။

အခန်း(၈)

“**၃**လှူအတန်းဆိုတာ ရာဂျူးတို့ ဘုရားလောင်း ကုလားကြီး ဖြစ်စဉ်ကတည်းက”

ဦးရာဂျူး အိန္ဒိယ လေသံနဲ့ တရားနိဒါန်းကြောင့် ဦးငွေရက သွင်းသတ်ပေးရပါသည်။

“ဟေ့လူ့ . . . ဘုရားလောင်းက ကုလားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ

ဦးရာဂျူးက နီရဲနေတဲ့သွားတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ပြကာ . . .

“ဘုရားက နီပေါမှာ ပွင့်တာလေ၊ ကုလားမဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာ

ဦးငွေရ အောင့်သက်သက်နဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ဦးရာဂျူးက

တော့ အိန္ဒိယလေနဲ့ လေလှိုင်းသံကတဆင့် သူ့အဘော်ကို ဆက်သွယ် နေဆဲ။

“ဘုရားလောင်း ကုလားကြီး ဖြစ်စဉ်ကတည်းက အလှူရေစက် ဆက်နှင့်မကွာသလို လှူဒါန်းမှုနဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့သတင်း မဆလာရနဲ့ ဘယ်ထိုင်သင်းအိစွပ်ခဲ့တာ ဘယာကြော်တန်းကအစ ဟရေ သိခဲ့ကြတယ် နော်”

“ဟေ့လူ့ . . . အိစွပ်က ဘယ်က ကုလားပဲဗျ”

ဦးရာဂျူးက အရှိန်ရတုန်း ဦးငွေရရဲ့ကြားဖြတ်မေးခွန်းကြောင့် လည်လည် ဖြစ်သွားကာ . . .

“ကိုငွေရ . . . အိစွပ်ဆိုတာ တုလားမဟုတ်ဘူး၊ ထုံသင်းမွှေး ခြင်နေတာ ပြောတာ”

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးအဟုတ် ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဦးငွေရ ကိုယ်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ . . .

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

ဦးငွေရ ဦးအဟုတ်ရောက်လာတော့ အားကိုးရသွားသည်။

“ဒီမှာဗျာ . . . ဘာတရားတွေ ဟောမှန်း မသိပါဘူး၊ အိစွပ် တွေရော ဘယာကြော်တွေရော ရှုပ်နေတာပဲ”

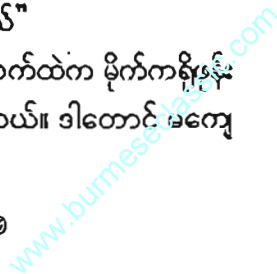
ဦးရာဂျူး မကျေမနပ်နဲ့ ဦးငွေရကို အခုလို ကြည့်ပါတယ်။

“ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေအတွက် ကျုပ်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တရားဟောတာ ခင်ဗျားလူမျိုးတွေအတွက် ခင်ဗျားကြိုက်သလို ဟောပေါ့ဗျ”

ဦးအဟုတ်မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားကာ . .

“ပေး . . ကျုပ်အလှည့်၊ ကျုပ်ဟောမယ်”

ဘိုးခနဲ ဘက်ခနဲ ဦးအဟုတ် ဦးရာဂျူးလက်ထဲက မိုက်ကရိဖုန်း ချွေလှလိုက်တော့ ဦးရာဂျူး အငိုက်မိသွားပါတယ်။ ဒါတောင် မကျေ နေနဲ့ . . .

“ဟေ့လူ... တို့အဟုတ်၊ ခင်ဗျား ဆယ့်ငါးမိနစ် ဟောနော်၊
ပြီးရင် တွာ်အလှည့်”

“ကြားမပြတ်နဲ့နော်... အလှည့်ကျပဲ”

ဦးအဟုတ် တဟဲဟဲနဲ့ အခုလို တရားစဟောပါသည်။

“ဝတို့ဘုရား ရေခဲတောင်ကြာပွင့် စားလိုက်သလို တန်ခိုးနဲ့
အာနုဘော်ကို ပြိုင်ဖက်မဲ့ ခါးသမားလို ရလိုက်သောအခါ... ”

တစ်နာရီအတွင်းမှာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး တရားပေါင်းစုံကို တစ်
ထိုင်တည်း နာလိုက်ကြရသည်။ မဆလာနဲ့ချာပါတီ၊ နို့ဆွမ်းနဲ့ပဲဟင်း
ကျင့်စဉ်အမှတ်(၉) အရိပ်မဲ့တရား၊ ဘုရားဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့ပေါက်မီး
ပြီးတော့ ဦးငွေရရဲ့အားကျမခံ ‘နှစ်ထိပ်စီးနဲ့ ငြိမ်နေတဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီ’
အမည်ရ တရားတော်၊ နောက်ဆုံးတော့ ရပ်ကွက်က သံဃာတော်တွေနဲ့
ရပ်တွက်လူကြီးတွေ ရောက်လာပြီး ဆူပူငေါက်ငမ်းမှ တရားပွဲကြီးထ
ပြီးဆုံးသွားခဲ့တော့သည်။

အသုံး(၉)

“၁ တွေ ဝယ်နေကြတာလဲဗျ”

ဈေးထဲမှာ ဈေးခြင်းတောင်းတစ်လုံးနဲ့... မဝယ်ဘဲ ဟိုကြည့်
ကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့ လွင်ဦးကို ကုန်စိမ်းသည် ကိုနေမင်းက မုန်လာဥနဲ့
နဲ့ပင်တွေကို ရေပြန်နေရင်းက လှမ်းမေးသည်။ လွင်ဦး ကိုနေမင်းက
သွားစနောက်မိပါသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ကုန်စိမ်းတွေနား သွားမကပ်နဲ့၊ နေမင်း

ကြောင့် ကုန်စိမ်းတွေ ခြောက်သွားဦးမယ်”

ကိုနေမင်း သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်သည်။

“တစ်ယောက်ထဲပဲဗျာ... ချိုင့်ဆွဲစား ပြီးရော”

ကိုနေမင်းစကားကြောင့် သူ့ရယ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရယ်သံ

www.burmeseclassic.com

ပြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဘဲဥဆိုင်မှာ ဘဲဥဝယ်နေတဲ့ငွေဇင်က ဘယ်ထိ
ထင်သည်မသိ၊ နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ သူ နည်း
နည်း ထလိချင်တာနှင့် . . .

“တစ်ယောက်ထဲဆိုပေမယ့် ကိုယ်ရထားတာတွေက ကိုယ်ခေ
ရင် ကိုယ့်နောက်ပါတာ မဟုတ်ဘူး ကိုနေမင်းရေ”

ကိုနေမင်း . . . ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်မှန်း သိတာ
ပြောင့် ငွေဇင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြိတ်ရယ်သည်။

“အာဟာရလဲဖြစ် အသားလည်းဖြစ်အောင်တော့ စားရမှာပဲ
ပိုက်ဆံတွေ စွတ်စက်ရှာပြီး ဘဲဥပြုတ်ထစ်လုံးနဲ့တော့ မတင်းတိမ်နိုင်
ဦး”

ငွေဇင် သူ့ကို တမင်ရည်ရွယ်မှန်းလည်း သိပါသည်။ ဒီထဲ
ဆိုတာက သူ့ရဲ့ဖောက်သည်လည်းဖြစ်တဲ့ ဘဲဥသည် ဒေါ်ပုလုံးက

“ဟဲ့ ငွေဇင် . . . ဒါ နင့်ကို သက်သက်စောင်းပြောတာဟဲ့ . . .
သိလား”

ငွေဇင်တို့က အဲဒီလို လာကျောလို့ကတော့ နည်းနည်းမှ သူ
ညည်းခံတတ်တဲ့ အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်။ သူ့ရဲ့စွာကျယ်စွာကျယ်
လေသံနဲ့ ကီးနည်းနည်းမြင့်ကာ . . .

“တစ်ချို့လူတွေများ အံ့ဩပါ ဒေါ်ပုလုံးရေ”
“ဟဲ့ . . . ဘာများလဲ ငွေဇင်ရဲ့”

ဒေါ်ပုလုံးတို့ကလည်း လူတစ်ယောက် စောင်းမြောင်းထိုး
ခိုက်တာ ဝါသနာ။

“ဪ . . . ပြောလိုက်ရင် လေကြီးလေကျယ်နဲ့ ကြက်
ဟင်း ဘာဟင်းညာဟင်းနဲ့ အိမ်မှာ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်နဲ့ ငဝိရည် စား
အပြင်ထွက်ရင်တော့ နှုတ်ခမ်းကို ဆီစွတ်ပြီး အသားဟင်းနဲ့ စား
သလို ပုံဖမ်းတတ်တဲ့လူတွေကလည်း ရှိသား”

လွင်ဦး နင်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟိုဟာမ၊ နင် ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

ငွေဇင်ကလည်း ချီတီတီ မျက်နှာလေးနဲ့ . . .

“ဘယ်သူ့ပြောတယ် ထင်လဲ”

“နင် ငါ့ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ”

“က . . . တောက် . . . ကလိမ်ကြုံမ . . . နှစ်ဆယ်တိုးမ ဖြတ်စား

ရတ်စားမ”

ငွေဇင် ဒေါသ ထောင်းခနဲ ခါးပေါ် လက်ထောက်ရင်း . . .

“နင်ကရော ဘာထူးလဲ၊ အရင်းရှင်ချစ်တီး . . . ထဘီပါမကျန်

အပေါင်ခံတဲ့ကောင်၊ အပေါင်ခံစားကောင်”

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ကုန်ကြပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွက်

နီဆီကုန်လို့ နီဆီလာဝယ်တဲ့ ညိုထွန်းလည်း မနေသာတော့။

“လာပါ လွင်ဦးရာ၊ ဈေးလယ်ခေါင်မှာ မရှက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ၊ ဒီဟာမ ငါကြီးပွားတာ မနာလိုနေတာ”

ညိုထွန်းနဲ့ ပါလာတဲ့ ညိုထွန်းမိန်းမ သီတာအေးကလည်း မနေ

ငွေဇင်ကို ဝင်ဆွဲရပါသည်။

“တော်ပါတော့ဟယ်”

“မတော်နိုင်ပါဘူးဟာ . . . သူကြီးပွားတာပဲ မနာလို ရှိရသေး

တယ်၊ ငါ့ထက် တစ်ရက်နောက်ကျပြီး ဈေးကွက်ထဲကို ဝင်လာတဲ့

အောင်ကများ”

“ဘာ . . . နံဥက ဘဲဥလုပ်ချင်သေးတယ်”

ညိုထွန်း လှမ်းသတိပေးရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဥချင်း မှားနေပြီ”

“မှား . . . မှား . . . ကွာ”

“လာဝါတွာ... မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖက်ဖြစ်ရတယ်လို့”

“ငါက ဖတ်ချင်ပါဘူး”

လွင်ဦးစကားက ငွေဇင်အတွက် ဒေါသကို အရှိန်ကောင်းအောင် မီးထိုးပေးနေသလို။

“ဘာ... ဖက်ရဲ ဖက်ကြည့်ပါလား”

“တွေ့လား... သူ့ကိုယ်တိုင်က အဖက်ခံချင်နေတာဟော့ ငါတို့ကတော့ သဘောထားကြီးပါတယ်”

စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ညိုထွန်းခေါ်ရာ ပါသွားတဲ့ လွင်ဦးကို ငွေဇင် သိတာအေးတို့ ဆွဲထားတဲ့ကြားက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့ ဆည်း။

အာခန်း(၁၀)

“ထောင့်

နှစ်ရာ ရမယ် ဒေါ်ထား”

ငွေဇင် ထဘီကို အပြစ်အနာဆာ ဟိုလှန်ဒီလှန်ရှာရင်း ပြော

၏။

“ဟယ်... ငွေဇင်ရယ်၊ ဒီထဘီက အသစ်ကြီးပါဟယ်၊ တစ်ခါ ပဲ ဝတ်ရသေးတယ်၊ မြန်မာပြည်ကို ကိုရီးယားမင်းသမီး လင်လျှောက်ဖန် လာတုန်းက တွေ့ဖူးချင်လို့ အဲဒီတစ်ခါပဲ ဝတ်ရသေးတာပဲဟယ်”

“လင်ရှောက်ဖန် မကလို့ အူကြောင်ကြားပဲလာလာ ဒေါ်ထား ထဘီက အထက်ဆင် တပ်ပြီးပြီလေ”

ဒေါ်ထား ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ငွေဇင်... ထဘီပဲဟယ်၊ အထက်ဆင် တပ်မှာပေါ့”

“အို... အသစ်ဆိုရင် အထက်ဆင် မပါဘူးလေ၊ ယူမှာလား

“အခုထူးပြော”

“ထူဝါပယ်ဟယ်... နောက်တစ်ခါ လာရင် အထက်ဆင်
ပြန်လာပြန်မယ်”

“ဘာ... ”

ဒေါ်ထား လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိတဲ့စကားကြောင့် အမြန်
အဖတ်ဆယ်ရပါသည်။

“ဟို... ထင်အသစ်ပဲ လာပေါင်တော့မယ်လို့ ပြောတာပါ”

ငွေဇင်... ဒေါ်ထားကို မျက်စောင်းထိုးရင်း စာရွက်အလွတ်
တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ အပေါင်ခံထားတဲ့ဈေးနှုန်းနဲ့ သူ့လက်မှတ်ထု
နေတာ...

“သုံးလဆိုရင် အဆုံးနော်၊ တစ်ရက်ပဲ စောင့်မယ်၊ ဒါလည်း
တစ်လစာပဲ”

ဒေါ်ထား ပိုက်ဆံနဲ့ဘောက်ချာကို ယူကာ...

“အေးပါဟယ်”

ဒေါ်ထား ကုတ်ကုတ်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားရင်း မကျေမနပ်
တိုးတိုးပြောမိပါသည်။

“ချစ်တီးရဲ့အမေ ဒေါ်တီးချစ်နဲ့ လာတိုးနေတယ်၊ ယောက်ျား
ရင် အရင်းရော အတိုးရော ခံရပါစေတော်”

ငွေဇင် မကြားတကြားမို့...

“ဒေါ်ထား... တတွတ်တွတ်နဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်ထား ကမန်းကတန်း ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဪ... နောက်နေ့ကျရင် အရင်ရောက်အောင် လာ
မယ်လို့ တစ်ခါတစ်ခါ လူများတန်းစီပြီး တိုးနေရလို့လေ”

“ဟုတ်လို့လား... ငွေဇင်ကြားတာ တစ်မျိုးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်အေ... ငါလည်း သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ထမင်း

မချက်ရသေးဘူး”

ဒေါ်ထား ထွက်သွားတော့ မီးဖိုဆောင်မှာ ထမင်းဟင်း ချက်
ပြုတ် ပြီးစီးလို့ မီးဖိုဆောင်က ထွက်လာတဲ့အမေက သူမအနီးမှာ ထိုင်
ရင်း...

“ငွေဇင်... ညည်းနဲ့မောင်လွင်ဦး ဈေးထဲမှာ ရန်ဖြစ်လို့ဆို”
အမေ့စကားကြောင့် သတင်းစာ ဖတ်နေတဲ့အဖေက...

“ဘာ... ငါ့သမီးနဲ့လွင်ဦး ပြန်ချစ်နေကြတယ်၊ ဘယ်တုန်းထဲ
က ကြိုက်နေကြလို့လဲ မအေးမာ”

“ရှင်ကလည်း တမောင့်... ရန်ဖြစ်တာ”

ဒေါ်အေးမာ နားနည်းနည်းလေချော်နေတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သူ
ကိုတင်ငွေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်ရင်း အသံကျယ်ကျယ်နဲ့...

“ရှင်ကလည်း အရေးထဲ တံမောင့်၊ ရှင်အသာနေ”

ဦးတင်ငွေ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတော့လည်း ပြန်ငြိမ်နေလိုက်ရ
ပါသည်။

“ဟဲ့... ဟုတ်လား၊ နေ့လယ်က လွင်ဦးနဲ့ တွေ့လို့ ငါသိရတာ
ဟဲ့၊ ညည်းနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်ဟယ်”

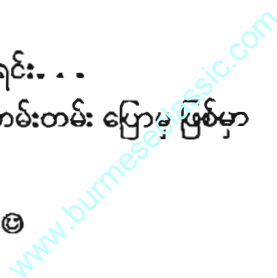
“အို... အမေကလည်း၊ သမီးနဲ့လွင်ဦးက နဂိုကတည်းကမှ
မျက်နှာကြောမတည့်တာ၊ အဲဒီကောင်က သမီးမြင်ရင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
စောင်းမြောင်းချင်နေတာ အမေမှ မသိတာကို”

ဒေါ်အေးမာ... ငွေဇင်ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ရင်း...

“ညည်းကလည်း ညည်းပါပဲ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လျှာကြမ်း
အာကြမ်းချင်နေတာလေ”

ငွေဇင် စူပုတ်ပုတ်နဲ့ ခေါင်းကို ပွတ်ရင်း...

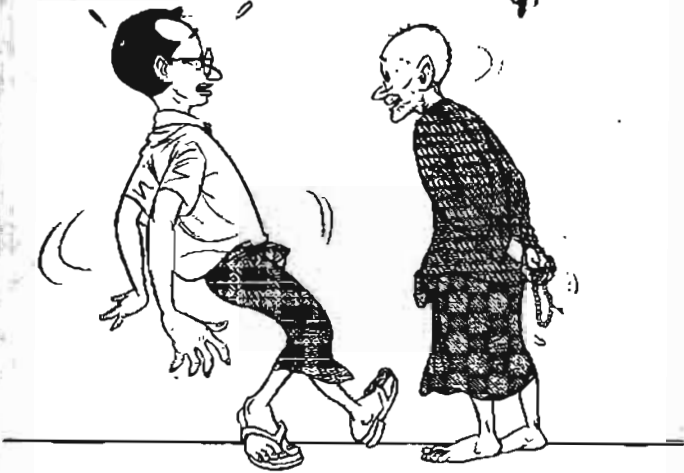
“သမီးအလုပ်က အဲဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောမှ ဖြစ်မှာ
တိုး”

“ကြော်... ဒီလိုပြောကြေးဆို ညည်းအဖေနဲ့ငါလုပ်တာလည်း ညည်းထပ်သတ်ခိုနေပြီ”

ပင်မယူလားကု
လား...!

အော်ပေးတယ်
မှာ...

“ရှင်...”

ငွေငွေ မျက်လုံးပြူးသွားပုံကြောင့်...

“အပေါင်ခံတဲ့အလုပ်ကို ပြောတာဟဲ့၊ ဘယ်လိုကောင်မလေး မုန်း မသိဘူး၊ ပြောရရင် လွင်ဦးအဖေနဲ့အမေဆိုတာလည်း နယ်မှာ တတည်းက သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမလို နေလာတာ သူတို့ မြို့ကို တက်သွားတော့ ဒီအလုပ်နဲ့ အဆင်ပြေတော့ ညည်းအဖေ နဲ့ကျုပ်ကို မြို့မှာ စီးပွားရှာဖို့ သူတို့ပဲ လှမ်းခေါ်ပြီး အကူအညီပေးတာ ငွေငွေ စုပုတ်ပုတ်နဲ့ သူ့အမေစကားကို နားထောင်နေတာ ဒေါ်အေးမာ ငွေငွေကို စိတ်တိုတိုနဲ့ ကြည့်ကာ...”

“ညည်းမျက်နှာကို ပြင်စမ်း၊ တိုဘဦး မအေးလွင်တို့လည်း ဆုံး

ရှာပြီ၊ ငါတို့က စောင့်ရှောက်ရအုံးမှာ၊ မောင်လွင်ဦးဆိုတာလည်း ငါတို့ ဆိုရင် တလေးတစား ဆက်ဆံတာ၊ ညည်းအဖေ နားကိစ္စ ဖြစ်တော့ လည်း သူပဲ ဆေးရုံကိစ္စတွေ အစအဆုံး ကူညီတာ၊ ငွေငွေနော်... နောက် ဒါမျိုးကြားလို့ကတော့ မောင်လွင်ဦးနဲ့ တစ်ခါတည်း ပေးစား လိုက်မှာ”

“အမေနော်... အဲဒီကောင်ကိုတော့ မယူနိုင်ဘူး”

“ညည်းက အဲဒီကောင်ကို မယူရအောင် ညည်းမှာ ရည်းစားရှိ လို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

ငွေငွေစကားကြောင့် ဒေါ်အေးမာ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

“ဟဲ့... ဘယ်သူလဲ”

ငွေငွေ မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ပြူးစေ့စေ့နဲ့...

“အမေပဲ နတ်ကတော် ဒေါ်မဲလုံးကို စီးပွားရေးကောင်းအောင် တိုးမြို့ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီးတော့”

“ဒီကောင်မလေး... အမေကို...”

ငွေငွေ ရယ်ရင်း နောက်ဖေးဆောင်ဘက် ထွက်ပြေးသွားပါ သည်။

အာခန်း(၁၁)

“**ကဲ** . . . ထမင်းပြန်စားဦးမယ်ကွာ၊ မောင်သက် ပြန်လာရင် ပြန်လာမယ်လို့”

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဖိုး စားပွဲပေါ် တင်ခဲ့ပြီး ညိုထွန်းတို့ ပြောကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ညိုထွန်းတို့ဆိုက ထွက်လာတော့ ထားကိတ်မှာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဆိုက်ကားစောင့်နေဟန်တူသော ဒေါ်အေးမာနဲ့ငွေဇင်။

“ဒေါ်လေး. . . ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

ငွေဇင် ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ မျက်နှာထားက အတိုးသမားလို ချီသွားပါပြီ။ ကိစ္စမရှိ။ ကျွန်တော်နဲ့သူနဲ့က အခုအချိန်က မြောက်တိုင်းရီးယားနဲ့ တောင်ကိုရီးယားလို စစ်အေးအခြေအနေလေ။

“သိမ်ကြီးဈေးက ပြန်လာတာ မောင်လွင်ဦးရေ”

ကျွန်တော် ဆိုက်ကားကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် နေရင်း. . .
“ထမင်းစားချိန်ဆိုတော့ ဒီအချိန် ဆိုက်ကားရှားတယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော်သယ်ပေးမယ်”

“အားနာစရာ သားရယ်”

“ဟာ. . . ဒီလူနဲ့ဒီလူ. . . အားနာစရာမလို့ပါဘူး၊ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက်လုံးကလွဲရင်ပေါ့”

ကျွန်တော် အထုပ်အပိုးတွေ ဆွဲသင့်တာဆွဲ၊ ပခုံးပေါ် အထုပ်တစ်ထုပ် တင်ရင်း ပြောတော့ ငွေဇင်က. . .

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟဲ့. . . ငွေဇင်နော်. . . ငွေဇင်”

အမေ့ရဲ့သွားကြားထဲက လေသံကြောင့် ငွေဇင် အောင်သက်သက်နဲ့ နေလိုက်ရပါသည်။ လွင်ဦးပြောပုံက သူမ မပါဘူးပေါ့။ မပါမှန်းတော့ သိပေမယ့် အခုလို တည့်တည့်ကြီး ပြောတော့ ငွေဇင် မခံနိုင်။

“လာမယ်လပြည့်နေ့ ရွာကကျောင်းမှာ အလှူလုပ်ကြမယ်လေ၊ ဆရာတော်က လှမ်းမှာလို့ ဒေါ်လေးအလှူအတွက် ချက်ပြုတ်ရမှာတွေ သွားမှာပြီး မနက်ဖြန် လူကြိုလာရင် ထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအလှူကို မောင်လွင်ဦး ဦးလေး ဦးသိန်းအောင်တို့ သွားကြမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရွာဦးကျောင်း ဆွမ်းစားဆောင်အသစ်အတွက် အလှူငွေပဲ ပေးလိုက်တော့မယ်”

“သာဓု. . . ဆာဓု. . . သာဓုပါတော်”

ဒေါ်လေးရဲ့သာဓုခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်. . .

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က ဘာပဲပြောပြော သမ္မာအာဇီဝဆိုပေမယ့် ငိုစားရယ်စားလေးတော့ ပါသား၊ ရသမှုအမြတ်ကို ကိုယ်လည်းစား၊ သူတို့ ကုသိုလ်ရအောင်လည်း လှူပေးရတယ်၊ တစ်ချို့ဆို အလှူအတန်းကို တွန့်တိုပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့

အလှူတန်းပစ္စည်းတွေ ဖျော့ကြီးပေးဝယ်တာတို့ သုံးဖြုန်းနေတာကတော့ မိတ်ပျတ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“ဒါပေါ့ မောင်လွင်ဦးရယ်”

ဒေါ်အေးမာကတော့ မသိဘဲ ထောက်ခံနေပါသည်။ ငွေငွေ သိလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့က City Mart မှာ သူမနဲ့သီတာအေး မိတ်ကပ်ကုန်နေလို့ မိတ်ကပ်ဝယ်နေတာကို ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက် သွားတဲ့ ဒီဇနာ တွေ သွားပုံရသည်။ အင်းပေါ့လေ... ဒင်း... အမေ နို့တုန်းတော့ ပြောထားပေါ့လေ။ သိမယ်... ငွေငွေ တံစဉ်လို ဒင်းကို အပြစ်တနေ ရိပ်ပစ်ပြမယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ (မုတ်ဆိတ်)

အိမ်ရောက်တော့ ပစ္စည်းတွေ ချပေးပြီး...

“ကဲ... ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ဒေါ်လေး”

“ဟဲ့... ရေလေးဘာလေး သောက်သွားဦးလေ၊ ဟဲ့... ”

ငွေငွေ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ညည်းအစ်ကိုဖို့ ရေသွားခပ်ဦးလေ”

လွင်ဦး ပြုံးစေ့စေ့၊ ငွေငွေ စူပူတ်ပုတ် ဆောင့်ဆောင့်အောင် အောင်နဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေဘူးကို ထုတ်၊ ရေခွက်ထဲ ဖြည့်ပြီးယူ လာကာ...

“ရော့...”

ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်အသံကြောင့် ဒေါ်အေးမာ သမီး တို့ မျက်လုံးပြူးပြပါသည်။ လွင်ဦးကလည်း တမင်ပင် အကုန်မော့ သောက်ပြီး...

“စေတနာ မပါလို့လား မသိဘူး၊ သောက်လို့ကောင်းလိုက်တာ နောက်တစ်ခွက်လောက်”

သူမ အံ့ကြိတ်ရင်း လှည့်ထွက်လိုက်တော့သည်။

အခန်း(၁၂)

“ဟဲ့”

... သူများပိုက်ဆံကို ချေးပြီးရင် ပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတာ လူလို သိမှပေါ့”

မစံက ငွေငွေ ထဘီပြင်ဝတ်ပြီဆိုတာနဲ့ ငွေငွေ ပွဲကြမ်းတော့ မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။ ငွေငွေရဲ့စကားကြောင့် ကုန်စိမ်းရောင်းတဲ့ နဝင်းညိုက ဂေါ်ဖီထုပ်ကို တောင်းထဲ ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ရင်း...

“ဟဲ့... မရှိလို့ မပေးတာပေါ့... ဘာဖြစ်လဲ၊ တိုင်ချင်ရင် ခြောက်တဲ့နေရာ သွားတိုင်... ဂရုမစိုက်ဘူး”

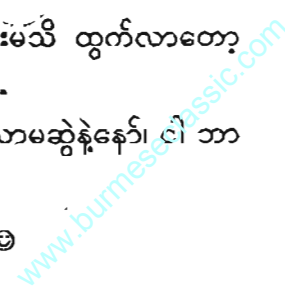
မဝင်းညိုစကားကြောင့် ငွေငွေဒေါသက ထောင်းခနဲ ပေါက် တွဲသွားပါသည်။

“ဘာ... လူပါးဝတဲ့မိန်းမ၊ နင် ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးတုန်းက ချုတ်နာလား၊ ပိုက်ဆံချေးတုန်းကတော့ လျှာက တစ်တောင်လောက်

www.burmeseclassic.com

ထွက်ပြေး ငါ့အဖို့ ထက်လျက်တော့မယ့်ရုပ်နဲ့”
 ရုပ်ထွက်ထဲက လူတွေက သိတဲ့အတိုင်း ဝိုင်းအုံလာသည်။
 မင်းညို သူ့ကို ခွေးနဲ့ အနှိုင်းခံရမှန်း သိတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပါတော့
 သည်း။
 “ဘာ . . . ညည်းက ကျုပ်ကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းတယ်ပေါ့”
 “ခွေးနဲ့ နှိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိုဂျီ ဒေါ့လို့ ပြောတာ”
 စာတစ်လုံးမှ မတတ်တဲ့ မင်းညို အလည်လည်ဖြစ်သွားတော့
 မင်းညိုရဲ့သား အောင်ဘုက သူ့အမေကို . . .
 “အမေ . . . အမေကို ခွေးကြီးလို့ ပြောတာ”
 “ဘာ . . . ငါ့ကို ခွေးလို့ ပြောတာ၊ ကောင်မ . . . မလောက်လေး
 မလောက်စားလောက် ရှိတဲ့ဟာမကများ၊ ဝင်းညို ဘာကောင်မလဲ တစ်
 ဈေးလုံး သိတယ်”
 မင်းညိုစကားကြောင့် ငွေဇင်က . . .
 “ဝင်းညို . . . ဘာကောင်မလဲ ကျွန်မ မသိဘူး”
 “နင် မိုက်ရိုင်းပြန်ပြီ”
 တကယ်တော့ မင်းညို အာက ကျယ်သည်။ တကယ်မလုပ်
 ရဲ့ ငွေဇင် ရှေ့တိုးလာတော့ မစံက ဆွဲရင်း . . .
 “ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့တော့ ငွေဇင်ရယ် . . . ငါ့ရှီကြီးခိုးပါရဲ့”
 “အသာနေစမ်းပါ မစံရယ်၊ ဒီဟာမကြီးကို နှစ်ပိုင်းချိုးပြီး အာပြီ
 ဝစ်မယ်”
 မင်းညို ပြူးသွားသည်။
 “မိစံ . . . နင့်လူကို နင်ဆွဲထားနော်၊ ရှေ့ . . . ရှေ့ထပ်တိုးလာ
 ရင် . . . ငါ . . . လုပ် . . . လုပ်မိမှာနော်”
 ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေက မင်းညိုအကြောင်း သိနေတာနဲ့
 တတားဟားနဲ့ ပွဲကျနေကြပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ . . . ဆူညံဆူညံနဲ့”
 “ဟင် . . . ကိုအေးကို”
 ဆိုက်ကားကို ဘဲလ်တီးရင်း ဆိုက်ကားထိုးရပ်ပြီး ဆင်းလာတဲ့
 တို့အေးကိုကြောင့် မဝင်းညို အားတက်သွားကာ . . .
 “ဒီမှာလေ . . . သူ့အတိုးမပေးနိုင်လို့ မရှိဘူး ပြောတာ
 အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နဲ့ ရန်လာရှာနေတယ်”
 “ဟဲ့ . . . မပေးနိုင်သေးရင် မပေးနိုင်သေးဘူးလို့ လူလို့
 ပြောပါလား”
 ကိုအေးကို မိန်းမထိတော့ မချီအောင် နာပြီ။
 “မပေးနိုင်သေးတာပဲ . . . မပေးနိုင်ဘူး ပြောလိုက်ပေါ့ဟာ၊
 အိမ်ရှေ့မှာ ဆူညံဆူညံနဲ့ ကျက်သရေ ယုတ်တယ်၊ ငါတို့က ဂုဏ်နဲ့ဒြပ်နဲ့
 နေတာ . . . သိက္ခာကျတယ်”
 မစံက လေကြီးလေကျယ် စကားကြောင့် တခိုးခိုး ရယ်သည်။
 “အောင်မာ . . . ဂုဏ်နဲ့ဒြပ်နဲ့ ဟုတ်လား၊ တစ်ပတ်မှာ ရှစ်ရက်
 လောက် မူးပြီး လင်မယား ရန်ဖြစ်နေတာ ကျက်သရေ ရှိတယ်ပေါ့”
 ငွေဇင် ပက်ခနဲ ပြောလိုက်တော့ လူပုံအလယ်မှာ အေးကို
 ချက်ရမ်းရမ်းပါတော့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ လွင်ဦးကလည်း ရုတ်စုရုတ်စု
 ကြောင့် လူအုပ်ထဲမှာ တိုးဝင်ကြည့်မိသည်။
 “အောင်မာ . . . ငါလုပ်လိုက်ရင်တော့ အသေဆိုးနဲ့ သေသွား
 ဝယ်၊ အေးကိုဆိုတာ ဘာကောင်လဲ ရပ်ကွက်ထဲက သိတယ်နော်”
 “ငမူး . . . လေ”
 ‘ငမူး’ ဆိုတဲ့အသံ ဘယ်သူ့ဆီကမှန်းမသိ ထွက်လာတော့
 အေးကို ဇဝေဇဝါဖြစ်ရင်း လိုက်ကြည့်ကာ . . .
 “ငွေဇင် . . . ကျားကို နှုတ်ခမ်းမွေး လာမဆွဲနဲ့နော်၊ ငါ ဘာ
 ကောင်လဲ သိတယ်နော်”

“ရှင်တ ငမ္မဲပဲ၊ ရှင်ကို နှုတ်ခမ်းမွေး ဆွဲရအောင် ရှင်နှုတ်ခမ်း
ငွေတေ အဝါရာ စုံလိုလား”

“အမ်. . . .”

အေးကို တစ်ဖက်သုံးချောင်းသာ ရှိတဲ့ သူနှုတ်ခမ်းမွေးကို
ယောင်ပြီးစမ်းမိတော့. . .

“ကိုအေးကို. . . ရှင်ကို ပြောနေပြီလေ”

သူ့မိန်းမစကားကြောင့် အေးကို ရှက်သွားသည်။ အနီးနားက
တုတ်တို လှမ်းယူကာ. . .

“ငွေဇင်. . . ငါ ဒေါသထွက်လာပြီနော်၊ နင့်လို အတိုးပေးစား
တဲ့ဟာတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ ငါသိက္ခာကျတယ်”

ငွေဇင်လည်း အေးကိုလက်ထဲက တုတ်မြင်တော့ နည်းနည်း
တော့ တွန့်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် အေးကို၊ မင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ
ဟုတ်ဆွဲရလား၊ မင်းသတ္တိရှိရင် ငါနဲ့ ချမလား. . . လာစမ်းပါ”

ပြောလည်းပြော. . . လုံချည်ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဝင်လာသူထ
လွင်ဦး။ လွင်ဦး မပြောမဆို ဝင်လာတော့ အေးကို နည်းနည်းတွန့်သွား
သည်။ လွင်ဦးဆိုတဲ့ကောင်က တဖောက်ကန်းသမားဆိုတာ အေးကို
သိသည်။ ပြီးတော့. . .

“ကိုလွင်ဦး. . . ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်တာ ဝင်မပါနဲ့နော်”

“ဟေ့ကောင်. . . ပါရမယ်ကွ၊ မင်းတို့အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်တာ
ရန်ဖြစ်ပါလား၊ အတိုးပေးစားသလေး ဘာလေးနဲ့ ဘာလို့ ဆွဲထည့်လဲ”

“ကျွန်တော် ပြောမိလိုလား”

ဝိုင်းဝိုင်းကြည့်တဲ့သူတွေ တနွဲ့နွဲ့။ ငွေဇင်တောင် ရယ်ချင်သွား
သည်။

“လာစမ်းပါ. . . ငါလည်း ရန်မဖြစ်ရတာ ကြာနေပြီ”

“လာစမ်းပါ. . . ငါလည်း ရန်မဖြစ်ရတာ ကြာနေပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ. . . ဒီလိုရှိတယ်”

အေးကို မျက်လုံးပြူးပြီ။ မဝင်းညိုက အေးကိုပုံကြောင့်. . .

“ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ. . . သွားချပါလား”

အေးကို အလိုက်မသိတဲ့ သူ့မိန်းမကြောင့်. . .

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . . ငါထုလိုက်ရ. . .”

“ဟေ့ကောင် အေးကို”

“ဗျာ. . . ကိုလွင်ဦး”

“မင်း. . . မင်းမိန်းမ ချေးထားတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးမလား မပေး
ဘူးလားပြော”

“ပေး. . . ပေးပါမယ်ဗျာ”

လွင်ဦး ခပ်တည်တည်နဲ့. . .

“ဟဲ့ ငွေဇင်. . . ဘယ်လောက်လဲ”

“အတိုးမယူတော့ဘူး. . . သုံးထောင်”

“ဟေ့ကောင်. . . ပေးလိုက်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

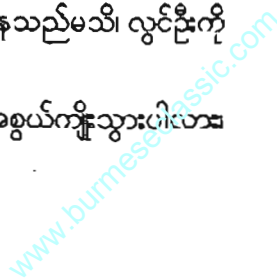
အေးကို ဆိုက်ကားကူရှင်ထိုင်ခုံအောက်က ပိုက်ဆံ သုံးထောင်
ဆို ယူပြီးပေးလိုက်တော့ ငွေဇင် ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ လူများပိုက်ဆံ ယူပြီးရင် ပြန်ပေးရမယ်ဆိုတာ
မင်းသိတယ်နော်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုလွင်ဦး”

လွင်ဦး ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ လုံချည်ပြန်ဖြေပြီး ထွက်လာတော့
အောင်သက်က ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေသည်မသိ၊ လွင်ဦးကို
အသိမေးပါသည်။

“လွင်ဦး. . . အေးကိုက မင်းမြင်တော့ အစွယ်ကျိုးသွားပါလား
အပြစ်လို့လဲ”

လွင်ဦး ရယ်တဲ့တဲ့နဲ့ ဘေးဘီကို ကြည့်ကာ မောင်သက် ကြားရုံ
ပြောပြပါသည်။

“ဟိဟိ... ဒီကောင် အရက်ဖိုး လိုရင် ငါက ပေးနေကျကျ။
ပြီးတော့ တိုက်လမက်ဆိုင်က မူးပြီးအပြန်မှာ အပျိုကြီးမတင်မိကို သူ့
မိန်းမနဲ့ မှားပြီး လက်ဆွဲလို့ ငါက ကြားဝင်ဖြန်ဖြေပေးထားတာ၊
ဒါကြောင့် ရုံးခန်းမရောက်တာ၊ အဲဒီကိစ္စ သူ့မိန်းမ သိမှာ သေအောင်
ကြောက်တဲ့ကောင်ကွ”

လွင်ဦးစကားကြောင့် မောင်သက် တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်ပါ
တော့သည်။

ငွေဇင်နဲ့မစံ အိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာရင်း...

“ငွေဇင်... လွင်ဦးက အရေးကြုံတော့ အားကိုးရသားပဲနော်”

“အေးနော်”

“နင် ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

“တင်ပါတယ်ဟဲ့”

“ဘာလဲ... ပုဆိုးတန်းတင်လား”

“မစံနော်...”

ငွေဇင် ရှက်ရှက်နဲ့ မစံခါးကို လိမ်ဆွဲတော့ မစံက ရယ်သည်။
ထာထာတော့ လွင်ဦးက အရေးဆို အားကိုးရပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သတင်းက ကြိုရောက်နေပါသည်။

“ငွေဇင်... ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာထင်နေလဲ၊ ကိုယ်က အပျို
လေးဟဲ့”

အမေ့ရဲ့ပွစိပွစိစကားကြောင့် ငွေဇင် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့...

“အမေကလည်း... သူတို့က စိုက်ဆံချေးပြီး ပြန်မှ မပေးချင်

တာ”

ဒေါ်အေးမာက ထုံစံအတိုင်း လက်က ငွေဇင်ခေါင်းကို ဒေါက်

ခနဲ။

“ဟဲ့... အေးအေးသက်သာ ပြောပါလား၊ လွင်ဦး ရောက်
လာလို့ပေါ့၊ ထစ်ခနဲဆို ရုံးခန်းမှာ လက်မှတ်ထိုးရပြီ”

“အမေရယ်... ဥက္ကဋ္ဌက သမီးလက်မှတ် အမှတ်တရ သိမ်း
ထားချင်လို့ နေမှာပေါ့”

စကားလည်း ဆုံး၊ လက်ဆစ်က ငွေဇင် ခေါင်းပေါ် ဒေါက်ကနဲ၊
ငွေဇင် ထူပူသွားတဲ့ခေါင်းကို ပွတ်ရင်း...

“နင် ဆုံးမလို့ကို မရတော့တဲ့အဆင့် ဖြစ်နေပါလား ငွေဇင်၊
အေး... အဲဒီလောက် လက်မှတ်ထိုးချင်နေရင် နင်လက်မှတ်ထိုးရမယ်
လွင်ဦးနဲ့...”

ငွေဇင် မျက်လုံးပြူးသွားရပါပြီ။

“အမေနော်... ငါအမေဆိုပြီး အနိုင်မကျင့်နဲ့၊ သမီး ဒီ
ကောင်ကို လုံးဝ မယူနိုင်ဘူးနော်”

“မယူချင်ရင် အဖေပေးလေ”

အရေးထဲ ငွေဇင်အဖေ ဦးတင်ငွေက ဘာကြားသည်မသိ။

“နားလေးပါးလေးနဲ့ ရှင်က ဘာယူချင်နေရတာလဲ”

ငွေဇင် သူမဘက် အာရုံမရောက်ခင် အသာလစ်ထွက်သွား
သည်။

“သမီးက အလုံးလှတာ မယူနိုင်ဘူးဆို၊ အလုံးလှတယ်ဆိုတာ
သရက်သီး မဟုတ်လား”

ဒေါ်အေးမာ သက်ပြင်းကို ဆယ်ကြိမ်လောက် မှုတ်ထုတ်ချင်
နေပါသည်။

အမိန့်(၁၃)

“**ဇာ** . . . ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ ကိုသိန်းအောင်”
 ဦးသိန်းအောင်နဲ့ဒေါ်စောသန်း အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ အိမ်ပေါ်
 ရောက်လာတော့ ဒေါ်အေးမာ ဧည့်ခံစကား ဆိုမိသည်။
 “မနေ့ညနေက ပြန်ရောက်တယ် မအေးမာရေ”
 “အလှူရော စည်ရဲ့လား”
 ဒေါ်အေးမာစကားကြောင့် ဒေါ်စောသန်းက . . .
 “စည်တာမှ အရမ်းစည် မအေးမာရေ ရော့ . . . ရော့ . . . ခုန့်
 ညီမ မခင်အုန်းတို့ သူ့အစ်မကို ပေးလိုက်ပါတဲ့”
 ဒေါ်အေးမာ လှမ်းယူရင်း . . .
 “ဘာတွေလဲ မမစော”

“ငါ့ရဲ့ခြောက်တွေလေ . . . ဆရာတော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်
 စကား ရှင်တို့လင်မယားကို ပြောလိုက်ပါတဲ့ ဒါနဲ့ ငွေလည်း မတွေ့ပါ
 လား”
 ဒေါ်စောသန်း စကားကြောင့် ဦးတင်ငွေက နားကို လက်နဲ့
 ကာရင်း . . .
 “ဘာ . . . မြွေမြင်တယ် . . . ဘယ်မှာလဲ”
 ဦးတင်ငွေစကားကြောင့် ဦးသိန်းအောင်တို့ တဟားဟား။ ဒေါ်
 အေးမာ သူ့ယောက်ျားကို ပြောနေရသည်။
 “ကိုတင်ငွေ . . . ရှင်ကြားချင်ရာတွေ ကြားမနေနဲ့၊ အဲဒါသာ
 ကြည့်တော့ မမစောတို့ရေ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ကို ဘာသာပြန်နေရတာ
 ကိုက အတော့ကို မောတာ”
 “မောမယ့်မော . . . ငါမောရမှာပါ မိန်းမရယ်”
 ဦးတင်ငွေကလည်း ပြောချင်ရာ ပြောနေပါသည်။
 “ရှင်တို့နဲ့ ဆုံတုန်း တိုင်ပင်စရာလေးတွေ ရှိတယ် ကိုသိန်း
 အောင်”
 “ဘာများလဲ မအေးမာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲဗျာ . . . ကျုပ်တို့မှ
 မတိုင်ပင်လို့ ဘယ်သူ့တိုင်ပင်ရဦးမှာလဲ”
 ဒေါ်အေးမာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။
 “ကိုဘဦးတို့ မမလွင်တို့ မရှိတော့ ရှင်တို့ပဲ တိုင်ပင်ရတော့မှာ
 ပေါ့၊ ကျွန်မသဘောကတော့ သမီးကို မောင်လွင်ဦးနဲ့ နေရာချထားပေး
 ချင်တယ်ရှင်၊ သမီးရှင်ဘက်က ပြောနေရတော့ တစ်မျိုးများ ပြစ်နေ
 လေးလို့”
 ဦးသိန်းအောင်က ဒေါ်အေးမာစကားကြောင့် ရယ်သည်။
 “ပြောရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျုပ်တောင် အဲဒီစကား
 တို့ ပြောဖို့ စဉ်းစားနေသေးတယ်ဗျ”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်အေးမာ ကျေနပ်သွားပါသည်။

“ဒီလူနဲ့ဒီလူက အကြောင်းသိတွေပဲ၊ ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ရှိရင်
လည်း ဒီစကားပြောမှာ သေချာတယ် မအေးမာ”

ဒေါ်စောသန်းက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားဟန်နဲ့. . .

“ကလေးတွေအခြေအနေကရော”

ဒေါ်အေးမာ သက်ပြင်းချရင်း. . .

“ကလေးတွေအချင်းချင်းတော့ တစောင်းစေးနဲ့မျက်ချေးပဲ
လေး တော်တော်တော့ ပြောယူရမယ့်ပုံပဲ”

ဦးသိန်းအောင်လည်း သိပါသည်။

“အချိန်တော့ အတော်ယူရမယ် မအေးမာ”

“နားဝင်အောင် ရှင်ပြောရင် လက်ခံကြမှာပါ. . . ဒီလိုလုပ်”

ဒေါ်စောသန်းစကားကြောင့် ဒေါ်အေးမာနဲ့ဦးသိန်းအောင်
စိတ်ဝင်စားသွားကြပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ. . . ငါ့မိန်းမရဲ့အကြံဉာဏ်”

“အတင်းပေးစားရင်ရော”

ဒေါ်စောသန်းစကားကြောင့် ဒေါ်အေးမာ ရယ်သလို ဦးသိန်း
အောင် ဒေါ်စောသန်းကို မျက်စောင်းထိုးရင်း. . .

“ဘာများလဲလို့. . . ဘာမှ မထူးဘူး”

ဦးတင်ငွေ စာစောင်ကို ချလိုက်ရင်း. . .

“လွယ်ပါတယ်. . . လွင်ဦးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို စည်းရုံးခိုင်း
လိုက်၊ သမီးကိုတော့ ပပတို့ မိစ်တို့ သီတာအေးတို့ကို စည်းရုံးခိုင်းပေါ့”

မထင်မှတ်ဘဲ ပြောချလိုက်တဲ့ ဦးတင်ငွေစကားကြောင့်

အားလုံးက ပါးစပ်အဟောင်းသား။

“ရှင်. . . ဒါတော့ ကြားတယ်”

“ငါ့နားက ကြားချင်ရင် အဝေးကြီးက ပြောရင်တောင် ကြားရ

တယ်”

ဦးတင်ငွေစကားကြောင့် အားလုံး ရယ်ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝိနာ

အာခန်း(၁၄)

“ဖောင်

ရင်ကသာ စိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေ၊ ငွေဇင်ကို ပိုးထဲ

သူက အများကြီး ဖြစ်နေပြီနော်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေရင်း ညိုထွန်းက မဆီမဆိုင် ပြော

တော့. . .

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ညိုထွန်း. . . မောင်သက်ကို မေးငေါ့ပြသည်။ မောင်သက်က

ပြုံးသည်။

“ဪ. . . လွတ်တဲ့ငါး ကြီးမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာ သူထံ

ချင်း၊ အခုဆို လေးလမ်းထဲက အောင်ကြီးသိလား”

လွင်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း. . .

“သိတာပေါ့. . . သဘောသား အူကြောင်ကြောင်ကောင်မို့
လား၊ ငါးသိန်းတန်ဖုန်းလောက် ခါးမှာ ချိတ်ပြီး ကြားရတာလေ၊ လူ
လယ်ခေါင်ကျရင် ခါးကြော့မျက်နေတယ်. . . မျက်နေတယ်. . .
ပြောတဲ့ကောင်မို့လား”

လွင်ဦးစကားကြောင့် ညိုထွန်း ရယ်ပြီး. . .

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးပေါ်အောင်
ခေါင်းမော့ပြီး လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ကောင်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အေး. . . အဲဒီကောင် ရွှေစွန်ညို လုပ်နေတယ်”

“ဟာကွာ. . . ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့
ဆော့နေရတယ်လို့”

ညိုထွန်းနဲ့မောင်သက်. . . လွင်ဦးစကားကြောင့် စိတ်ပျက်သွား
ဤပါသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ငွေဇင်ကို အဲဒီကောင် လာပိုးနေတယ် ပြော
တာ ငကြောင်ရဲ့”

လွင်ဦး စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ရယ်ရင်း. . .

“သိဘူးလေကွာ. . . ဘာဖြစ်လဲ. . . ပိုးပေါ့၊ ငွေဇင် အပျိုပဲ”

မောင်သက် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့. . .

“မင်း. . . ငွေဇင်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

လွင်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြတော့. . .

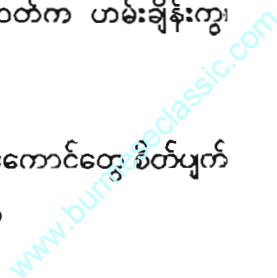
“ဒါနဲ့များကွာ”

“ငါစိတ်ဝင်စားတာ သူ့လက်ကောက်ဝတ်က ဟမ်းချိန်းကွ၊

အဲဒါ့သားလောက် ရှိမယ်”

“ဟာကွာ”

လွင်ဦးက အတည်နဲ့ နောက်နေတော့ ဒီကောင်တွေ စိတ်ပျက်

သွားကြသည်။ နဂိုကတည်းကလည်း လွင်ဦးရော ငွေငင်ပါ ကျောင်းနေဖတ် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ သူတို့အားလုံးက သဘောတူနေသလို မနေ့တ ဦးလေး ဦးသိန်းအောင်က မင်းတို့သူငယ်ချင်းကို ငွေငင်နဲ့ အပြန်ဆုံး နီးစပ်အောင် စည်းရုံးကြဖို့ အမိန့်ပေးထားတာကြောင့် သူတို့ အုပ်စု အပူတပြင်း စည်းရုံးရေး ဆင်းနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မောင်သတ်က စိတ်မလျှော့သေးဘဲ . . .

“ပြောသာပြောရတာ . . . ဒီရပ်ကွက်မှာ ငွေငင်လောက် လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ငါမတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ဒါတော့ လွင်ဦး လက်ခံပါသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် အထွက်တိုးစပါးလို ရေဆီမြေဆီအားကောင်းတဲ့ အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း လှပဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ ငွေငင်ရဲ့အလှကို သူ့နှလုံးသားက ထက်မခံပေမယ့် သူ့ဦးနှောက်က လက်ခံပါသည်။

တွေဝေစဉ်းစားသွားတဲ့ လွင်ဦးပုံစံကြောင့် မောင်သက် အားတက်သွားကာ ညိုထွန်းကို မျက်ရိပ်ပြသည်။

“မင်း လက်ခံသွားပြီ မဟုတ်လား”

“သွားစမ်းပါကွာ . . . အာပြီလျှာပြီ ဘီလူးမရုပ်နဲ့ ဒီဟာမထီများ၊ တော် . . . တော် . . . အရေမရ အဖတ်မရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ညိုထွန်းလက်ဖက်ရည်ဖိုး မှတ်ထားလိုက်တော့ . . . လစ်ပြီ”

“ဟေ့ကောင် . . . နေပါဦးဟ”

မပြောမဆိုနဲ့ ထလစ်သွားတဲ့ လွင်ဦးကြောင့် မောင်သက်က . . .

“မင်းကလည်း ရအောင်စည်းရုံးပါဆိုမှ တစ်လုံးမှ မပြောဘူး ညိုထွန်းက ရယ်သည်။

“ဟ . . . အခုရေတွင်းတူး အခုရေကြည်သောက်လို့ဖြစ်မလား အချိန်နည်းနည်းယူရအုံးမှာပေါ့ဟ၊ အသာနေစမ်းပါကွာ . . . ငါမိန်းသီတာအေးတုန်းကလည်း ကျောင်းတုန်းကတည်းက ငါ့ကို ကြည့်လို့

မရတာ၊ အကွက်ကောင်းကို ဝှက်ခနဲ နှိုက်လိုက်ကာမှ”
ညိုထွန်းစကားကြောင့် မောင်သက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
“ဟေ့ကောင် . . . ပေါက်တတ်ကရတွေ မတွေးနဲ့နော်”
မောင်သက် ညိုထွန်းစကားကြောင့် တခွိုးခွိုး။

အခန်း(၁၅)

နင်

သတိမထားမိလို့ပါ ငွေဇင်ရယ်၊ ငါတို့လွင်ဦးက ချောတယ်ဟဲ့”

သီတာအေး လက်ဖက်သုပ်တစ်ခွက် ခပ်စားရင်း ပြောတော့ ပပနဲ့မခံ သိလိုက်ပြီ။ မနေ့က ဒေါ်အေးမာ ပြောထားတဲ့ စည်းရုံးရေး ဆင်းဖို့ကိစ္စကို သတိပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

“ဟုတ်တယ်နော်. . . ဟို. . . ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲထဲက ဣစ္ဆာ ဆူယောင်းနဲ့ တူတယ်”

“မပက လုပ်ပြီ၊ ဂျန်ဆူယောင်းက ကိုရိုးယားမင်းသမီးဟာ ငွေဇင်စကားကြောင့် မခံက ပပကို ငွေဇင် မသိအောင် ဆိတ်သည်။ ပပ စကားပြန်ပြင်ရပါတယ်။

“ဟိုလေ. . . ဂျန်ဆူယောင်းနဲ့ တွဲတဲ့မင်းသား၊ အဲဒါပြောတာ

“ဒီကောင်များ ချီးမွမ်းနေရတယ် မပပရယ်၊ စပ်ဖြူဖြူရုပ်နဲ့ မျက်နှာပိုးမသေတဲ့ကောင်ကိုများ၊ ကြည့်လို့ကို မရတာ”

သီတာအေး အလှည့်. . .

“ဪ. . . နင်က ချစ်တဲ့မျက်စေ့နဲ့ မကြည့်လို့”
ငွေဇင် သီတာအေးကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“နင်နော်. . . ငါကများ သူ့ကို ချစ်တဲ့မျက်စေ့နဲ့များ ကြည့်ရဦးမယ်လို့. . . ဝေးသေး”

“ဟဲ့. . . အကောင်းပြောနေတာ၊ မျက်ခုံးထူထူ အရပ်မြင့်မြင့် အသားလတ်လတ် ဒီကောင်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေလို ဘောင်းဘီတွေ ဘာတွေ ဝတ်ကြည့်လိုက်. . . လန်းသွားမှာဟ”

သီတာအေး ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျောင်းမှာ စာတည်းက ကောင်မလေးတွေ အရေးပေးတာ ငွေဇင် သိသည်။

“နင်တို့ ကြားပြီးပြီလား”

မခံ စကားကြောင့် ပပက လက်ဖက်လေး မြို့ရင်း. . .

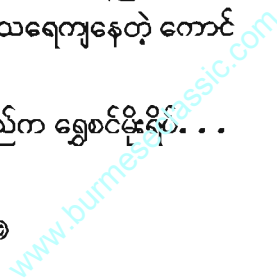
“သိပြီးပါပြီဟ. . . မုဆိုးဖို ဦးမျိုးသန်း နောက်မိန်းမ ယူတာမို့လား”

မခံက မပပ လက်မောင်းကို လှမ်းတိုက်ရင်း. . .

“ဟဲ့. . . အဲဒါမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးလေ၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်ဆိုလား မော်ဒယ်ပြီလားတော့ မသိဘူး. . . ကောင်မလေးလေဟာ”

သီတာအေး သိသည်။ သူမတို့ဆိုင်က လက်ဖက်ရည် သောက်တဲ့ကောင်လေးတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ငမ်းရင်းသရေကျနေတဲ့ ကောင်လေး။

“သိတယ်. . . အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က ရွှေစင်မိုးရိပ်. . . မော်ဒယ်ဂဲလ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

သိတာအေး စကားကြောင့် မစံ ပြုံးရင်း...

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ လွင်ဦးနဲ့က သိတယ်ဟေ့၊ သူ့အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားမှာ လွင်ဦးနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဆိုလား၊ သူ့အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားမှာဆိုတော့ သူ့ညီမနဲ့သူ့အမေကို စောင့်ရှောက်ဖို့တဲ့၊ လွင်ဦး နေတဲ့ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ဝယ်ခိုင်းတာတဲ့”

မပပလည်း သူ့သိသမျှကို ခေတ်နောက်မကျအောင် ဝင်ပြောရပါတော့သည်။

“ကောင်မလေးက အချောလေး၊ သွက်သွက်လက်လက်လည်း နို့ပေါ့၊ လွင်ဦးကိုများ သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ”

မပပစကားကြောင့် မဲ့ရွဲရင်း...

“ဟွန်း... အဲဒီကောင် အဲဒီလိုမျိုးဆိုရင် သွားကြီးကို ဖြီးနေမှာနာဘူး”

ငွေဇင် ပြောပုံဆိုပုံကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်တာ ပြုံးကြပါသည်။

“ဘာလဲ... နင်က မနာလိုလို့လား”

ငွေဇင်... သိတာအေးကို မျက်စောင်းထိုးမိကာ...

“သေလိုက်ပါလား... ဒီလိုကောင်ကိုများ”

“ဟဲ့... ချောပါတယ်ဟဲ့၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နင်နဲ့ အလိုက်ဆုံးက လွင်ဦးပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထောက်ခံတော့ ငွေဇင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ရေငွေးနဲ့ လှမ်းပက်ပါသည်။

အမိန့်(၁၆)

“အမေ...”

ထဘီရင်ရှားနဲ့ ရေချိုးခန်းကိုအဝင် ဖွားခနဲ ရေချိုးခန်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လွင်ဦးကြောင့် ငွေဇင် ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိရင်း...

“ဟင်... နင်... နင်... ယုတ်မာမယ် မကြံနဲ့နော်”

လွင်ဦးလည်း အခုလို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရတာကြောင့် တံတွေးမျိုးချမိကာ...

“ငါ... ငါ... ဘာယုတ်မာလို့လဲ”

“နင်... နင်နော်... ငါအော်လိုက်မှာ... ဘာလုပ်တာလဲ”

လွင်ဦးကလည်း ရေချိုးခန်းထဲက မထွက်။

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

ငွေဇင် မျက်နှာအရဲသားနဲ့ ရှက်ရှက်နဲ့ ကြိုးအော်သည်။

“အောင်မာ... လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်ပါလား၊ ဒီမှာဗျို့... ကျွန်မ

တို့ စော်ကားဖို့ ကြံနေပါတယ်”

“ဟဲ့... မအော်နဲ့လေ”

လွင်ဦး အလန့်တကြားနဲ့ သူမကို ဖက်ပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်မိပါ

သည်။

“ဟဲ့... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ... ဟင်”

ဒေါ်အေးမာ ဆူညံဆူညံအသံတွေကြောင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို

ဖွင့်ပြီးအဝင် တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း

မသိဘဲ...

“မောင်လွင်ဦးရယ်... ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေကြပေါ့ကွယ်

လက်မထပ်သေးခင်...”

လွင်ဦးသတိရကာ ဖက်ထားရာမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ငွေဇင် သူ့အမေစကားကြောင့်...

“အမေ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ သမီးတို့ ဟိုဝါမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်အေးမာ သမီးကို မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“နင်တို့ဟာက ဟိုဝါသာ မဖြစ်တာ၊ ဟိုဒင်းပြုနေတယ်လေ

ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေများ ကြံဖန်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ချိန်းတွေ့နေရ

တယ်လို့... ခက်ပါလား”

လွင်ဦး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိတော့။ ငွေဇင်က ရှက်စာ

လည်း ရှက်နဲ့...

“မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့၊ ဒီကောင်ကို ရေချိုးခန်းထဲမှာ တွေ့လိုက်

လို့ သမီးအော်တော့ သူက သမီးကို မအော်အောင် ပါးစပ်ပိတ်တာ”

ဒေါ်အေးမာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ဟုတ်လား... နေပါဦး... မင်းက သမီးကို ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး...”

လွင်ဦး ရှိသမျှဆံပင်တွေ အားကုန် ကုတ်မိရင်း...

“ဟာ... ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေးပဲ ရေပိုက်မဆင်းလို့ လာ လုပ်ပေးပါအုံးဆိုလို့ ကျွန်တော်လာလုပ်ပေးတာလေ”

ဒေါ်အေးမာ အခုမှ သတိရသွားကာ...

“အေး... ဟုတ်သားပဲ”

ငွေဇင်... မအေကိုရော လွင်ဦးကိုပါ ပေါင်းပြီး မျက်စောင်းထိုး ရင်း...

“စောစောကတည်းက အဲဒီလို ပြောပါလား”

“နင်ကရော ဘာလို့ နင်းကန်အော်လဲ”

ဒေါ်အေးမာ သူ့အပြစ်ကြောင့် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဟဲ့... ဘာလုပ်နေတာလဲ... သွားလေ”

ငွေဇင် ပေတေပြီး ရပ်နေတဲ့ လွင်ဦးကို ဒေါသနဲ့ပြောတော့...

“မသိဘူးလေဟာ... ရေပိုက် ဆက်ပြင်ရမယ် ထင်လို့ပေါ့”

“တောက်... နင်နော်၊ ငါ့ရေချိုးပြီးမှပြင်”

လွင်ဦး စပ်ဖြူဖြူနဲ့ အပြင်မထွက်ခင်...

“ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ရင် လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ခွဲနော်”

“ဘာ...”

လွင်ဦး အလျင်အမြန် ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

အခန်း(၁၇)

ဖင်း

ရင်တွေဘာတွေ မခုန်ဘူးလား”

ကျွန်တော် မနက်ပိုင်းလောက်က ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ညှိထွန်းနဲ့ မောင်သက်ကို ပြောတော့ ညှိထွန်းက အခုလို ပြောပါတယ်။

“အောင်မာ. . . ငါ ဘာလို့ ရင်ခုန်ရမှာလဲ”

ပြောသာပြောရတာ။ ဝင်းမွတ်နေတဲ့ မနက်က ထင်ရင်ရှားနဲ့ ငွေဇင်ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း အာခြောက်လာကာ တံတွေးမျိုမိပါသည်။ ရင်ထဲ ခုန်နေသလိုလို။ မောင်သက်က စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့. . .

“တံတွေးမျိုတာ ခပ်တိုးတိုး မျိုပါကွာ”

“ဟာကွာ”

လွင်ဦး ရှက်ရှက်နဲ့ ညှိထွန်းလက်မောင်းကို လှမ်းထိုးတော့. . .

“တံကယ်လို့ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်လေးအေးမာ၊ သာ ရောက်

မလာရင် မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ လွင်ဦး”

မောင်သက်ရဲ့ ချောင်ပိတ်မေးခွန်းကြောင့်. . .

“ဟာ. . . ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှုလွတ်ဆို မင်းဆွဲနမ်းချင်နမ်းမှာပါကွာ. . . လာလိမ်မနေနဲ့”

အခုထိ သူမရဲ့ကိုယ်သင်းရနံ့က ရနေတုန်းလို့ လွင်ဦး ထင်ပါသည်။ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ဖြစ်ချင်နေရှာတဲ့ သူ့ရင်ခုန်သံက တကွာကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က လွင်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဖျတ်ပါ။ ငွေဇင်လည်း တော်တော်လေး လိမ့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတော့ ဘယ်သူမှလည်း ပြောပြလို့မဖြစ်နိုင်။ အိပ်ရာထဲမှာသာ လူးလိမ့်နေမိသည်။

ယောင်ယမ်းပြီး သူမရင်ခုန်သံကို ပြန်စမ်းမိကာ ရှက်သွေးပြာနေသလို ဝင်သက်ထွက်သက်ကို ရရှိနေတဲ့အထိ နီးကပ်နေတဲ့ အနေအထားကို သူမ အိပ်စက်လို့မရအောင် လှိမ့်ခံနေရပါပြီ။

ရှက်တရက် ပွေ့ဖက်ခြင်း ခံလိုက်ရချိန်မှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ထွန်စစ်တွေ စီးဆင်းသွားသလိုလို ဘာလိုလိုကြီး။

အခုအချိန်ထိ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ပွေ့ဖက်ခြင်းကို မခံဖူးတော့ နေထိုင်မကောင်းချင်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ငွေဇင် ဟန်အမူအရာ ပျက်နေတာ ဒေါ်အေးမာ သိပါသည်။ အမှန်က ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်လိုက်တာ ဒေါ်အေးမာပါ။

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ငါထင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို နှစ်ယောက်လုံးတော့ ကွက်တိဝင်သွားပြီ၊ အေးမာပါ. . . အေးမာ ကြံရင် အခြောက်ကြီးတောင် အစို့ကြီးဖြစ်သွားစေရမယ်. . . မို့လား”

ဒေါ်အေးမာကတော့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေပါသည်။

အခန်း(၁၀)

“ငွေလင် ဈေးက ပြန်လာပြီလား”

“ဪ... ကိုအောင်အီး”

ရုတ်တရက်မို့ ငွေလင်ပြောမိတော့ အောင်ကြီး အောင့်အီးသွားတာ...

“ငွေလင်လေးရယ်... ကိုယ့်နာမည် ကိုအောင်အီး မဟုတ်ပါဘူး၊ အောင်ကြီးလေ ငွေလင်”

ငွေလင် ပြုံးမိရင်း...

“ဆောနီး ကိုအောင်ကြီး၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ငွေလင် လွတ်ခနဲ ပြောမိတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်... အမေ ဒီနေ့ မအားလို့ ကိုယ်တိုင်ဈေးဝယ်ထွက်နေရတာလေ”

အောင်ကြီးပုံစံက အမိုက်စားစတိုင်နဲ့ပါ။ မောင်သက်နဲ့ညှိထွန်း

ပြောတဲ့အတိုင်း လည်တမော့မော့နဲ့ပေါ့။ ငွေလင်က ဒါကို မသိတာကြောင့်...

“ကိုအောင်ကြီးလည်ပင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ... အုန်းလွဲနေလို့လား”

အောင်ကြီး ရှက်တက်တက်နဲ့...

“ဟို... ဟုတ်တယ်၊ အုန်းသီးစား များသွားလို့”

“ဪ... ဒါဆို အုန်းရည်သောက်လိုက်လေ”

“ပျောက်သွားရောလား”

“ဘာလဲဟင်... အသက်လား”

ငွေလင်စကားကြောင့် ဒုတိယတစ်ကြိမ် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားတော့

ငွေလင် ရယ်သည်။

“မနောက်ပါနဲ့ကွယ်... ကိုယ် ငွေလင်နား ဘာလို့လာကပ်လဲ”

ငွေလင် သိမှာပါ”

“သိပါတယ်... ပိုက်ဆံချေးမလို့ နေမှာပေါ့၊ ဒါပဲနော်... အတိုးတော့ ပေးရမှာ”

“အင်း... ငါးထောင်လောက်၊ ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ငွေလင်

ရယ်၊ ကိုယ် နောက်ဆံမတင်းချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် ထွက်တော့မှာ”

“စိတ်ချလက်ချ ထွက်ပါ ကိုအောင်ကြီးရယ်၊ ဘာမှ နောက်ဆံမတင်းမနေနဲ့၊ ဒီအချိန်က အယူမှားရင် ဘဝကူးကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ငွေလင်က ဘာပြောတာလဲ”

ငွေလင်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့...

“အသက်ထွက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာကွာ... သွားပါပြီ၊ ကိုယ့်ဖီလင်လေးတောင် ဘူးယ

ဇောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ ငွေလင်ရယ်၊ ကိုယ်မေတ္တာ

ပြုနေတာ ငွေလင်သိပါတယ်၊ ကနေဒါ ရောက်တော့လည်း ဝေဒနာတွေ

က တုရောက်သွားမယ် ထင်တာ... ဆိုးလိုက်တာကွာ၊ ဒီလိုနဲ့ ရောစ
တို့ ရောက်တော့ ဒေါသဖြစ်လောက်အောင် သတိတွေ ရနေတာ၊ ပြန်
လာဖို့ နီးလာလို့ ဘန်ကောက်ကို ဝင်တော့ အသံပျောက်မတက် ကြီး
အော်မိတယ်၊ ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ငွေဇင်ကို ချစ်တယ်လို့”

တွံတေးဇော်ဝင်းလိုလို တွံတေးသိန်းတန်လိုလို အောင်ကြီးရဲ့
အမူအရာကို ကြည့်မိပြီး သူမ ရယ်ချင်မိသည်။

“ရန်ကုန်မြေကို နင်းတော့... ”
သူမ ကိုအောင်ကြီးကို စနောက်ချင်တာကြောင့်...
“ရန်ကုန်မြေကို နင်းတော့ ဒါကုန်ရင် အရင်းပဲဆိုပြီး ကျွန်မထံ
ချစ်နေဆိုတာပေါ့”

“ဟာကွာ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်ပါဘူး ငွေဇင်ရယ်”
သူတို့နှစ်ယောက် အတူလျှောက်လာတာကို လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ညိုထွန်းနဲ့လွင်ဦးတို့ အကုန်တွေ့သည်။
မောင်သက်က ကွမ်းယာနေရာမှ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဘယ်
တစ်ခါ ညာတစ်ခါ ခြေဆောင့်ရင်း အောင်ကြီးရဲ့လုပ်ပုံကြောင့်...

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ဝက်ရူးပြန်တာ နေမှာပေါ့”
လွင်ဦး သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိတော့ မောင်သက်
က...

“ညိုထွန်း... မင်း ဝင်ယာလိုက်စမ်းကွာ”
“မင်းက ဘယ်လဲဟ”
မောင်သက်က အောင်ကြီးတို့ဘက်ကို မျက်စပစ်ပြရင်း...
“ငါဝင်ရှုပ်လိုက်ဦးမယ်”
မောင်သက်စကားကြောင့် လွင်ဦးက အားနာဟန်နဲ့...
“နေပါကွာ... သူတို့ အဆင်ပြေနေတာ”

မောင်သက်က လက်ကာ၊ကာ ကွမ်းရောင်းနေတဲ့ စားပွဲ
အောက်က အထုပ်တစ်ထုပ် ယူသွားသည်။

“ဟဲ့... ငွေဇင်”
“ဟယ်... မောင်သက်”
မောင်သက်က အရေးကြီးဟန်နဲ့...
“နင်ကလည်းဟာ... ဈေးတစ်ခါသွားလိုက်တာ မပြီးတော့
ဘူး”

အောင်ကြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။ အရေးထဲမှ လာနှောင့်ယှက်
နေတဲ့ ပုဆိုးမှာ ထုံးတွေပေကျံနေတဲ့ သင်္ကောင့်သားကို စောင်ပေပေနဲ့
ကြည့်တော့ မောင်သက်ကလည်း...

“အဟီး... အစ်ကိုကြီးက သင်္ဘောသားလား”
အောင်ကြီးကလည်း ကြွားချင်နေတာကြောင့်...
“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်က ဥရောပတိုက်ပဲ လိုက်တာ”
“သင်္ဘောသားဆို အဖိုသီး သီးတာလား... အမသီး သီးတာ
လား”

“ဟမ်... ဘာပြောတာလဲ”
ငွေဇင် မောင်သက် တမင် ဝင်နှောင့်ယှက်မှန်း သိပါသည်။
မောင်သက်က ကျောင်းမှာကတည်းက တကယ့်ဗရုတ်။

“ကဲပါ မောင်သက်ရယ်... နင့်ကိစ္စပြော”
“ငါ... တစ်ခုပေါင်ချင်လို့ဟ”
“ဘာပစ္စည်းလဲ”
“ဒီမှာလေ”
မောင်သက်က အထုပ်ကို ပေးတော့ ငွေဇင် အထုပ်ကို ပြေ
သည်။ အဝတ်နဲ့ အုပ်ထားတဲ့အထုပ်ထဲက စက္ကူတူးကို တွေ့တော့...
“ဟဲ့... ဘာလဲ”

“ဖွင့်ကြည့်လေ”

ငွေငင် ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်တော့. . .

“ဟဲ့. . . ပလုတ်တုတ်”

“အမလေး. . . ဖားကြီး”

အောင်ကြီးက ဖားကြောက်သူဆိုတာ မောင်သက် သိတယ်လေ။ ရုတ်တရက်မို့ ငွေငင် လန့်သွားပေမယ့် အောင်ကြီးလောက်တော့ မလန့်။ အောင်ကြီး တချိုးတည်း ပြေးပါသည်။

“နင်ဟယ်. . . ကြံကြံဖန်ဖန် နောက်ရတယ်လို့”

မောင်သက်ကျော့ကို ထုပြီး ငွေငင်ပြောတော့ မောင်သက် တဟားဟား ရယ်ရင်း. . .

“မနက်က ဆေးကျောင်းက ချာတိတ်က ကျောင်းမှာ ဒီနေ့ ဖားခွဲရမယ်ဆိုလို့ ငါ့ကို ရှာခိုင်းထားလို့ဟ”

အလေးက ကြည့်နေတဲ့ ညိုထွန်းတို့က အောင်ကြီးပုံစံကြောင် တဟားဟား။ ငွေငင်က လွင်ဦးရှိရာကို မသိမသာ ကြည့်ရင်း. . .

“ဟွန်း. . . ဒါ ဟိုသေနာ လွင်ဦးလက်ချက် မဟုတ်လား”
မောင်သက်ကလည်း အရောက်ပို့သည်. . . ‘အေး’ . . . တဲ့။

ငွေငင်မျက်နှာက ကျေနပ်မလို မကျေနပ်မလိုလို ပုံစံလေး မောင်သက် သိတာပေါ့ ငွေငင်. . . ဟဲဟဲ။

အသန်း(၁၉)

“အစ်မ. . . ကားခ”

“ရော့. . .”

မြို့ထဲက ပြန်လာရင်း ကားပေါ် တက်တော့ စပယ်ယာကို ငွေငင် နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာဗျာ. . . တစ်ရာလမ်းကို နှစ်ရာတန် ပေးတော့ ကျွန်တော် အကြွေဘယ်လိုအမ်းမလဲ”

“အဲဒါတော့ နင်တို့ကိစ္စလေ”

ငွေငင်ကလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ပြောမိတော့ စပယ်ယာ ကောင်လေးက မကြည်ချင်။

“ကောင်လေး. . . ငါလည်း နှစ်ရာပေးထားတယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

ဒီအသံကြောင့် ငွေဇင် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့ လွင်ဦး။
အသံအသံထွက် မှတ်စောင်းထိုးမိတော့ လွင်ဦးက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။
ဆင်ရာယ့်မှတ်တိုင်နဲ့ နီးလာပြီဆိုတော့...။

“စယ်ယာ... တစ်ရာပြန်မအမ်းရသေးဘူးနော်”
“ဟေ့ကောင်... ငါ့လည်း မအမ်းရသေးဘူးကွ၊ ငါလည်း ဆင်း

မှာ”
စယ်ယာ ခေါင်းကုတ်ရင်း သူလက်ထဲက နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်
တို့ ထုတ်ကာ...

“ကဲ... အောက်ကျမှ ခွဲယူကြဗျာ... အကြွေမရှိဘူး”
ငွေဇင် သူ့လက်ထဲက နှစ်ရာတန်ကို အောင့်သက်သက်နဲ့ ယူ
ထားလိုက်ရပါတယ်။

ကားပေါ်က ဆင်းတော့...။
“ဟေ့... မလိမ့်တပတ်နဲ့ လစ်မယ် မကြုံနဲ့နော်၊ ငါ့ကို တစ်ရာ
ပေးဦး”

လွင်ဦးပြောပုံကြောင့် သူမ ချိုထောင်ကာ...။
“အောင်မာ... လူ့ကို တစ်ရာလောက်နဲ့ လစ်ပြေးမယ်များ
ထင်လား”

“မသိဘူးလေ... ပြောမရဘူး၊ ဝတ်တာစားတာ ကြည့်ပြီး
ခန့်မှန်းလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”
ငွေဇင် ဒေါသထွက်မိကာ...။

“တောက်... နင် လူပါးမဝနဲ့နော်၊ တစ်ရာလောက်တော့
စိတ်မဝင်စားဘူး”
လွင်ဦးက အဲဒီစကားကို သဘောကျတယ်လေ။

“ဒါဆိုလည်း ငါစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ငါ့ကို နှစ်ရာလုံး ပေးလိုက်”
“မပေးနိုင်ဘူး”

“နင်ပဲ စိတ်မဝင်စားဘူးဆို”
ငွေဇင် စကားကပ်သပ်ပြောနေတဲ့ လွင်ဦးကို ကုပ်ဖဲ့ရိုက်ချင်မိ
ပါသည်။

“အမှန်ဆို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နင့်ကို အမြင်ကတ်လို့ အမ်းကို
ယူဦးမှာ”

“ဒါဆိုလည်း နင် ဆေးလိပ်ဝယ်သောက်လိုက်”
“ဘာ... ငါက ဘာလို့ ဆေးလိပ်ဝယ်သောက်ရမှာလဲ၊ လွင်ဦး
နော်...။”

ကားမှတ်တိုင်မှာ ငွေတစ်ရာ စီရင်ခန်းကို ဖြေရှင်းလို့ မရဘဲ
ဖြစ်နေချိန်မှာ...။

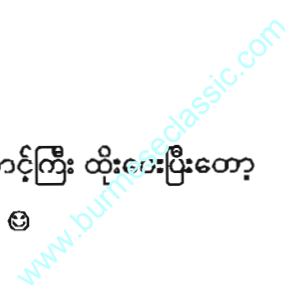
“ဟိတ်... ကိုကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
အသံနဲ့နဲ့ လေးနဲ့အတူ လွင်ဦးလက်မောင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်
သူ့ကြောင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ကာ ငွေဇင် သိလိုက်ပါပြီ။
သီတာအေးတို့ ပြောတဲ့ မော်ဒယ်ဂဲလ်ဆိုလား။

“ဪ... ချစ်စင်၊ အတော်ပဲ... ငွေတစ်ရာရှိလား”
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
“လှူမလို့”

“တောက်... နင်နော်”
“ရွှေစင်... ငွေဇင်ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားကာ
သူမအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ကာ...။

“အင်း... ရှိတယ်... ရော့”
လွင်ဦးက လှမ်းယူပြီး...။
“ရော့... တစ်ရာ၊ ပေး... နှစ်ရာ”
“ရော့...။”

ငွေဇင်က လွင်ဦးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထိုးပေးပြီးတော့

လှည့်ထွက်လေအလုပ်. . .

“တိုကြီး. . . ရွှေစင်ကို မုန့်ဝယ်ကျွေး”

လွင်ဦးကလည်း ငွေငွေ ကြားအောင် ပိုပိုသာသာလေး ပြော
လိုက်သည်။

“ကျွေးရမှာပေါ့ ရွှေစင်ရယ်၊ ရွှေစင်လေး စားချင်ရင် ဧဝရက်
တောင်ထိပ်က ဘယာကြော်သုပ်ကိုတောင် ဝယ်ကျွေးမှာ”

ရွှေစင်ဆီက တခစ်ခစ်ရယ်သံ ကြားသလောက် ငွေငွေက
ဗျတ်နှာမဲ့ရွံ့မိကာ. . .

“နှာဘူးကြီး”

တိုးတိုးပြောလိုက်မိပေမယ့် လွင်ဦးက နားစွန်နားဖျား ကြားမိ
တာ. . .

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

ငွေငွေက မျက်နှာလေး ချိုကာ. . .

“ဘာစကားပြောလို့လဲ. . . နှာပိတ်နေလို့ ဝေဠုကျော်နှာဘူး
ဝယ်မယ်ပြောတာ”

“နင်. . . နင်နော်”

ငွေငွေက အောင်နိုင်သူအပြုံးနဲ့ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်
လျှောက်သွားတော့ လွင်ဦး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ. . .

“ရွှေစင် ဒီမှာ ခဏစောင့်နေ”

“ဟင်. . . ဘယ်လဲ”

“ခဏလေး. . . အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ရွှေစင် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်စောင့်နေပါသည်။ လွင်ဦး
ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဦးငွေရတို့ရဲ့ ထာဝရ အလှူခံမဏ္ဍပ်ကို သွားပြီး ခုန
ငွေနှစ်ရာကို အလှူငွေ ထည့်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ချက်ချင်းပင်
လော်စပီကာမှ. . .

“ဟုတ်ကဲ့. . . အခုလို ကိုလွင်ဦးရဲ့ အလှူငွေနှစ်ရာကတော့
သူနှင့် သူ၏မိန်းမများရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအလှူငွေ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့”

ငွေငွေ အဲဒီအသံကြောင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မှာ လွင်ဦး သိပါသည်။
မှတ်ထား ငွေငွေ။ လွင်ဦးကွ. . . မှတ်ထား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၀)

“လွင်”

ဦး.. မင်းနဲ့ငါ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်..

ဖြစ်မလား”

ပြောပုံကိုက လုံးဝအချိုးမပြေတဲ့ဟန်ပန်။
နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြီး ပြောပုံကိုက သူ့လက်က ဟန်း

ချိန်းကို ကြွားမှန်း လွင်ဦး သိပါသည်။

“မင်း ငါနဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင် ပြောစရာစကားက
အပေါင်ခံဖို့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မင်းအပေါင်ခံချင်လို့လား”

“အေး.. ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူး.. ငွေဇင်”

“ဘာ.. ငွေဇင်ကို သွားပေါင်ရအောင် ငွေဇင်က မင်းကို

ပါးရိုက်လွှတ်မှာပေါ့ကွ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင် ခေါင်းတွေ ကုတ်နေသည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

ညှိထွန်းရဲ့စားပွဲထိုးလေးက အောင်ကြီးကို လှမ်းမေးတော့..

“ငွေဇင်.. ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်

ဆေးလိပ်ချကွာ”

ကောင်လေး ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားတော့ အောင်ကြီး

ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ပါသည်။

“ငါ တစ်ခုသိချင်လို့”

ကျွန်တော် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပါသည်။

“အားလုံးသိနေတာပဲလေ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ..”

အောင်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားတာကြောင့် ကျွန်တော်က..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ.. မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အောင်ကြီးပုံစံက မယုံကြည်နိုင်တဲ့ပုံ။

“မင်းရှူးနေလား အောင်ကြီး၊ ငါလည်း အပေါင်ခံတာ ငွေဇင်

အပေါင်ခံတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိနေတာပဲ၊ ဘာလဲ.. မင်း

အပေါင်ခံစားမလို့လား၊ ဈေးကွက်တော့ လာမလှနဲ့နော်.. မရဘူး”

“အမ်..”

ဒီကောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေတာကြောင့်..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. မယုံပြန်ဘူးလား”

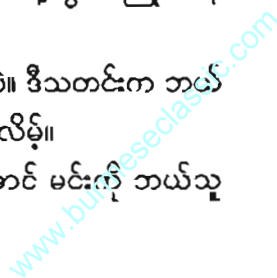
“မဟုတ်ဘူး.. မင်းကို ငါမေးတာက မင်းနဲ့ငွေဇင် ကြိုက်နေ

ပြုလားလို့ မေးတာ”

အိုး.. မိုင်ဂျေလို့ မအော်မိရုံတမယ်ပါပဲ။ ဒီသတင်းက ဘယ်

နေဘယ်လို အတောင်တပ်ပြီး ရောက်လာပါလိမ့်။

“နေပါဦး.. မင်း ငါ့ကို လာမေးရအောင် မင်းကို ဘယ်သူ

ပြောလိုက်လို့လဲ... ငွေငင်လား”

“ငွေငင်တော့ ဘယ်ပြောမလဲ လွင်ဦးရာ၊ မောင်သက်တို့ ငါ ထီးခေါက်မေးကြည့်တော့ မင်းနဲ့ ဘာလိုလိုတဲ့”

ကျွန်တော် ရယ်တော့ ဒီကောင် အကြောင်သားနဲ့ ကျွန်တော် တို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“ငါ့အတွက် အရေးကြီးလို့ပါကွာ၊ မင်းနဲ့ငွေငင်ရဲ့အခြေအရာ

တ”

“နေဦး... ငါမဖြေခင် မင်းအရင်ဖြေ၊ မင်းက ဘယ်လိုထင်

လ”

အောင်ကြီး အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေပါသည်။

နောက်တော့... .

“ငါကတော့ ထင်ချင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့ပုံစံက ဟုတ်နေသလိုလိုပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ရပြီ ငါဖြေမယ် အောင်ကြီး၊ မင်းထင်သလို ဟုတ်

တယ်”

“ငါ မယုံဘူးကွာ”

အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ဖြစ်နေတဲ့ အောင်ကြီးကြောင့်

ဒီကောင်ကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်ကာ... .

“မင်းမယုံရင်လည်း မယုံနဲ့ပေါ့”

ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ သူ့ဘာသာသူ မှတ်ချက်

တွေ ပေးနေတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

ဒီကောင် ထရပ်တော့ ကျွန်တော် မေးမိပါသည်။

“နေဦး... ဘာကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ၊ ဘာလဲ... ငါ့

ငွေငင် ရည်စားဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်တာလား”

“အင်း... ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ... သွားပြီ”

အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ထထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် သဘော

အာရယ်သည်။ ညှိထွန်းက ကောင်တာက အကဲခတ်နေရာမှ ထလာ

တာ ကျွန်တော့်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အောင်ကြီး ထွက်သွားရာဘက်ကို

ကြည့်ကာ... .

“ဒီကောင် ဘာတွေလာပြောသွားတာလဲ”

“မောင်သက် ကျုပ်လိုက်တာကို အဟုတ်ထင်ပြီး ငါ့လာမေးတာ

ညှိထွန်း... တော်တော်ရယ်ရတဲ့ကောင်”

“မောင်သက်က ဘာကျုပ်လိုက်လို့လဲ”

“ငါနဲ့ငွေငင်က သမီးရည်းစားတွေလားတဲ့”

ညှိထွန်း တဟားဟား ရယ်သည်။

“မင်းကရော ဘာပြောလိုက်လဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးစေ့စေ့နဲ့... .

“ငါမဖြေသေးဘူး... ဒီကောင်ကို ပြန်မေးလိုက်တာပေါ့၊

အောင်ကြီး မင်းကရော ဘာထင်လဲလို့”

“အဲဒီတော့... .”

“အောင်ကြီးက ပြောတယ်၊ မင်းတို့ပုံစံက ဟုတ်နေသလိုလိုပဲ

တဲ့”

“ဟား... ဟား... ကောင်းတယ်”

“နေဦး... မပြီးသေးဘူးကွာ၊ အောင်ကြီးက ထပ်ပြောပြန်

တယ်... ငါမယုံဘူးကွာတဲ့”

“ဟင်... .”

ညှိထွန်းတောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ဘယ်လိုကောင်လဲဟ”

ကျွန်တော် ညိုထွန်းစကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း..

“အေး.. အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ ဒီကောင် ဂေါက်ဝါဆို ငါလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်.. ရှင်းရှင်းလေး၊ မင်းမယုံရင်လည်း ဝေယံနဲ့ပေါ့လို့”

ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် ညိုထွန်း သဘောတွေ ကျကာ စကားဟားနှင့် ရယ်လို့မဆုံးတော့။

“ဟော.. လာပါပြီ ယောက်ဖ မောင်သက်၊ အတော်မွှေးထွေးကောင်ကွာ”

မောင်သက်က အောင်ကြီးဆီက ကြားလာဟန် တူသည်။ စပိတ်ပြန် ဝင်လာရင်း..

“ဟိုကောင်တွေ အတော်ခံလိုက်ရတဲ့ပုံပဲ၊ ငါ့ဆီ ရောက်လာတော့ ဇက်ကျိုးနေပြီ”

“ဘယ်လောက်တောင် သောက်လို့လဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မောင်သက် ကျွန်တော့်ကျောကို နှိုးလိုက်ရင်း..

“ဟေ့ကောင်.. မင်းပညာပေးလိုက်တာကို ပြောတာပဲ”

“ငွေဇင် ကြားရင်တော့ ဒေါဖောင်းမှာ သေချာတယ် လွင့်ညိုညို ညိုထွန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်မိပါသည်။ ငွေကြယ်မြင် လမြင်သလို ဒေါသကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ထွက်မှာ”

အားနိုး(၂၀)

“၁။ .. ရှင်သွားမေးတယ် ဟုတ်လား ကိုအောင်ကြီး”

အောင်ကြီးက မိတ်ရှင်မင်းသားလိုလို ဘာလိုလို စတိုင်နဲ့ အလွမ်းတွေကို အင်တိုက်အားတိုက် ချွေပြနေသည်။

“ရှင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ.. ကျွန်မနဲ့လွင်ဦး ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတယ်လို့”

မထင်မှတ်တဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မ အောင်ကြီးကို ဒေါသဖြစ်ရ လို့လို့။

“မောင်သက်”

ကျွန်မ မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားပြီးမှ နောက်တော့ ဘာပြည် ပြီး ပြီးလာမိသည်။ အောင်ကြီး.. ဟိုကောင် ဝမွေ မောင်သက်ရဲ့

www.burmeseclassic.com

၁၀၆

ဘက်တို့ တော်တော်ခဲလိုက်ရပြီဆိုတာ ငွေငင် သိလိုက်သည်။

“အဲဒီကျော လွင်ဦးက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“မင်းထင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်တဲ့”

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေးမိသည်။ ဒါ လွင်ဦး လူလည်လုပ်တဲ့ စကားမှန်း ငွေငင် သိလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ ကိုအောင်ကြီး”

ပိုက်ဆံမပေးရလို့လား မသိ။ အောင်ကြီးက သက်ပြင်းတွေ ချွေပြပါသည်။

“ကျွန်တော်က မင်းတို့ပုံစံက ဟုတ်နေသလိုလိုပဲလို့”

ငွေငင် ဖက်ဟက်ပက်ပက် ချယ်ပါသည်။

“ဟုတ်လားဟင် ငွေငင်. . . ငွေငင်နဲ့ လွင်ဦးက”

ငွေငင် ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ ရယ်လည်း မရယ်ရက်ပါ။

“ရှင်က သဘောသားသာ ပြောတာ၊ တော်တော်အတဲ့သဘော သားပဲ ကိုအောင်ကြီး”

“ဟာ. . . ကျွန်တော်က ‘အ’ အင်ဒိုတွေ မဟုတ်ပါဘူး. . . ‘ရွှေ’ တွေပါ”

“ဘာကြီး”

“ရွှေဆိုတာ မြန်မာလေ”

အောင်ကြီး ပြောပုံဆိုပုံကြောင့် သူမ ရယ်လို့မဆုံးတော့။

“ကဲ. . . ဆက်မလိုက်နဲ့တော့၊ အိမ်နဲ့ နီးနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုအောင်ကြီး နောက်လှည့်ထွက်သွားတော့ ငွေငင် ဈေးခြံ တောင်းကို ဆွဲရင်း ဆက်လျှောက်လာမိသည်။

“ငွေငင်. . . ”

“ဟင်. . . မောင်သက်၊ လာစမ်း ငါးမြွေထိုး. . . လာဦး”

၁၀၇

မောင်သက်က ကွမ်းယာဆိုင်ထဲက တဟားဟားနဲ့ ရယ်ရင်း ထွက်လာပါတယ်။ ညိုထွန်းက ဆိုင်ထဲက လှမ်းအော်သည်။

“ငွေငင်. . . နင် ထီပေါက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ညိုထွန်းရေ၊ သိုးတော်မောင်သက်ရဲ့မမူကြောင့် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းအောင် ပေါက်တာ. . . သီတာအေး ရော”

“ဒေါ်မြကြည်တို့အိမ် သွားတယ်”

“ဟဲ့. . . ခွေးကောင်၊ ဒေါ်မြကြည်ဆိုတာ နင့်အမေ မဟုတ် လား”

ညိုထွန်းက ကောင်တာကနေ တဟားဟား။ မောင်သက်က စပ်ဖြဖြနဲ့ ငွေငင်အနား လာရပ်ရင်း. . .

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ငါ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမလို့လား”

“အေး. . . ကျွေးမယ်”

ငွေငင် ဈေးခြင်းထဲက ပဲသီးစည်းနဲ့ ရိုက်တော့ မောင်သက် တဟားဟားနဲ့။ မောင်သက်က ကျောင်းကတည်းက အခုထိ အကျင့် မဖျောက်နိုင်သေးဘူးလေ။

အခန်း(၂၂)

ငွေ

သက် ပြောပြတော့ ညှိထွန်းမိန်းမ သီတာအေးနဲ့ သူမ
၏ အပေါင်းပါများ ဖြစ်ကြသော မစံနဲ့ မပပတို့ပါ တဝါးဝါးနဲ့ ပွဲကျနေကြ
သည်။ မစံက နှာရည်ညှစ်ဆုတ်လိုက်ရင်း...

“ခွတ်... အောင်ကြီးတော့ လောင်မီးကူးသွားမှာ သေချာ
တယ်”

မစံစကားကြောင့် မပပက အရယ်ကို မနည်းရပ်ရင်း...

“အောင်ကြီးက ငွေလင်ကို ထပ်မေးသေးတယ်”

“အဲ့ဒီတော့...”

မောင်သက် စပ်ဖြိုဖြိုရုပ်နဲ့ပဲ...

“အဟီး... ငါ့ကို ဈေးက ဝယ်လာတဲ့ ပဲသီးစည်းနဲ့ ဆော်
တော့တာပေါ့”

မောင်သက် စကားကြောင့် သီတာအေးက မေးပြန်ပါသည်။

“နင့်ကို အတော်စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“မိန်းမရယ်... မောင်သက်ကို ငွေလင် စိတ်ဆိုးရဲမလာအ
ကျောင်းကတည်းက မောင်သက်ရဲ့ချောက်ချာတဲ့ဒဏ်ကို လူတိုင်း ခံနေရ
တာပဲ။ ဘယ်မှာ စိတ်ဆိုးလို့ ရလို့လဲ”

“ဟဲ့... နင်တို့ကောင် လွင်ဦးနဲ့ ရွှေစင်စင်ကြာရဲ့အခြေအနေ
က”

မစံရဲ့အမေးကြောင့် မောင်သက်က...

“မစံကလဲဗျာ... ရွှေစင်မိုးရိပ်ပါ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရွှေစင်
စင်ကြာက အဝေးပြေးကားလိုင်းဗျ”

“အေးပါ... နည်းနည်းလေး မှားတာကိုပဲ။ ပြောပါဦး...
သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း”

မစံရဲ့အမေးကြောင့် ညှိထွန်းက...

“ဘာမှမဟုတ်ကြဘူး”

“ဘာမဟုတ်ကြတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်လို့ ဘာမှမဟုတ်ကြတာပေါ့ မစံရဲ့”

မပပက ယုံကြည်ချင်ဟန် မရှိသေး။

“ဟဲ့... ဟုတ်လို့လားဟယ်။ ကောင်မလေးက လွင်ဦးကိုဆို
သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ... ဖက်လိုက်လျက်လိုက်နဲ့”

“ဘာကို လျက်တာလဲဟင်”

မောင်သက်စကားကြောင့် မပပ မောင်သက်ကျောကို ထုပါ
သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“လာပြန်ပြီ ဘာမှမဟုတ်တာ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ယောက်ျား
ရယ်”

သီတာအေးစကားကြောင့် ညှိထွန်း ရယ်သည်။

“ဘာလဲ... ကောင်မလေးက သူ့အစ်ကိုလို ခင်ရုံ ခင်တာပါ။

ပြောတော့ ကောင်မလေးက ရဲတော့...”

“လူဆိုးကို ဖမ်းတော့တာပေါ့”

မောင်သက် နောက်ရွတ်ရွတ် ဝင်ပြောတော့ ညိုထွန်းက...

“တော်စမ်းပါ မောင်သက်ရာ”

“ကဲ... အစီအစဉ်ကို ဒီထက် ထပ်မြှင့်ဖို့ လိုတယ်နော်”

“အေးပါ... ဟဲ့... ညိုထွန်း အခု သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေ

အနေတရော”

“တိုးတက်လာတယ် ပြောရမှာပေါ့ မစံရယ်”

“ဘယ်လို တိုးတက်လာတာလဲ”

“လမ်းမှာ တွေ့ကြုံပြီးဆိုရင်... ”

“ဟိဟိ... ”

မပပရဲ့ရယ်သံကြောင့် ညိုထွန်းက...

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ညိုထွန်းစကားကြောင့် မပပ ရှက်ရှက်နဲ့ ညိုထွန်းကို ဆွဲဆိတ်

သည်။ ညိုထွန်း ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ရင်း...

“လမ်းမှာ တွေ့လို့ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လေ”

အားလုံးက ညိုထွန်းစကားကို နားစွင့်နေကြပါသည်။

“မျက်နှာကြောကို မတည့်ကြဘူး”

“ခွေးကောင်... ”

ညိုထွန်းက တဟားဟား။ အားလုံးက အဟုတ်မှတ်လို့ နား

ထောင်မိကြတာကြောင့် ညိုထွန်းကို ဝိုင်းပြီး မေတ္တာပို့ကြသည်။

အသန်း(၂၃)

ငွေ ဇင်မျက်နှာက စူပုတ်ပုတ်။

“ဟဲ့... ကားငှားလေ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

လွင်ဦး လှမ်းပြောလိုက်တော့ ငွေဇင် မကျေမနပ်နဲ့ လွင်ဦးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း...

“နင့်ဘာသာနင် ငှားပါလား”

လွင်ဦး တဟိဟိနဲ့ ရယ်တော့ ငွေဇင် မကျေမနပ်နဲ့ တောက်ခေါက်သည်။

“ဒီမှာ ငွေခင်”

“နင်နော်... ”

“ဆောရီး... ဆောရီး... ငွေဇင်၊ နင် မကျေမနပ်ဖြစ်ရမှာ ငါ့ဦးလေးနဲ့ နင်အမေပဲ၊ သူတို့က နင်တို့ဘကြီးကို သွားကြိုဖို့ ငါတို့

အတင်းထည့်လိုက်ကြတာ၊ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဪ... နင်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ နင်ငြင်းလိုက်ပါလား၊ အလုပ်တိစ္ဆာရယ် ဘာညာပေါ့”

“ဟ... ကောင်းမလားဟ၊ နင့်ဘကြီးဆိုတာကလည်း ရွာရောက်ရင် ငါတို့တူအနီးကို လိုလေသေး မရှိအောင် ဧည့်ခံတာ၊ အမှန်ဆို သမီးအလုပ်ရှိလို့ လွင်ဦးတစ်ယောက်ထဲ သွားကြိုလည်း ဖြစ်တယ်လို့ နင်ပြောရမှာ”

ငွေဇင် စုပုတ်ပုတ်နဲ့ ပြောသည်။

“အဲဒီလို ပြောလိုကတော့ ငါခေါင်းပေါ်ကို အမေ့လက်ဆစ်က ခေါက်ခနဲပဲ”

“နင့်အလှည့်ကျတော့ ကြောက်တတ်သားပဲ”

“ကဲပါ... အရစ်ရံ့ညှပ်မနေနဲ့... တားငှား”

ကျွန်တော် လက်လှမ်းတားတော့ တက်စီတစ်စီး ထိုးရပ်သွားသည်။

“အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေး... ဘယ်လောက်လဲ”

“လေးထောင်”

“ဟာဗျာ... များလှချည်လား”

“မများပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ကားဆွဲမကောင်းလို့ ဒီဖျေးနဲ့ ရတာပါ။ နေတလည်းပူ... ချွေးကထွက်၊ ဒီကြားထဲ ဆီဆိုင်မှာ ကားတွေက...”

“တော်ပါတော့ အာဖရိက ခိုရယ်၊ ကဲ... သွားမယ်”

ကားဆရာက ရယ်သည်။ ငွေဇင်နဲ့ကျွန်တော် နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ကားမောင်းထွက်လာရင်း လျှာအလွန်ရှည်သော ကားဆရာ မိကျောင်းသားက...

“အေးဗျာ... နေကပူ... ချွေးကပြန်နဲ့ ပိုက်ဆံအတွက်သာ အလုပ်လုပ်ရတာ၊ တော်တော်ပင်ပန်းတာဗျ၊ ဒီကြားထဲ ခရီးသည်ကို

အာပေါက်အောင် ပြောရတယ်”

“ချွေးလည်း မထွက်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်လုပ်... ပြန်လည်း မပြောတဲ့လူတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ပါလား”

“ဘာအလုပ်လဲဗျ”

“ရေခဲတိုက်မှာ လူသေတွေနဲ့ အောင်မင်္ဂလာနောက်က ရေဝေး သူသာန်မှာလေ”

“ဟာဗျာ”

ကားဆရာ တွန့်သွားပုံကြောင့် ငွေဇင်ပါ လိုက်ရယ်ပါသည်။

“အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့လင်မယား ခရီးထွက်ဖို့ လက်မှတ်သွားဝယ်တာလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟို... ဟို...”

“ဘာမှ လင်မယား မဟုတ်ဘူး”

ငွေဇင် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောတော့ ကားဆရာက ဓားတုံ့အား နာနဲ့...

“ဟို... နှစ်ယောက်တည်းလဲဖြစ်၊ နှစ်ယောက်လုံးက အတွဲညီ တော့ များသွားတာ... ဆောရီး”

ကျွန်တော် ကြိုတ်ရယ်မိတော့...

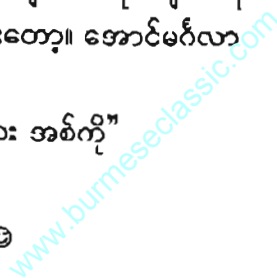
“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာမှမရယ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် မျက်နှာကို တည်မိရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖျောက်ရသည်။ ကားဆရာဆီကလည်း ဘာသံမှ မကြားတော့။ အောင်မင်္ဂလာ နောက်သည်နှင့် ဂိတ်ကို သွားကာ...

“ညခုနစ်နာရီ ထွက်တဲ့ကား ဝင်ပြီလား အစ်ကို”

ဂိတ်ကလူက ခေါင်းခါကာ...

“ဝင်လာတော့မယ် ညီလေး”

ကျွန်တော် ငွေဇင်ဆီ ပြန်လျှောက်ကာ..

“ဝင်လာမယ်တဲ့... ဒီမှာပဲ ရပ်စောင့်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်နေကြရင်း ဂိတ်က ညခုနစ်နာရီကားဝင်ပြီဆိုတဲ့ အသံကြောင့် လူတွေ ရုပ်စုရုပ်စု ဖြစ်သွားကြသလို ဂိတ်တွေထဲ ဝင်လာတဲ့ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားနဲ့အတူ တိုင်စီ ကားဆရာတွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဆင်းလာတဲ့လူတွေကြား ငွေဇင်ဘကြီးကို သွားကြည့်သည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ငွေဇင်... လာ”

ကျွန်တော် ငွေဇင်ကို ပြောပြီး မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာ

ရင်း...

“ဘကြီး..”

ဘကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားပြီး...

“ဟာ... လွင်ဦးနဲ့ငွေဇင်”

“ပေး... ဘကြီးအိတ်”

ကျွန်တော် ဘကြီးရဲ့အိတ်နဲ့ ဆွဲခြင်းကို ကူသယ်ပေးတော့...

“လွင်ဦး... မင်းနဲ့ငါတူမနဲ့က ယူလိုက်ကြပြီလား”

ဘကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပီပီ ရယ်တဲ့ကျဲ။ ငွေဇင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့...

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရယ်”

ငွေဇင် ရှက်ရှက်နဲ့ ရှေ့က လျှောက်သွားတော့ ဘကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းပြောသည်။

“လွင်ဦး...”

“ပြော... ဘကြီး”

“မင်း ငါတူမကို သဘောမကျဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး ဘကြီးရယ်”

“ကောင်းပါတယ်ကွ... ငါသဘောတူရင် ကောင်းတယ်”

“ဘကြီးကတော့လေ”

အတင်းကြီး တူမကို ထိုးပေးနေတဲ့ ဘကြီးကြောင့် ကျွန်တော် အခက်တွေ့နေမိပါသည်။

အခန်း(၂၄)

“အဲဒါကိုကြီးကတော့ အခုထိ ခေါင်းမာတုန်း၊ အဲဒါသာကြည့် ကိုသိန်းအောင်ရေ”

ဒေါ်လေးအေးမာ စကားကြောင့် ဦးလေးက ရယ်သည်။ ဘကြီးကသာ ဆေးအရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေပါသည်။

“နင့်အစ်ကို ဘစ်က ခေါင်းမာမှာပေါ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘောလုံးကန်ရင် ခေါင်းတိုက်ကောင်းတာကိုး”

ဦးလေးစကားကြောင့် ဒေါ်လေး အေးမာက ‘ဟုတ်မယ်’ လို့ ပြောကာ ရယ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဘကြီးလက်ကို ဆုပ်ရင်း . . .

“ကိုယ်ပူတော့ သိပ်မကျသေးဘူးနော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေါ်

လေး”

ဒေါ်လေးက ကော်ဖီခွက်ကို ရွှေ့ရင်း . . .

“မင်းတို့ ကြိုပြီး အိမ်ရောက်တော့ ရေတစ်ခွက် သောက်ပြီး ပြောမရပါဘူးကွယ်၊ ရေတန်းချိုးတာလေ . . . အပူရှုပ်တော့တာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးက တကယ့်ဇွတ်တရွတ် . . . ဒါဆို ဒါမှ”

“ကိုတင်ငွေရော”

ဦးလေးက ငွေငွေအဖေကို ရှာကြည့်ရင်း မေးတော့ ဒေါ်လေး အေးမာက . . .

“အားကိုးရတယ်လေ . . .’အစောကြီး အိပ်ပြီ”

“အင်း . . . ဒါဆိုရင် လွင်ဦး . . . မင်း ဒီည ဘကြီးဘေးမှာ အိပ်ပြီး လူနာစောင့် လုပ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ တော်ကြာ အရေးအကြောင်း ဆို ကိုတင်ငွေက နားလဲမကြား၊ ပြီးတော့ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်လိုလဲ မအေးမာ”

ကိုသိန်းအောင် ပြောတာတော့ ဟုတ်သည်။ နောက်တစ်ချက် တ သမီးနဲ့လည်း တစ်အိမ်တည်းဆိုတော့ ပြောရင်းဆိုရင်း ပိုလို့ နီးစပ် နိုင်ပါသည်။

“ကောင်းတယ် ကိုသိန်းအောင်၊ မောင်လွင်ဦး . . . မင်း အပန်း မကြီးဘူးဆိုရင် စောင့်ပေးပါလားကွယ်”

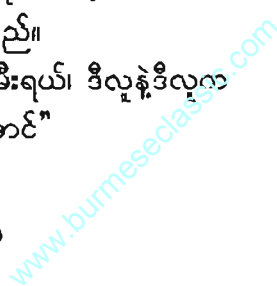
ငွေငွေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကမန်းကတန်းပဲ . . .

“ဟာ . . . မေမေရာ၊ တစ်ဖက်သားကို အားနာဖို့ကောင်းပါ တယ်၊ သမီးပဲ ဘကြီးကို ညအိပ်လူနာစောင့် လုပ်ပေးပါမယ်”

ဒေါ်အေးမာကလည်း အကင်းပါးပါသည်။

“ဪ . . . ဘာအားနာစရာရှိလဲ သမီးရယ်၊ ဒီလူနဲ့ဒီလူက အားနာစရာလား၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုသိန်းအောင်”

“ဟုတ်တာပေါ့ အေးမာရယ်”

ချည်တဲ့သူနဲ့ တုတ်တဲ့သူနဲ့က အကွက်ကို ကျလို။

“မောင်လွင်ဦးကဇရာ. . . အားတယ်နော်”

ဒေါ်လေးအေးမာက အတင်းကြီး အားခိုင်းနေတာကြောင့်. .

“အားပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် ထမင်းမစားရသေးဘူး”

“ဒါများ မောင်လွင်ဦး. . . အိမ်မှာပဲစား”

“ဟာ. . . မဟုတ်တာ”

“ကဲ. . . ကဲ. . . ငြင်းမနေနဲ့၊ ဟဲ့. . . သမီး. . . ထ၊ မောင်လွင်ဦးကို

ထင်းစားခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး ခူးကျွေးလိုက်လေ”

“မဟုတ်တာ. . . ကျွန်တော့်ဘာသာ ခူးစားပါမယ်”

“ဟဲ့. . . မောင်လွင်ဦးကို ခေါ်လေ”

ဒီလောက် အရေးပေး အဖြစ်သည်းနေတော့ ငွေဇင် စိတ် ပေါက်ပေါက်နဲ့. . .

“အမေရယ်. . . လွင်ဦးက ကိုယ်လက်အင်္ဂါ စုံပါတယ်၊ တကယ် လို့ အောက်ပိုင်းသေနေရင် သမီး သူ့ကို ချီးမြှင့်ခေါ်သွားပါမယ်”

လွင်ဦး အောင့်သက်သက်နဲ့ လိုက်သွားရသည်။ ဝန်းနာမ. . . မသိရင် ငါကပဲ အောက်ပိုင်းသေရမလို့လို့။

“ဦးသိန်းအောင်. . . အစွယ်ကတော့ အခုထိ မကျိုးကြသေးဘူး”

ဦးသိန်းအောင်က အဓိပ္ပါယ်ပါတဲ့အပြုံးနဲ့. . .

“သိပ်မကြာပါဘူး မအေးရယ်၊ မယုံရင်ကြည့်နေ. . . ကျွန်ုပ် လုပ်ရမှာက မြင်းရော ခုံရော လှုပ်ကြစို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်”

ရှေ့က ဝိုင်းက ရယ်နေသလောက် နောက်ကဝိုင်းက စူပူပူပါသည်။

“ရှော. . . စား၊ သဒ္ဓါလားမသိ. . . မသဒ္ဓါလားမသိ၊ စား”

ဆိုတာပဲ”

မျက်နှာက စူပူပူနေသလောက် သူမရဲ့အလှက ဖွံ့ဖြိုးနေတာ လွင်ဦး သတိထားမိတော့ ပြုံးမိရင်း. . .

“စေတနာ မပါလို့လား မသိဘူး. . . စားလို့ကောင်းလိုက်တာ နင်ကလည်းဟာ. . . ချည်ရည်ဟင်းလေး ဖြည့်ပါဦးဟ”

သူမ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ချည်ရည်ဟင်း ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။

“အိမ်မှာက တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ ဒီလောက်စားလို့ကောင်းတာ ဒေါ်လေးချက်တာ ဖြစ်မယ်”

“ဘာပြောတယ်. . . သူများချက်တာလည်း စားသေးတယ်၊ လူလည်း စော်ကားသေးတယ်၊ လွင်ဦးနော်. . .”

“ဟဲဟဲ. . . စတာပါဟာ၊ ပြောသာပြောရတယ်. . . ချစ်ပေးပါလား”

“ဘာ. . .”

ကြိုးအော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် လွင်ဦး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရင်း အိမ်ရှေ့က ကြားသွားမလား လှမ်းကြည့်ကာ. . .

“တိုးတိုးအော်ပါဟာ. . . အိမ်ရှေ့က ကြားဦးမယ်”

“ကြားကြား. . . နင် ခုန ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟို. . . ဟိုဟာ. . . ငါ ဟင်းချက်မကောင်းလို့ ငါ့ကို ချက်ကျွေးပါလားလို့ ပြောတာ”

ငွေဇင် မယုံကြည်ဟန်နဲ့ လွင်ဦးကိုကြည့်ပြီး. . .

“မဟုတ်ပါဘူး. . . ခုန ငါကြားလိုက်တာ. . .”

လွင်ဦး ပြုံးစေ့စေ့နဲ့. . .

“နင်က ဘာကြားလို့လဲ၊ နင်ကြားချင်တာ ကြားတာ ဖြစ်မှာပါ”

“အောင်မယ်.. /.. သေလိုက်ပါလား”

ငွေစင် ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နဲ့ အိမ်ရှေ့
ဆို ထွက်သွားတော့ လွင်ဦး တဟားဟား ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း(၂၅)

“မောင်

လွင်ဦး.. . မင်းအိပ်ချင်ရင် ဟိုအခန်းမှာ သွားအိပ်၊
မင်းတို့ဘကြီးလည်း အပူကျနေပြီပဲ”

လွင်ဦး.. . ဘကြီးဘေးမှာ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေရင်း ဒေါ်လေး
က ဘုရားရှိခိုးပြီးစီးတော့ အခုလို လာပြောပါသည်။

“ရတယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော်လည်း မအိပ်ချင်သေးလို့ ခဏ
စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး.. . အေး.. . အိပ်ချင်ရင် ဟိုအခန်းမှာ သွားအိပ်နော်၊
ခြင်ထောင်လည်း ထောင်ပြီးသွားပြီ၊ အပြင်မှာ ခြင်ကိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေး ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ဘကြီးအခြေအနေကို

www.burmeseclassic.com

၁၂၂

သိက္ခာ

ကြည့်သည်။ ဘကြီးလည်း အဖျားကျသွားပါပြီ။ ကျွန်တော် စာအုပ်ဆက်
တော်နေရင်း ဘယ်လိုကဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ သန်းခေါင်
တော်လောက်တော့ ခြင်တွေက ဒေါ်လေးပြောတဲ့အတိုင်း ရဲစိတ်ရဲမာန်
နဲ့ လေးကြောင်းတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲသလို ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်ကြတော့
သည်။ လူက မျက်လုံးဖွင့်လို့ မရတော့တဲ့အထဲ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ကျွန်
တော် အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ခြင်ထောင်မကာ တစ်ချိုးတည်း အိပ်လိုက်
တော့သည်။

အိပ်မက်လည်း မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငွေငင်နဲ့တောင်
တွေ့သေး။ အံ့မယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ပြုံးလို့ရယ်
လို့ပေါ့။ ဘယ်လောက်သဘောကောင်းနေလဲဆိုရင် သူမရဲ့ကိုယ်သင်း
ရနံ့လေးတောင် ရလို့... (အိပ်မက်)

“အဲ... နင့်အသားကို ကိုင်ကြည့်လို့ရမလား”

သူမက ပြုံးစစနဲ့...

“ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ”

“နှုံးပြီလားလို့”

“ဘယ်လို့...”

“ဟို... ဟာ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အသားအရည်ကို ငါ

မထိတွေ့ဖူးဘူး”

သူမက ချစ်စနိုးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အောင်မာ... နင် ဟိုတစ်ခါ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ငါ့ကို ဖက်

တယ်လေ”

“ဪ... အဲဒါက အမှတ်တမဲ့ပါဟာ၊ အခုက ခံစားချက်နဲ့

ဖက်မှာ”

“အကြာကြီး ဓဖက်ရဘူးနော်”

“အေးပါ”

ကျွန်တော် သူမကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ နူးညံ့
စီးဆင်းမှုတစ်ခု စီးဝင်လာလို့ ထုံသင်းတဲ့ရနံ့နဲ့အတူ အဲဒီလို ဖက်လို့
ကောင်းတဲ့အချိန်မှာပဲ... . . .

အခန်း(၂၆)

“ဟဲ့... အယုတ်တမာကောင် ထစမ်း”

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ... လွတ်စမ်း”

တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် အသံလိုလိုနဲ့အတူ ကျွန်တော် အိပ်မှုနဲ့ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

“ကဲဟယ်... ကဲဟယ်”

ကျွန်တော့်ကို ထုနှက်နေတဲ့ အိပ်ရာထစ အလှနဲ့ ငွေငင်ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ဟဲ့... တိုးတိုးပြောပါဟာ၊ အကုန်လုံး နိုးကုန်ဦးမယ်”

ငွေငင်မျက်နှာမှာ အရှက်တရားနဲ့ဒေါသကို ပေါင်းစပ်ထား

သည်။

“နင် တမင်ယုတ်မာတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဘုရားစူးပါဟာ၊ ငါ အိပ်မှုနဲ့စုံမှားနဲ့ အခန်းမှားလာ တာပါ ငွေငင်ရယ်၊ ဒေါ်လေးပြောတော့ ဒီအခန်းပါ”

“နင်နော်... ငါလုပ်လိုက်ရရင်တော့ သေတော့မယ်၊ ဒီအခန်း မဟုတ်ဘူးဟဲ့... မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်း”

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထရပ်တော့ ငွေငင် မျက်လုံးအပြူးသား နဲ့...

“ဟဲ့... နေဦး၊ ငါအရင်ထွက်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ဦး မယ်”

“ဒါဆို ငါ ဆက်တစ်ရေးမှေးလိုက်ဦးမယ်”
ပြောပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် ခေါင်းပြန်ချသည်။ ငွေငင် ကမန်း ကတန်း ကျွန်တော့်လတ်ကို ဆွဲထူကာ...

“ဟာ... ပြဿနာတွေတော့ တက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

“မတက်လောက်ပါဘူးဟာ... မသကာ နင် ငါ့ကို ယူရဲ့ လောက်ပဲ”

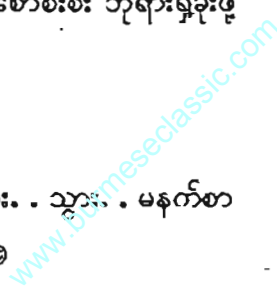
“လွင်ဦး... နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”
ငွေငင်ရဲ့တိုးတိုးတိတ်တိတ် မာန်မဲသံကြောင့် ကျွန်တော် ခပ် တိုးတိုး ရယ်တော့ ငွေငင် မျက်စောင်းထိုးပါသည်။

“နင် ဒီမှာစောင့်နေ”
သူမ တံခါးကို အသာအယာ ဟကာ အပြင်သို့ ထွက်သွား သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ငွေငင်မေမေက စောစောစီးစီး ဘုရားရှိခိုးဖို့ ထွက်လာတာနဲ့ ကြိုသည်။

“ဟော... သမီးနိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“သမီးဘကြီးလည်း နိုးနေပြီ သမီး၊ သွား... သွား... မနက်စာ

ထွက်ပြန်သင်ထား တစ်လက်စတည်း မထူးပါဘူး၊ မောင်လွင်ဦးကို

“ဟင်... မနိုးနဲ့ မေမေ”

လွတ်ခနဲ အလန့်တကြား ပြောလိုက်တော့ မေမေက တအံ့ ထည့်နဲ့...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

ငွေဇင် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် အကျပ်ရိုက်နေမိသည်။

နောက်တော့ အကြံရသွားတာနဲ့...

“မေမေကလည်း... သူက ဖင်ပေါ်ခေါင်းပေါ် အိပ်နေရင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေး... သမီးပြောတာလဲ ဟုတ်သားပဲ၊ တော်ကြာ အသက်

ကြီးမှ မေမေ နှလုံးရောဂါ ရနေဦးမယ်”

“ဟာ... မေမေကလည်း”

ငွေဇင် ရှက်ရှက်နဲ့ ပြောမိတော့ မေမေ ရယ်သည်။

“ကဲ... စကားကောင်းနေတာနဲ့ မေမေလည်း နောက်ကျနေ

ပြီ ဘုရားရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ သမီးပဲ အပြင်ကနေ မောင်

လွင်ဦးကို နှိုးလိုက်နော်”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

မေမေ ဘုရားရှိခိုးရာကို တက်သွားမှ သူမ ရင်အေးရပါသည်။

ငွေဇင် ရင်ဘတ်ဖိရင်း...

“တော်ပါသေးရဲ့”

ငွေဇင် သူမအခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ရင်း...

“ကိုယ်တော်... မြန်မြန်ထွက်ပြီးရင် မျက်နှာသစ်တော့၊ ဣ

မပျက်စေနဲ့နော်”

လွင်ဦး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မျက်လုံးကို ပွတ်ရင်း...

မပျက်စေနဲ့နော်”

လွင်ဦး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မျက်လုံးကို ပွတ်ရင်း...

“အင်းပါ”

လွင်ဦး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နဲ့ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ မထူးတော့ပြီမို့ မျက်နှာသစ် သန့်စင်ပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ ဘကြီးကို ငွေဇင်က မနက်စာ ကျွေးနေပါသည်။

“ဘကြီး သက်သာရဲ့လား”

“ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး လွင်ဦးရာ၊ မယုံရင် အခု ပြေးပြရ မလား”

ဘကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်သည်။ ငွေဇင်က ပြုံးသည်။ ငွေဇင်ကို အမှတ်တမဲ့ ငေးမိပါသည်။ မနက်စောစော အိပ်ရာထစ ပါးကွက်ကျားလေး လိမ်းခြယ်ထားတဲ့ သူမပါးပြင်ကို ငေးကြည့်တော့ သူမက ကျွန်တော်ကြည့်နေတာကို မြင်သွားပြီး မျက်စောင့်ထိုးသည်။ ဘကြီးကတော့ မသိလိုက်။

“ဟော... မောင်လွင်ဦး နိုးပြီကိုး၊ ဘယ်လိုလဲ... အဆင်ပြေလား”

“ဗျာ... ”

“ဟိုလေ... အိပ်ရတာ အဆင်ပြေလား မေးတာပါကွယ်၊ အိပ်ရာပြောင်းရင် တစ်ချို့က အိပ်မရဘူး... မျက်လုံးကြောင်တတ်တယ်လေ”

ကျွန်တော်နဲ့ငွေဇင် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

“ဘယ်သူလဲဟ... စိတ်မချဘူး ဓါတ်လုံးဆောင်နေတာ”

တော်ပါသေးရဲ့... ပေါက်ကရတွေ ကြားပြီး သူတို့ဆီ လျှောက်လာတဲ့ ငွေဇင်အဖေကြောင့် အသက်ရှူချောင်သွားရသည်။ ငွေဇင်အမေက သူ့ယောက်ျားကို မျက်စောင့်ထိုးပြီး...

“လာပြီ... ကြားချင်ရာကြား... ပြောချင်ရာ ပြောမယ်သူ”

“ဘာ... စားချင်ရာစား ပြောချင်ရာပြောတဲ့သူ၊ ဘယ်သူ

အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး ဘစ်လား၊ ဪ... နိုးနေပြီပဲ”
ဘကြီး ထမင်းကြော် စားနေရာမှ နင်သွားမတတ် ဖြစ်သွား

တော့”

“ဟေ့ကောင် တင်ငွေ၊ ဟာ... ဒီခွေးကောင်တော့”

“ဘယ်သူ... ကိုအေးမောင် ကန်တော့”

ဒေါ်အေးမာ အမောပြေ သက်ပြင်းချရင်း...

“သူ့ကို ပြောမနေနဲ့တော့ အစ်ကိုကြီးရေ... လွတ်ထားလိုက်

တော့”

“ကိုတင်ငွေ”

နားနားကပ်ပြီး အကျယ်ကြီး ပြောတော့ ဦးတင်ငွေ လန့်သွား

သည်။

“ဟ... ကြားပါတယ်၊ နားကို အူသွားတာပဲ”

ဦးလေးတင်ငွေ စကားကြောင့် အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြရသည်။

အခန်း(၂၇)

“ဟေ့ကောင်... ငါပြောတာ ကြားလား”

လက်ကို ပုတ်ရင်း ညိုထွန်း အကျယ်ကြီး ပြောမှ... .

“ဟမ်... ဘာပြောတာလဲ”

ကျွန်တော့်ရဲ့အူကြောင်ကြောင်ပုံစံကြောင့် မောင်သက်က

ရယ်သည်။ ညိုထွန်းမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ရင်း... .

“အခုတလော ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူး... . ငူငူငို

ငိုနဲ့”

“ဒီကောင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေလား မသိဘူး ညိုထွန်း”

ကျွန်တော်... မောင်သက်စကားကြောင့် မောင်သက်ကို လှမ်း

တန်ရင်း... .

“ခွေးကောင်... မင်းကြီးတော်သာ ကိုယ်ဝန်ရှိမှာ”

“ဒုက္ခပဲ ညိုထွန်း”

မောင်သက် ပျာပျာသလဲ ဆိုတော့ ညိုထွန်း အလန့်တကြားနဲ့

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ... ငါ့ကြီးတော် တမလွန်မှာ မီးဖွားဖို့ အခက်တွေ့နေရဦးမယ်”

ညိုထွန်းက ခပ်တည်တည်နဲ့...

“မပူပါနဲ့ကွာ... ကူးတို့ဆိပ်မှာ ဆေးရုံဆေးခန်းတို့ ရှိမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က မရယ်ဘဲ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေတော့...

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မောင်သက်က ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် အကဲခတ်ရင်း

“မင်း ဖြစ်နေပါတယ်... တစ်ခုခု”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ငါပုံစံက သိသာနေလို့လား”

“သိတာတာပေါ့... မင်းနဲ့ငါတို့က ဒီသောတခွက်တွေကို နေ့တိုင်းမြင်နေရတာ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း ရေခွေးခွက်ကို ယူသောက်သည်။

“ဖလူး... ပူလိုက်တာကွာ”

ရေခွေးပူကို မေ့ပြီး သောက်မိတော့ လွင်ဦး တော်တော်ကို ပူထူသွားပါသည်။ ဟိုကောင်တွေက တဟားဟား။ ညိုထွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း...

“လွင်ဦး.. လွင်ဦး.. မင်း အချစ်ဆုံး ထိမိပြီနဲ့ တူတယ်”

“အမ်... ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ငါက ဘယ်သူ့ချစ်မိလို့လဲ”

မောင်သက်က ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ အခု

လို ပြောပါသည်။

“လွင်ဦး... လောကမှာ ဒီအပြုအမူက နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်၊ တစ်ခုက မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိရင်ရှိ... မရှိရင် ရည်းစားပုမိတယ် ခေါ်မလား”

“လာပြန်ပြီ ကိုယ်ဝန်၊ ဟုတ်တယ်... မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ရတာ”

ဒီကောင်တွေ ရယ်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ပုံစံက ဒီကောင်တွေအတွက် အဲဒီလောက် ရယ်စရာကောင်းနေလို့လား။

“ပြောလေကွာ... ဘယ်သူနဲ့... ဘယ်လို... ဘာတွေဖြစ်” ‘ဘ’ အက္ခရာစာလုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်တော့...

“အင်း... ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ကြည့်တော့ ညိုထွန်းက...

“မင်းအမူက အဲလောက်တောင် အရေးကြီးနေလို့လား”

“ကြီးတာပေါ့ဟ... ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးနော်၊ ညိုထွန်း... မင်းအရေးကြီးဆုံး၊ မင်းမိန်းမ သိတာအေးလုံးဝမသိစေနဲ့နော်”

“ဟင်... ဒါဆို... ”

“ဟုတ်တယ် ညိုထွန်း... ငွေရင်ပဲ”

နှစ်ယောက်လုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း...

“အချစ်ဆိုတာ အဆန်းတကြယ်ပါလားကွာ၊ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာ ငါ အခုတော့ သိလိုက်ရပြီ”

မောင်သက်က မေးသည်။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာတုန်း... ပြောပါဦး”

ပြန်တဲ့ ခြင်္သေ့မှာ မေခ မလိခလို ပေါင်းဆုံလို အင်အားကြီး
ဆောင်လိုပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မောင်သက်နဲ့ညိုထွန်း နှာခေါင်းရဲ့
တုန်ကြပါသည်။

“ကဗျာလာဆန်နေသေးတယ်ကွာ”

“ဒီနေ့ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုကွာ”

ကျွန်တော်. . . ငွေလင်တို့အိမ်မှာ ညအိပ်ခဲရာမှစ၍ အိပ်ခန်းမှား
ဝင်ပုံ အစအဆုံး ပြောပြတော့ ဒီကောင်တွေ နှာခေါင်းတွေ တလက်
လက်၊ ညိုထွန်းက တံတွေးမျိုးချပြီး. . .

“ဂလု. . . မင်း တကယ် ဟိုဝှာမပြုခဲ့တာ သေချာလို့လား”

“အောင်မလေး. . . စွပ်စွပ်စွဲစွဲကွာ၊ တကယ်ပါ ညိုထွန်း၊ ငါ
ဖက်ရုံလေးတင် ဖက်မိတာပါကွာ၊ ဒါတောင် အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့မို့လို့”
မောင်သက်က အားမလို အားမရနဲ့. . .

“တောက်. . . မင်းကွာ၊ ဟိုဝှာပြုလိုက်ရင်. . . ဂလု”

မောင်သက်ရဲ့အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့ ဂလုကြောင့် လွင်ဦးလည်း

“ဂလု. . . ဘယ်သိမလဲကွာ၊ မှန်းသန်းရမ်းသန်းနဲ့ ခြင်ထောင်
မပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဝင်အိပ်လိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ထင်တယ်၊ ဖက်
ခေါင်းအုံးက တော်တော်ဖက်လို့ကောင်းပါလား ထင်နေတာ”

“ဟင်း. . . ငွေလင်လည်း မရိုးမရွ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ သူလည်း
အခုလောက်ဆို အိမ်မြှောင်ဥကိုင်သလို ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်
လွင်ဦး”

မောင်သက်စကားက ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံကို စွမ်းအားမြှင့်ဖို့
အားပေးကူညီရာရောက်ပါသည်။

အခန်း (၂၀)

“ဟဲ့

. . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လွင်ဦး နင့်ကို ကြည့်နေ
တယ် ငွေလင်”

မစ်ရဲ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာတွေ ထူပူသွားကာ ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်မိတော့. . .

“အောင်မဦး”

လူက ကတုန်ကယင်နဲ့ ခလုတ်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။
မစ်က မျက်စောင်းထိုးရင်း. . .

“ဪ. . . ငွေလင်ရယ်၊ ညည်းလဲ အခုတလော ငါကြည့်
ကြည့်နေတယ်နော်”

“မစ်နော်. . . ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မစ်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲရင်း. . .

“မိုင်တွေတွေနဲ့ ရည်းစားပူမိတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ငါမသိဘူး ထင်လို့ ထား ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငွေဇင်”

သူမ အမူအရာ အဲဒီလောက်တောင် သိသာနေမှန်း အခုမှ သိလိုက်ရသည်။ အဲဒါ ဟိုသေ့နာ လွင်ဦးကြောင့်မှန်း သူမလည်း သိသည်။ စိတ်ထဲက မေတ္တာပို့မိသည်။ ကာလနာ. . . နင်ဖက်တာ ခံလိုက်ရတာတည်းက ငါ နဂိုလို အမောက်မထောင်နိုင်တော့ဘူးဟဲ့. . . ခွေးကောင်။

“ဟဲ့. . . ဈေးက ဒီဖက်မှာလေ၊ ခက်တော့ ခက်နေပြီ၊ လမ်းလျှောက်ရင်း အိပ်ပျော်နေလား”

မစ်ရဲ့ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် စကားကြောင့်. . .

“မစ်နော်. . . ကျွန်မဘာသာ အိပ်ရေးမဝလို့ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်တာ”

မစ်က ငွေဇင်စကားကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာ. . .

“ငါ့ကို လာပတ်မနေနဲ့ ငွေဇင်၊ ဒေါ်လေးအေးမာနဲ့ ငါတွေ့ပြီး ဖြူညည်းတို့လူကိုလည်း ကြည့်ပြောဦးတဲ့၊ ညကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလည်း မအိပ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အိပ်ရာထဲ ဝင်ပြီး ဟိုလိမ့်ဒီလိမ့်နဲ့တဲ့၊ မနက်ကျရင်တော့ တော်တော်ကို နှိုးယူရတယ်တဲ့”

ကဲ. . . ဘာပြောချင်သေးလဲ ငွေဇင်။

ငွေဇင် မျက်နှာကြီး စူပုတ်မိကာ အမေ့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးမိသည်။ သူမဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ လူများတွေကို လျှောက်ပြောတော့ သူမ ရှက်တာပေါ့။

“ဟဲ့. . . ဘာဝယ်မှာလဲ”

“လွင်ဥ”

“ဟင်. . .”

မစ် ကြောင်သွားသလို သူမလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့. . .

“ဟို. . . လွင်မဆလာနဲ့ မုန်လာဥ ဝယ်မလို့”
မစ်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ တဟားဟား ရယ်သည်။ သူမ ရှက်ရှက်နဲ့. . .

“မစ်နော်. . .”

“ဟဲ့. . . ငါ့ဘာသာ ရယ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
သူမလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်မိပါသည်။ မစ်က အပြုံးနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

“မစ်နော်. . . အဲလို မကြည့်နဲ့”

“အေးပါ. . . တိတိ. . . လွင်ဥ”

သူမ မစ်ကို ဆွဲဆိတ်တော့ မစ်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့. . .

“ဟဲ့. . . ဟိုမှာ အောင်ဥ၊ အဲလေ. . . အောင်ကြီး စောင့်နေတယ်”

“ဟာ. . . ဒီလူက တစ်မျိုး၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ မစ်ရယ်”

“နင်ပဲ ရေလာအောင် မြောင်းပေးပြီးတော့၊ အခုမှတော့ စိတ်ညစ်မနေနဲ့”

“ဪ. . . အားနာလို့ စကားပြန်ပြောမိတာပေါ့ မစ်ရယ်”

“ဟွန်း. . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ အခု ခါးနာတော့မယ်လေ”
အောင်ကြီးက လှမ်းမြင်ကတည်းက သွားမှန်သမျှကို အကုန်ဖော်ထားပြီးပါပြီ။

“နေကောင်းလား. . . အဟီး”

မစ်ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“နေကန်းတယ်. . . အဟီး”

အောင်ကြီး. . . မစ်ရဲ့နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟိုလေ... အချိန်ရရင် အချိန်လေး နည်းနည်းပေးပါလား”

“ချိန်ချင်ရင် သမာဓိချိန်ခွင် သွားလေ၊ အဲဒီမှာ ချိန်ခွင်လည်း နှိတ်တယ်လေ၊ အလေးလည်း ရှိတယ်”

“ဟာ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ် ငွေဇင်နဲ့ စကား ပြောချင်တာ”

“ဪ... ပစ္စည်းပေါင်ဖို့လား၊ ရတယ်... ငါက ငွေဇင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး”

အောင်ကြီး စိတ်အတော်ညစ်သွားပုံရသည်။

“ဟိုလေ... စိတ်မဆိုးနဲ့ ကိုအောင်ကြီး၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရင် ချွတ်ရပြတ်ရဦးမှာမို့ အခုတစ်ခါတည်း ပြောပါလား”

“ဗျာ... ဟိုလေ... ရည်းစားစကားကို လမ်းလယ်ခေါင်ကြီး ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

အောင်ကြီး ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြောတော့ မစံ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း

“ရည်းစားစကားကို အိမ်ပေါ် တက်ပြီး ဘုရားခန်းမှာ ပုဆစ် တုပ် ထိုင်ပြီး ပြောလို့ရတယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားဗျာ”

“ဟွန်း... မဟုတ်လို့လား”

အောင်ကြီးနဲ့ မစံရဲ့အခြေအနေကြောင့် ငွေဇင် မနည်းဝင် ထိန်းရပါသည်။

“ကဲပါ ကိုအောင်ကြီးရယ်... တော်ပါတော့”

“အေးလေ... တော်သင့်နေပြီ၊ ငတ်ကိုငတ်တယ်”

“ခင်ဗျားဗျာ”

အောင်ကြီး နှာတမှုတ်မှုတ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဘဲငန်းနဲ့ တူလာ သည်။

“ဖေကလည်း တော်တော့၊ ကဲ... ကိုအောင်ကြီး၊ ရှင် ကျွန်”

ကို ရည်းစားစကား ပြောချင်တာမို့လား၊ ပြောပြီးပြီလို့ မှတ်လိုက်”

“ဗျာ... အင်းလေ ထားပါတော့၊ အဖြေကရော”

“စာစစ်ဌာနမှာ သွားဖြေပေါ့”

မစံ စကားကြောင့် အောင်ကြီးမျက်နှာကြီး နီရဲနေပါသည်။

“ကဲ... သွားဦးမယ်နော် ကိုအောင်ကြီး၊ နောက် လမ်းကြိုရင် အဖြေပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်နော်”

သူမ အပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်တော့ မစံက သူမကို ပြောသည်။

“ဟိုကောင်ကလည်း ရူးပါ၊ လမ်းကြိုမှ အဖြေပြန်ပေးမှာကို စောင့်ဦးမတဲ့... သောက်ရူး”

မစံ စကားကြောင့် ငွေဇင် ရယ်ပါတော့သည်။

အသံနိုး(၂၉)

“**ဖင်** . . . ဒါဆို ဒေါ်လေး တမင်အခန်းမှားပြီး ပြောလိုက်တာပေါ့”

တအံ့တသြနဲ့ မပပ ပြောတော့ ဒေါ်လေးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား ထန်နဲ့. . .

“အေးပေါ့ဟဲ့. . . အဲဒီလို တမင်မမှားမှားအောင် မနည်းလုပ် ထူရတာ ပပရေ”

“ဒေါ်လေးရယ်. . . ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း၊ တော်ကြာ ဒေါ်လေးသမီး ရေတိမ်နှစ်နေပါဦးမယ်”

မပပရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်လေးက မပပ ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပြီး. . .

“ဟဲ့. . . ငါ့သမီးကို သေတွင်းထဲ ပို့ပါ့မလားဟဲ့၊ ဒီလိုမှ မလုပ်

ရင် မြင်းရော ခုံရော မလှုပ်ကြလို့ဟေ့”

“အခုရော လှုပ်လာပြီလား”

“ဟဲ့. . . ”

“ဟို. . . ဟို. . . မြင်းရောခုံရော လှုပ်လာပြီလားလို့ အဲဒါပြောတာ”

ဒေါ်လေး မပပကို မျက်စောင်းထိုးရင်း. . .

“ငါ့အထင်တော့ လှုပ်လာပြီ ထင်တာပဲ”

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် မပပ စဉ်းစားမိရင်း. . .

“မိစံပြောစကားအရတော့ ဒေါ်လေးသမီးတော့ မူပျက်နေတာ သိသာနေပြီတဲ့၊ ဒါနဲ့ လွင်ဦးအခြေအနေကရော”

မပပ စကားကြောင့် ဒေါ်လေး ခေါင်းညိတ်ရင်း. . .

“အေးဟဲ့. . . ငါ့သမီးဘက်ကနေချည်းပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ လွင်ဦးအခြေအနေ ထူးခြားလား မခြားလား သိအောင် နင်တို့ စုံစမ်းစမ်း”

“ဟိဟိ. . . စိတ်ချ၊ ဒါမျိုးဆို ပပတို့က ကိုယ့်စရိတ် ကိုယ်စားပြီး စုံစမ်းပေးရပေးရ”

ဒေါ်လေးက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ ဒေါ်လေး”

ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ပေါ် တက်လာတဲ့ ငွေဇင်နဲ့မစံတို့ စကားကြောင့် ဒေါ်လေးမာက. . .

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်လဲ ဈေးသွားတာ ကြာလှချည်လား၊ ဘာလဲ. . . ပူတာအိုအထိ သွားနေရလို့လား”

ဒေါ်အေးမစကားကြောင့် မစံက ပြုံးစေ့စေ့နဲ့. . .

“ဟိဟိ. . . ဟိုလေ. . . လွင်ဦး. . . သွား. . . ဟဲ့. . . နာတယ်”

မစံ စကားတောင် မဆုံးလိုက်ရ။ ငွေဇင် ဆွဲဆိတ်ရင်း ကမ္ဘာ့

ထိုး မီးဖိုဆောင်ဘက် ထွက်ပြေးသွားပါသည်။

“ဟဲ့... ဘာလဲ လွင်ဥ”

ဒေါ်အေးမာ အမေးစကားကြောင့် နောက်ဖေးက ငွေဇင်ဆီ

ထ အသံကြားရပါသည်။

“မစ်နော်... အမေ့ရဲ့မှာ ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့... အဟုတ်မှတ်နေအုံးမယ်”

“အေးပါဟဲ့... လွင်မဆလာနဲ့ မုန်လာဥအကြောင်း ငါမပြော

ပါဘူး ငွေဇင်”

မစ် စကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါသည်။

အာခန်း(၃၀)

“ဗား ပြီးမှ အလုပ်လုပ်စမ်းပါအေ၊ အလုပ်က ထွက်ပြေးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်အေးမာ ဈေးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေရာမှ ပြောတော့ အပေါင်ခံထားတဲ့ လကျော်စာရင်းတွေကို ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ငွေဇင် အကြာကွေး တစ်ကိုက်,ကိုက်ရင်း လက်ဖက်ရည်တစ်ငုံ သောက်ကာ မျှောချရင်း...

“အမလေး... နင်တောင် နင်တယ်၊ အလုပ်က ထွက်မပြေးတာတော့ မှန်ပေမယ့် မနက်ဖြန် ခင်မှုန်တို့ လာမယ်လေ၊ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်တော့ တစ်သုတ်ရှင်းသွားတာပေါ့ အမေ”

ခင်မှုန် လာမယ်ဆိုတော့ ဒေါ်အေးမာ ဘာမှ မပြောတော့။ ခင်မှုန်ဆိုတာက သမီးဆီက အပေါင်ဆုံးပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီး နယ်တကာ ထည့် ပြန်လည်ရောင်းချသူ။

www.burmeseclassic.com

“ဒါနဲ့ ညည်းအဖေရော”

“ဝိန္နိတ်မှာ နေမှာပေါ့”

“ဟဲ့... ”

စာရင်းပေါ် အာရုံရောက်နေတော့ ဒေါ်အေးမာကို သူမ လက်ထွက်စပယ် ပြောမိခြင်းပါ။

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါတွေက အပေါင်ဆုံးတွေပဲ”

ဒေါ်အေးမာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ငွေငွေခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ

မောက်ရင်း...

“ညည်းအဖေကို မေးတာ”

“မကြားလို့ပါ အမေရယ်၊ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာ နေမှာ

ပေါ့”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဦးလေးကျော်နဲ့”

“ကောင်းရော... တစ်ယောက်က နားလေး၊ တစ်ယောက်က

အံ့ နေတဲ့သူ၊ တလွဲတချော်တွေတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ကဲ... ကဲ... နေထောင် အတော်မြင့်နေပြီ... ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ... ဈေးရောက်ရင် ဟိုဟာ ဝယ်လာခဲ့ပေးပါ အမေ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ယောက်ျား”

“ငါ ထပ်ခေါက်လိုက်ရ ဘုတော့ ထွက်တော့မယ်၊ ဒါ ညည်းပြောစရာလား၊ ငါလည်း ဘယ်လိုအဇ္ဈအပေါ သမီးကို မွေးထားခဲ့မှန်း မသိဘူး၊ ယောက်ျားကိုပြောရ သမီးကိုပြောရနဲ့”

ငွေငွေ ရယ်သည်။ ဒေါ်အေးမာ ထွက်သွားတော့ ငွေငွေ

စာရင်းတွေ ပြန်စစ်နေရပါသည်။

အောင်ကြီး... ဒေါ်အေးမာ ထွက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့

ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့တော့ မဖြစ်မနေ မရမက ငွေငွေဆီက အဖြေတောင်းမယ်လို့ သံဗိဇ္ဇာန် ချခဲ့သည်လေ။ မောင်သက်ရဲ့ပြောပြချက်အရ မကြာခင် လွင်ဦးနဲ့ငွေငွေကို လူကြီးတွေ ပေးစားတော့မယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားပြီးကတည်းက အောင်ကြီး နေလို့ကို မရတော့တဲ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်လာသည်။

“ငွေငွေ... ”

“ဘာပေါင်မလို့လဲ”

ဂဏန်းပေါင်းစက်ရဲ့ပေါ်မှာ အာရုံရောက်နေတော့ သူမ မော့မကြည့်မိ။

“အချစ်... ”

အောင်ကြီး ယောင်ပြီး ပြောမိတော့ ငွေငွေကလည်း မော့မကြည့်ဘဲ...

“သုံးလအဆုံးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟာ... ငွေငွေ”

ငွေငွေကလည်း ကမန်းကတန်း မော့ကြည့်တော့...

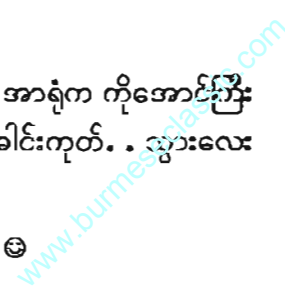
“ဪ... ကိုအောင်ကြီး ထိုင်လေ”

ငွေငွေစကားကြောင့် အောင်ကြီး ထိုင်နေရာမှ ထိုင်လေ ဆိုတော့ ဘယ်လို ထိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။ ငွေငွေကတော့ သူ့ဘုတ်အုပ်ကြီး ဖွင့်ကာ ဘောပင်တစ်ချောင်း၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံးနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေဆဲဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို အဖေပေးပါတော့ကွယ်”

“ရှင်... ”

ငွေငွေ... အောင်ကြီးစကားကြောင့် အာရုံက ကိုအောင်ကြီး မျက်နှာဆီ ရောက်သွား၏။ အောင်ကြီး ခေါင်းကုတ်... သွားလေး ဖြိုရင်း...

“ဟို...ဟို... အဖြေပေးပါလို့ ပြောတာ... လောသွားလို့”
ငွေဇင် ပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ စာရင်းပြန်တွက်နေပါသည်။

“ပြည်းပြည်းပေါ့ ကိုအောင်ကြီးရယ်၊ တစ်ထောင်ရယ် ငါးရာ
ရယ် ပေါင်းတော့...”

ငွေဇင် ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ရှေ့ကို တွန်းထုတ်လိုက်ရင်း
ဘောဝင်လံကို ကောက်ကိုင်ကာ စာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးသည်။

အောင်ကြီး သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို တွန်းထုတ်လိုက်တဲ့ ဂဏန်း
ပေါင်းစက် မှန်သားပြင်ပေါ်က ထောင့်ငါးရာဆိုတဲ့စာတမ်း တွေ့တော့
ဝမ်းစပ်အဟောင်းသားနဲ့...

“ဟင်...”

ငွေဇင်ကို အံ့ဩတကြီး မေးကြည့်မိတော့ ငွေဇင်က အီကြာ
တွေး ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ အောင်ကြီးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ အောင်ကြီး
ထပြည်းပြည်း ပြုံးလိုက်ရင်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ငွေဇင်ကို သိမ်းကျုံးဖက်
လိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငွေဇင်ရယ်”

“ဝူး... အူး... အူး”

ငွေဇင် ဖြေရှင်းဖို့ စကားပြောချိန်မရလိုက်။ နင်နေတဲ့ လည်
ချောင်းထဲက အသံတွေသာ ထွက်လာသလို သူ့ကို ဖက်ထားတဲ့ အောင်
ကြီးကြောင့် သူမ လှုပ်လို့မရ။

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိုးရိုးကားရားပုံစံကို အိမ်
ပေါက်ဝမှာ ငေးကြည့်နေတာက လွင်ဦး။ အောင်ကြီးကတော့ ကြောင်
တောင်တောင်နဲ့ လွင်ဦးကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ငွေဇင်မျက်ဝန်းတွေထို့
တွေ့ပြီး ငွေဇင် ငေးကြည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်မိတော့...

“ဟာ... လွင်ဦး”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လွင်ဦးကို မြင်တော့ ဖက်ထားတဲ့လက်ထို့

ပြန်ရုတ်ရင်း...

“အဟီး... နောက်မှ တွေ့ကြမယ်နော် ငွေဇင်... အဟီး”
အောင်ကြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ လွင်ဦးဆီ လာရင်း...

“လွင်ဦး... မင်းတို့ကို ငါ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်နဲ့ ငါကျွေးမယ်
ငါ့ကို ငွေဇင် အဖြေပေးလိုက်ပြီ... လာပါကွာ”

အောင်ကြီး မပြောမဆိုနဲ့ လွင်ဦးလက်ကို ဆွဲပြီး ထွက်သွား
သည်။

ငွေဇင် ကမန်းကတန်း ရေထသောက်ပြီး...

“ဂလု... တော်ပါသေးရဲ့... ဒုက္ခပဲ”

ငွေဇင် ကမန်းကတန်း ဂဏန်းပေါင်းစက်ပေါ်က အဖြေကို
ပြေးကြည့်မိတော့...

“ဟိုက်... သေရော... သွားပြီ”

အချိန်ကိုက် လှည့်ဝင်လာတဲ့ ကံကြမ္မာက သူမကို ကျဉ်းထဲ
ကျပ်ထဲ ရောက်အောင် ဆွဲခေါ်ထားပါပြီ။

အခန်း(၃၁)

“စိုင်း

စမ်းပါကွာ. . မောင်သက်. . ကျေးဇူးရှင်. . လာ၊
ထက်ဖက်ရည်သုံးခွက်၊ ညိုထွန်း. . ရှိတဲ့မုန့်ချ. . ဆေးလိပ်ပါပေး”

မောင်သက်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အောင်ကြီးနဲ့အတူ ပါလာ
တဲ့ လွင်ဦးကြောင့်. . . ဘာတွေဖြစ်လဲ. . ဘာတွေထူးလဲ သိချင်တာ

ကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက် ကွမ်းယာကူရောင်းပေးတဲ့ သူ့လူ စိန်ပန်းကို
“စိန်ပန်း. . . မင်း ဝယ်သူလာရင် ကွမ်းယာပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

လွင်ဦးမျက်နှာက ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို ဖြစ်သ
လောက် အောင်ကြီးမျက်နှာက သိန်းဆု အခါနှစ်ဆယ်လောက် တပြိုင်
နက် ပေါက်ထားသလိုမျက်နှာ။

“ဘာကြောင့် သဘောကောင်းနေတာလဲ အောင်ကြီး”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ဟီ. . ဟီ. . ငါပြောရမှာ ရှက်တောင်ရှက်လာ
ပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ”

“ဟာကွာ. . ဟိုလေ. . ပြောပါရစေ”

ညိုထွန်း လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ ချပေးရင်း သူလည်း ထိုင်ရင်း
စပ်စုပါသည်။

“ဟိဟိ. . . ငါ့ကိုလေ ငွေဇင်က. . .”

“ပါးရိုက်လိုက်လို့လား”

ညိုထွန်းစကားကြောင့် အောင်ကြီး နည်းနည်းတော့ တင်းသွား
ပါသည်။

“မင်းကြီးတော် ပါးရိုက်ရမှာလားကွာ၊ ငါ့ကို အဖြေပေးလိုက်
တာ. . . ချစ်တယ်တဲ့”

“ဟေ. . .”

“ဗုဒ္ဓေါ. . .”

ညိုထွန်းနဲ့မောင်သက်တို့နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးသွားသလို
“ဟုတ်လို့လားကွာ”

“ဘာလဲ. . . မင်းတို့ မယုံဘူးလား၊ မယုံရင် လွင်ဦး မေးကြည့်”

“ဟုတ်လား လွင်ဦး”

မောင်သက်ရဲ့အလောတကြီးစကားကြောင့် လွင်ဦး သက်ပြင်း
နဲ့အတူ. . .

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ့ရှေ့တင်”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ဟီး. . ဟီး. . စားကြ၊ ဘယ်လောက်လဲ”

အောင်ကြီး ပိုက်ဆံအိတ် ဖွင့်ပြီး တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်
ထုတ်ကာ ညိုထွန်းထံ ပေးပြီး. . .

“ယူထားလိုက်. . . ပိုတာ ပြန်မအမ်းနဲ့. . . သွားပြီ”

အောင်ကြီး တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့ ထွက်သွားတော့..

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ လွင်ဦးရာ”

လွင်ဦး စိတ်ဓါတ်ကျကျနဲ့...

“ဟူး... မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ ငွေငွေတို့ အိမ်ပေါက်ဝ

ရောက်တော့ အဖြေပေးပြီးလို့ ငွေငွေကို အောင်ကြီးက ဖက်ထားပြီးပြီ၊

ဘယ်လောက်ပျော်နေလဲဆို ငွေငွေက အဖက်ခံတာတောင် အစား

အသောက် မပျက်ဘူး၊ ပါးစပ်မှာ ပလုတ်ပလောင်းနဲ့”

မောင်သက်နဲ့ညှိထွန်း လွင်ဦးကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမုန်းတောင်

မသိခဲ့၊

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်လဲ”

လွင်ဦး မပြောမဆိုနဲ့ ထထွက်သွားတော့ ညှိထွန်း.. မောင်

သက်ကို ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်... နောက်က လိုက်သွားစမ်း”

“အေးပါဟ”

မောင်သက် သူ့ဆိုင်ပြန်ပြေးရင်း ပိုက်ဆံဘူးထဲက ပိုက်ဆံတစ်

ချွဲကို နှိုက်ကာ အကျီထဲ ထည့်ပြီး လွင်ဦးနောက် လိုက်သွားသည်။

အာခန်း(၃၂)

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဟိုလျှောက်လိုက် ဒီလျှောက်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ငါးကြော်နေရာမှ ပြောမိတော့ ငွေငွေ စိတ်ညစ် ညစ်နဲ့...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရာ”

“မသိပါဘူးအေး... ညည်းပုံစံက အိမ်ပေါ်တက် ခါးပြတိုက်ခံ ရတာ ကျနေတာပဲ”

ငွေငွေ စိတ်ထဲက ပြောမိပါသည်။ ဟုတ်တယ် အမေ။ အိမ်ပေါ် တက်ပြီး ခါးပြတိုက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခကို တောင်ပုံယာပုံကို ပေးသွားတာ။ ငွေငွေ ငိုလည်းငိုချင်... ရယ်လည်း ရယ်ချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သွားပြီလေ... လွင်ဦးကတော့ သူမ အဖြေပေးလိုက်ပြီလို့ ထင်သွားမှာ။

ငွေငွေလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်း မသိအောင် ဖြစ်နေ

သည်။ သူမအခန်းထဲ ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ပါးစပ်
ကလည်း ဝှစ်ဝှစ်နှင့် . . .

“ခွေးသူတောင်းစား အောင်ကြီး၊ ကိုယ်ထင်ရာ ရမ်းသမ်းပြီး
လုပ်ချင်သလို လုပ်သွားတယ်၊ ငါ့နွယ်နော် . . . သေသာ သေလိုက်ချင်
တော့တယ်”

သူမတစ်ယောက်တည်း တိုင်ပတ်ရင်း အခန်းအပြင်ကို ပြန်
ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမ လွင်ဦး တစ်မျိုးထင်မှာကို ဘာကြောင့်
စိုးရိမ်နေမှန်းကို မသိ။

“ငါ လွင်ဦးကို ချစ်နေမိပြီနဲ့တူတယ်”

သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံးသပ်ရင်း မျက်ရည်က ဝဲချင်လာသည်။
အနေထဲ ဒီနေ့မှ မစံနဲ့မပပက သိမ်ကြီးဈေး သွားသည်ဆိုတော့ ဘယ်
သူ့ကို တိုင်ပင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်မိသည်။

“သီတာအေးဆီ သွားရင်လည်း ဒီကောင်မက ဒီအချိန်ဆို
အလုပ်ရှုပ်နေအုံးမှာ”

ဒေါ်အေးမာ ဟင်းချက်နေရင်း ငွေငွေကို လှမ်းအော်ပြီး မေး
သည်။

“ငွေငွေ . . . သမီးရေ . . . မဆလာထုပ် တွေ့မိလား”

ငွေငွေလည်း ကယောင်ကတမ်းနဲ့ . . .

“ရှင် . . . ရေခဲသေတ္တာထဲမှာလေ၊ အဲ . . . ဟုတ်ပါဘူး၊ ကြောင်
အိမ်ပေါ်မှာ အမေ”

“ဒီကလေးမ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်အေးမာ ဗုတ်တောက်ဗုတ်တောက်နဲ့ ပြောရင်း ဒယ်အိုးထဲ
က ဆီပူထဲ ငါးတစ်ကောင် ထည့်ကြော်လိုက်သည်။

အခန်း(၃၃)

“ဘယ် သူ့လာရှာတာလဲကွ”

“အရက်”

“ဘုရားသခင်”

လွင်ဦးရဲ့စကားကြောင့် ကလမက် မျက်လုံးပြုးသွားသည်။
ခေါင်းကုတ်ရင်း လွင်ဦး ထိုင်နေတဲ့ခိုင်းကို လျှောက်လာကာ ဝင်ထိုင်ပြီ

“မင်း ငါ့ကို နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် လွင်ဦး”

လွင်ဦးက အခုလိုပဲ ပြောတယ်။

“အရက်တစ်လုံး ပေးကွာ၊ မီးတောက်လို့ ငါ့ရင်ဘတ်ကြို
အရည်ပျော်ရင် ပျော်သွားပါစေ ကလမက်”

ကလမက် . . . လွင်ဦးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဒါ ဖောက်
ရောဂါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်သည်။ လွင်ဦးတို့ မောင်သက်ဝံ
ဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေ ငယ်သူငယ်ချင်း။ ပြီးလော့ ဒီဆိုင်လေ

ဖြစ်လာဖို့ လွင်ဦး သူ့ကို အကူအညီပေးခဲ့တာကြောင့် လွင်ဦးဆို သူ့
မိန်းမ မိတာတအစ လွင်ဦးမျက်နှာ အပြိုအငြင်မခံ။

“မိတာရေး... နင့်အစ်ကိုသောက်ဖို့အတွက် အမြည်းဘာရှိ
သိ”

“ဟေ့ကောင်... ဆိုင်မှာ ရောင်းတဲ့အမြည်းပဲလုပ်... အပို
လုပ်မနေနဲ့”

မိတာက ဆိုင်ထဲကနေ အိမ်ပေါ် တက်သွားပြီး ခဏကြာတော့
ပြန်ရောက်လာသည်။

“အတော်ပဲ... မနက်က ဈေးထဲမှာ ဂဏန်းတွေ တွေ့လို့
ဝယ်လာတာ၊ ကဏန်းမဆလာ ထူးထူးခြားခြား ပါတယ် ကိုလွင်ဦး”

လွင်ဦး ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ပြန်မပြောတာကြောင့် ကလမက် သူ့
မိန်းမတို့ ဆက်မပြောဖို့ မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ... .

“မင်းကွာ... မြန်လိုက်တာ၊ ဟူး... နောက်က အပြေးလိုက်
ရတာ မောတောင် မောတယ်”

မောင်သက် ခွေးသံခွဲခွဲနဲ့ ဝင်လာရင်း ဝင်ထိုင်တော့ ကလမက်
က... .

“မောင်သက်... ဒီကောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”
ကလမက် ပြောရင်း အရက်ငှဲ့ပေးသည်။

“ပြောမယ်... မပြောခင် ဝမ်းပူအောင်... ကဲ... ချီးယာ့စ်”
မောင်သက် ခွက်ကို မြှောက်လိုက်တော့ လွင်ဦးက... .

“ကဲ... ငါ အသည်းကွဲတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဂုဏ်ပြု
ပို့က်ကြရအောင်”

“ဟမ်... .”
ကလမက် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ခွက်တွေကို တိုက်ကြရင်း မော့

သောက်လိုက်ပါသည်။ မောင်သက်တ အခုလို ဆိုသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဟောဒီအရက်လိုပဲ”

“ပြောပါဦး ဆရာသမားရယ်”

ကလမက်စကားကြောင့် လွင်ဦး ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ
“လုပ်စမ်းပါဦး”

“နေဦးလေ... ငါ့စောင့်ပါဦးဟ”

အသံနဲ့အတူ ကောင်တာက ခွက်တစ်ခွက် ယူကာ သူတို့ဆီ
လျှောက်လာတဲ့ ညိုထွန်းကြောင့်... .

“ကဲဟေ့... လူစုံတက်စုံပါလား၊ လွင်ဦး... မင်းအသည်းကွဲ
မှ ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း လူစုံတက်စုံ အရက်စုသောက်ဖြစ်ပါ
လား”

ကလမက် စကားကြောင့် ရယ်ကြသည်။ မောင်သက်က ခုန
စကားကို ပြန်ဆက်ပါသည်။

“အချစ်ဆိုတာ စချစ်ဖူးပြီဟေ့ဆိုရင် ဟောဒီအရက် ပထမဦး
ဆုံး တစ်ခွက်လိုပဲ ရင်ထဲကို ပူဆင်းသွားတာ၊ အေး... အရက်ကတော့
ရေတစ်ငုံနဲ့ အမြည်းတစ်ဖတ် စားလိုက်ရင် ပျောက်သွားတယ်”

“အချစ်ကျတော့ရော... .”

ကလမက် စကားကြောင့် မောင်သက် လွင်ဦးကို မေးဆတ်
ရည်ညွှန်းကာ... .

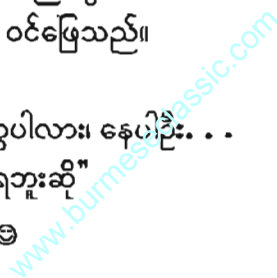
“ဂေါက်သွားတာ”

မောင်သက်စကားကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။

“ဒါနဲ့ လွင်ဦးက ဘယ်သူ့ကြောင့် အသည်းကွဲတာလဲ”
ကလမက်စကားကြောင့် ညိုထွန်းက ဝင်ဖြေသည်။

“ငွေဇင့်ကြောင့်”

“အမ်... ဒုက္ခော၊ အထူးအဆန်းတွေပါလား၊ နေပါဦး... .
အစကတော့ ဒီကောင်က ငွေဇင်ကို ကြည့်မရဘူးဆို”

“အခု ကြည့်လို့ရသွားပြီ ကြည့်လို့ ရလည်းရရော ကွဲတော့တာ

“ဟေ့ကောင်... ဘာကွဲတာလဲ”

“အသည်း”

မောင်သက်စကားက ရယ်လို့ရပေမယ့် လွင်ဦး မရယ်မိ။

“ငါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ငါ့မျက်လုံးတောင် ငါမယ့် နိုင်အောင်ပါပဲကွာ”

လွင်ဦးစကားကြောင့် ကလမက် လွင်ဦးပခုံးကို ပုတ်ကာ နှစ် သိန်သည်။

“အဲဒါပဲကွာ... အချစ်နဲ့လူ အယူအဆ မျှတမှ ကောင်းတာ။ အချစ်ကို ပေးတဲ့အချိန်နဲ့ အချစ်ကို လက်ခံတဲ့အချိန်... အချိန် အတိုက်မှု မရှိရင် ကွဲတော့တာပဲ... အသည်းဟိုသီချင်းထဲကလိုကွာ အမှတ်မရှိတဲ့ ကိုယ့်အသည်း ကွဲတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကလမက် သံနေသံထားနဲ့ ဆိုတော့ လွင်ဦး ပြုံးမိသည်။

“ဒီကိစ္စကို ဒေါ်လေးအေးမာ သိရင် ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြမယ် မသိဘူးနော် လွင်ဦး”

ညိုထွန်းစကားကြောင့် လွင်ဦးက သက်ပြင်းနှင့်အတူ...

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ... ဒေါ်လေးကတော့ ငွေလင်နဲ့ငါ့ကို သဘောတူနေတာ သိသာပေမယ့် သူ့သမီးကိုက အောင်ကြီးကို ချစ်နေ တာ... ”

“ဘယ်သူ... အောင်ကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလမက်”

“အောင်ကြီးလို တကယ့်ကြောင်တောင်တောင် ဝေါတ် တောက်တောက်ကို ငွေလင်မို့လို့ ကြိုက်ရတယ်လို့ကွာ၊ ဘယ်လိုမျှတ်တဲ့ မျိုးနဲ့ ငွေလင် ကြည့်ပြီးကြိုက်လဲ မသိဘူး”

ကလမက်က မကျေမနပ် ဆိုတော့ ညိုထွန်းက... .

“မိန်းမတွေများ... . ခြေထောက်နဲ့လက်သာ မပါရင် ကား တွယ်စီးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းစကားပုံကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ... သူတို့လောက် ယောက်ျားတွေကို အမှီ ပြုချင်တာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ လက်ကိုင်ကွင်း ပါတဲ့ယောက်ျားဆို... ”

“ဟေ့ကောင်”

“ဪ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံရှိရင် ပြောပါတယ်”

နည်းနည်းရေချိန်မှန်လာပါပြီ။

“အိမ်က သီတာအေးဆိုရင် ငါ့လက်ကိုင်ကွင်းကို ကိုင်ပြီး... ”

“အေး... မင်းလက်ကိုင်ကွင်းက... ”

စကားတွေက အရှေ့အနောက် မသွားဘဲ ရမ်းတမ်းရမ်းတမ်း နဲ့ ကြားချင်ရာကြားသလို ပြောချင်ရာ ပြောနေကြတော့သည်။ အရက်ပုံမှန် သောက်လေ့သောက်ထ ရှိသူတွေက သူတို့အုပ်စု မူးရူးနေတာ မြင် တော့... .

“ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“အရက်ကို အဲလိုသောက်ရင် အဲလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သရုပ်ပြ နေတာ... နားလည်လား”

လုံချည် ခါးပုံစကို မနိုင်မနင်း ကိုင်ရင်း ညိုထွန်း ပြောတော့ ဆိုက်ကားသမား ကိုအေးက... .

“အေး... အေးပါကွာ”

“မအေးဘူးဗျ... ဒီလောက်သောက်တာ ရင်ပူနေပြီ၊ မောင် သက်... မင်း... လွင်ဦးကိုတွဲ... အေ့”

“မင်းကရာ”

“ငါ... ငါ့ခါးပုံစကို တွဲနေရတယ်ကွ... အေ့”

ဒီလိုနဲ့ နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီး သုံးယောက်သား ဒယ်မ်း ဒယ်ိုင်နဲ့ ညိုထွန်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ပြန်လာတော့ သီတာအေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်သူတွေက မျက်လုံးအပြူးသား။

“ဟာ! ညိုထွန်း... နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အရက် သောက်လာတယ်... ကြည့်စမ်း”

သုံးယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နောက်က ညိုထွန်း အိမ် တို့ လေးဖက်ထောက် တက်ရင်း... .

“ဟဲ့. . သီတာအေး၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အရက်မသောက် ရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလို့လဲ၊ တယ်ခက်ပါလား. . . အော့”

သီတာအေး နှာခေါင်းတစ်ခွံနဲ့ သုံးယောက်လုံးကို တစ်ဦးချင်း တွဲတင်ရသည်။

“အရက်ကလည်း မူးတယ်၊ ငွေဇင်ကလည်း မူးတယ်၊ ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့မိန်းမ”

လွင်ဦးရဲ့လေးတွဲတွဲ စကားကြောင့် မောင်သက်က... “ပိုက်ဆံမရှိတာ မဟုတ်ဘူး. . အော့. . တစ်ချာမရှိတာပါကွာ”

“အေး. . အော့. . ဟုတ်တယ်”

သီတာအေး ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိတာကြောင့်... .

“ဟဲ့. . လွင်ဦး. . ဘာတွေဖြစ်လာတာတုန်း”

သီတာအေးအမေးကြောင့် ညိုထွန်းက သူ့မိန်းမကို ပြန်ပြော သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ. . မင်းသူငယ်ချင်း ငွေမြင်သေး၍ မငွေဇင် က သေမထူး နေမထူး ငါ့သူငယ်ချင်း အချစ်ရူးကို”

“ဟေ့ကောင်... ဒီနေ့ ပြောဦးမှာလား”

သီတာအေး နှာခေါင်းတစ်ခွံနဲ့ လက်နဲ့ ကာရင်း... .

“ဘယ်လောက်တောင် သောက်လာလဲ မသိဘူး... နံ့စော်နေ

တာပဲ”

“ဟဲ့. . . သီတာ ငါတို့ ရေမွှေးသောက်တာမှ မဟုတ်တာ... .

ဒီမိန်းမ”

မောင်သက်စကားကြောင့် ညိုထွန်းက... .

“စကားပေါများမယ် မောင်သက်... အော့... အဲဒါ ငါပြော

ရမှာလေ”

“အေးပါကွာ... မင်းမောနေမှာစိုးလို့”

သီတာအေး လိုရင်းမရောက်နိုင်တော့တဲ့ ဒီသုံးယောက်ကြောင့် ခေါင်းခြောက်နေသည်။ လွင်ဦးကတော့ ခေါင်းစိုက်သွားပါပြီ။

“ညိုထွန်း... ဘာတွေဖြစ်ကြတာတုန်း”

“ဒီကောင် ဟက်တိုက်ကွဲတာလေ”

ညိုထွန်းစကားကြောင့် သီတာအေး ရင်ဖိရင်း... .

“ဟယ်... ဆေးရုံမသွားဘူးလား”

ညိုထွန်း လေတစ်ချက် ပျံ့လိုက်ရုံ... .

“ဆေးရုံသွားလို့မရအောင် ကွဲထွက်သွားတာ”

“ဟင်... လွင်ဦး သနားပါတယ်၊ လူဖြစ်ရုံပြီပေါ့ ညိုထွန်းရယ်”

ညိုထွန်း မျက်လုံးကျယ်အောင် မျက်လုံးကို ဖိပွတ်ရင်း... .

“ဟာ... ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ ဒီမိန်းမတော့”

“ဟင်... ဒါဆို ဘာတဲ့လဲ”

“နလုံးသား... သုံးစားလို့မရအောင်ကို ကွဲတာ၊ မင်းသူငယ် ချင်း ငွေဇင်ကြောင့်လေ”

မောင်သက်က ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့ ရေထသောက်ရင်း... .

“ငွေဇင်က အောင်ကြီးကို အဖြေပေးလိုက်ပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ သီတာအေးရယ်၊ သောက်ထား

တာလေးတွေ ထွက်ပြေးကုန်ပါမယ်”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

သီတာအေးက ယုံကြည်ချင်ပုံမရပါ။

“နင် မယုံဘူးလား. . . အော့. . . မယုံရင် ငွေဇင် သွားမေးကြည့်၊ ထွက်ခွာတိုက်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာ. . . ဖက်ယုက်နေတာပဲတဲ့”

သီတာအေး ယုံကြည်လို့မရခဲ့။ ခေါင်းတခါခါနဲ့. . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်. . . တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”

“မယုံရင်လဲ ပုံပြင်လို့ သဘောထား၊ ငါတို့တော့ အိပ်ပြီ”

ပြောလည်းပြော နှစ်ယောက်လုံး လည်ကျသွားပြီး ခဏနေတော့ ခလူးခလောနဲ့ အသံတွေ ထွက်လာသည်။

“အိပ်သွားကြပြီလား. . . အရက်တွေ မူးနေတာပဲဆို”

အိမ်ပေါ် တက်လာတဲ့ မစ်နဲ့ မပပစကားကြောင့်. . .

“အတော်ပဲ. . . အခုပဲ မစ်တို့ဆီ လာမလို့”

မစ်နဲ့မပပက ညီလာတဲ့ ပစ္စည်းဆွဲခြင်းကို ဘေးမှာ ချရင်ထိုင်သည်။ မစ်က ဟိုသုံးယောက် မူးရူးအိပ်မောကျနေတဲ့ပုံစံတွေကို ကြည့်ရင်း. . .

“ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်တာနဲ့ ကလမက်မိန်းမ မိတာနဲ့ တွေ့လို့ နီ

ကောင်တွေ လေးကောင် မူးရူးနေတဲ့သတင်းကို ပြောပြလို့ဟဲ့”

“မစ်. . . အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

သီတာအေးစကားကြောင့် မစ်နဲ့မပပ အလန့်တကြားနဲ့. . .

“ဟဲ့. . . ဘာတွေဖြစ်ကြလို့လဲ”

“ဒီဟာလေ. . . သူတို့ပြောတာပဲ၊ ငွေဇင်. . . အောင်ကြီးတို့

အပြောပေးလိုက်ပြီတဲ့”

“ဟင်. . .”

“တကယ်”

သီတာအေး ခေါင်းညိတ်ရင်း. . .

“ကျွန်မတောင် မယုံချင်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်”

“အေး. . . ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ. . . လာ. . . ငါတို့ ငွေဇင်ကို သွားမေးကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”

“အေး. . . အဲဒါကောင်းတယ်”

သုံးယောက်သား ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သတိမပြုမိအားအောင် ကမန်းကတန်း ထွက်လာလိုက်သည်။ ငွေဇင်အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးအေးမာကို တွေ့တာကြောင့်. . .

“ဒေါ်လေး. . . ငွေဇင်ရော”

ဒေါ်လေးက ခြံထဲမှာ အပင်တွေကို ရေလောင်းနေရာမှ. . .

“ဟဲ့. . . အခန်းထဲမှာ နင်တို့သူငယ်ချင်းလည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူးအေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး”

“မသိပါဘူး သီတာအေးရယ်၊ မနက်ဈေးက ငါပြန်လာတည်းက အမူအရာတွေ ပျက်နေတယ်ဟဲ့. . . ဘာထူးသေးလဲ”

သီတာအေး မထူးတော့ပြီမို့ အခြေအနေကို ပြောပြတော့ ဒေါ်လေး ရင်ဘတ်ဖိကာ. . .

“ဒုက္ခပဲ. . . ခုတ်ရာတစ်ခြား ရှာရာတစ်ခြားဖြစ်နေပြီ၊ သွား. . .

သွား. . . ပြီးရင် ငွေဇင် မသိအောင် ငါ့လာပြောဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

“သွား. . . သွား. . . ငါ အပြင်မှာပဲ ရှိမယ်၊ ငါရှိနေရင် သူပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးကို ပြောပြီး သူတို့ အိမ်ပေါ် တက်ကာ ငွေဇင်အခန်းတို့ ထုရင်း. . .

“ငွေလင် . . . ဟဲ့ . . . ငွေလင်၊ နင် အိပ်နေလား”

“ဟင့်အင်း . . . တွန်းဖွင့်ခဲ့ မစံ”

သူတို့ တွန်းဖွင့်ရင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေခေါက်နေတဲ့ ငွေလင်
ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ . .

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ငွေလင်ရယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်လဲ
အရတ်တွေ မူးပြီးလဲနေပြီ”

ငွေလင် . . . မစံ ပြောမှ လှဲနေရာမှ ကုန်းထကာ . .

“ဒုက္ခတော့ များပြီ မစံရယ်”

ငွေလင်က ပြောလည်းပြော၊ မျက်ရည်ကလည်း ကျလာသည်။

“ညည်း အောင်ကြီးကို အပြေပေးလိုက်ပြီဆို”

“မဟုတ်ဘူး . . . ငွေလင် အဲဒါပြောချင်လို့ မစံတို့ကို စောင့်နေ

တာ”

“နင်ဟယ် . . . ငါ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရောပေါ့”

သီတာအေးစကားကြောင့် ငွေလင်က မျက်ရည်ကို သုတ်ရင်း

“လာပြောမလို့ပဲဟ . . . ပုထူနေတာနဲ့ မစံတို့ လာမှ ပြောမယ်

လို့ စဉ်းစားမိပြီး လာမပြောဖြစ်တာ”

“အယ်လီတွေ ဖြစ်ကြတာလဲဟဲ့”

ငွေလင် အားလုံးကို မျက်ရည်လေး တစ်စုံနဲ့ ရှင်းပြတော့ . . .

“ဪ . . . အဲဒါဆိုရင် ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါတို့ ရှင်းပြလိုက်မယ် . .

မငိုနဲ့တော့”

အခုမှ သီတာအေးလည်း ရယ်နိုင်တော့သည်။

“ငွေလင်ရယ် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ လွင်ဦးကိစ္စ ငါတို့ ရှင်းပြလို့

ရတယ်၊ အောင်ကြီးကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

သီတာအေး အမေးကြောင့် ငွေလင် ကမန်းကတန်းနဲ့ . . .

“အို . . . သူ့ဘာသာ သူ့အထင်မှားပြီး တွေးချင်ရာ တွေးတာ

ပဲ၊ ငါမှ သူ့ကို မချစ်တာ”

မစံက ထုံးစံအတိုင်း တဟိဟိနဲ့ . . .

“ဒါဆို နင်ချစ်တာ လွင်ဦးကိုပေါ့”

“ဟာ . . . မစံနော်”

“ကဲပါ . . . အခုမှ မစံနော်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ခုနတော့
မပဋာမြေလူး ကျနေတာ ကျနေတာပဲ၊ ကဲ . . . ရွှေမင်းသမီး၊ သိပ်မကြာ
ခင် ရှင့်ဆီကို ကိုလွင်ဦး လာလိမ့်မယ်”

“ဟင် . . . သူက ဘာလာလုပ်မှာလဲ”

“ဟဲ့ . . . နင့်ကို ဟိုတစ်ခါလို ဖက်ဖို့လေ”

“ဟာ . . . မပနော်”

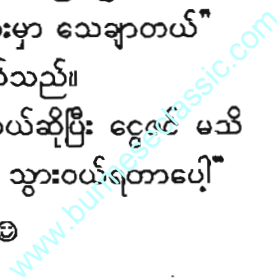
ငွေလင်ရဲ့ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာကြောင့် အားလုံး ရယ်
ကြပါသည်။

အုန်း(၃၄)

“ဟဲ့... ငွေဇင်... သွား... နောက်ဖေးမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ထည့်ထားတဲ့အိုင် ရှိတယ်၊ ယူပြီး လွင်ဦးတို့အိမ် သွားပေးလိုက်”
 ဒေါ်အေးမာစကားကြောင့် ငွေဇင် ပျော်သွားသလိုလို ရှိနေ
 လို့...
 “ဟာ... အမေကလည်း”
 ငွေဇင် တမင် အမူပိုနေတာ ဒေါ်အေးမာ သိတာပေါ့။ ဒါ
 မယ့် ရယ်ချင်တာကို မျိုသိပ်ရင်း မိစ်ကို မျက်ရိပ်ပြကာ...
 “ဟဲ့... သွားလေ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 ငွေဇင်... မစံရှေ့မှာမို့ ရှက်သလိုလို ရှိနေတာကြောင့်...
 “ဒါဆို မစံ လိုက်ခဲ့”
 မစံကလည်း ပါးပါသည်။

“ငါမအားဘူးဟ... အိမ်က ကိုတင်မြိုင် ခိုင်းထားလို့ ဈေး
 ဆက်သွားရဦးမယ်”
 ငွေဇင် ခေါင်းကုတ်သလိုလိုနဲ့ အနေရ ခက်နေသည်။
 “ဟဲ့... သွားလေ၊ ဟင်းရည်ပူတုန်းမှ စားလို့ကောင်းတာဟဲ့၊
 ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး”
 “ဒေါ်လေးသမီး”
 “မစံ...”
 ငွေဇင် အထိတ်တလန့် ပြောတော့ မစံက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့...
 “နေမကောင်းဘူး ထင်တယ် ပြောတာပါဟယ်... တက
 တည်း”
 သူမ မစံကို မျက်စောင်းထိုးရင်း နောက်ဖေးက ချိုင့်ဝင်ယူ
 သည်။ ပြီးတော့ ရှိုးကေစံရှေ့က ဖြတ်ပြီး မှန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ
 အင်္ကျီကို ဆန့်ဆန့်ရန်ရန် ဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်ပြီးမှ သူမဘာသာသူမ
 ချွတ်နေမိသည်။
 ငွေဇင် အပြင်ထွက်ဖို့ ဖိနပ်စီးတော့ မစံက...
 “ဟဲ့... သနပ်ခါး မပျက်စေနဲ့နော်”
 “ဟာ...”
 “ဟဲ့... ချွေးထွက်လွန်းလို့ ပြောတာပါဟဲ့”
 သူမ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ထွက်လာတော့ ဒေါ်အေး
 မာ အခုမှ ပြုံးနိုင်သွားသည်။
 “ငါလည်း ကလေးတွေကိစ္စကို အဆင်မပြေ၊ပြေအောင် ဝင်
 ထုပ်နေရတာ လူတွေ သိလို့ကတော့ ဝိုင်းဟားမှာ သေချာတယ်”
 ဒေါ်အေးမာ စကားကြောင့် မစံ ရယ်သည်။
 “ဒါဆို ဒေါ်လေးအိမ်မှာ ချက်စားတယ်ဆိုပြီး ငွေဇင် မသိ
 အောင် အစောကြီး ဈေးမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ သွားဝယ်ရတာပေါ့”

မစံစကားကြောင့် ဒေါ်လေး သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း. . .

“အေးပေါ့ဟဲ့. . . ငွေလင် မနိုးခင် အကုန်စီစဉ်ထားရတာ၊

တဲ့. . . လွင်ဦး အဖြစ်မှန်တွေ သိပြီးပြီလား”

“ဟိုလေ. . . ညှိထွန်းတို့ သိပြီးပါပြီ၊ အခုလောက်ဆို လွင်ဦး

သိပြီးရောပေါ့”

“ညည်းကလဲအေ. . . စောစောစီးစီး ပြောထားပါဆိုနေမှ”

“ဒေါ်လေးရယ်. . . စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ၊ အဆင်ပြေမှာ

ပါ တဲ့. . . ဒေါ်လေး၊ ကျွန်မလည်း ပပတို့အိမ် ဝင်ပြီး အခြေအနေ

စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်လေးက တပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

အာရုံး(၃၅)

“**ဘယ်**သူမှ မရှိကြဘူးထင်တယ်”

ခြံစည်းရိုးတံခါး တွန်းဖွင့်ပြီး ငွေလင် ခြံထဲ ဝင်မိပါသည်။ အိမ်
တံခါး သော့ခတ်မထားတာကြောင့် တံခါးခေါက်မယ် လုပ်တော့. . .

“မဟုတ်သေးဘူး ရွှေစင်၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်တာဝန်ယူရဲတဲ့သတ္တိ
နို့ပါတယ်”

ပါးစပ်က အာမေဇိုတ်သံ မထွက်သွားအောင် သူမ ထိန်းလိုက်
ရသလို တံခါးကို ခေါက်မယ့် လက်အစုံကလည်း လေထဲမှာ ရပ်တန့်
သွားပါသည်။

“ဟင့်အင်း”

ခပ်တိုးတိုး ငြင်းဆန်မှုနှင့်အတူ ရွှေစင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးထံ
ထဲ ခြိုက်သံလွင့်ပျံ့လာပါတယ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ လွင်ဦးနဲ့
အတတ်ပြင်းချသံ။ ပြီးတော့. . .

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ်မှားသွားတာ ဝန်ခံပါတယ် ရွှေစင်၊ ကိုယ် ယောက်ျားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ကိုယ် ရှိကြီး နီးဆို ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

လွင်ဦးရဲ့တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံနဲ့အတူ ရွှေစင်ရဲ့ငိုရှိုက်သံက လွင့်ယုံလာသည်။ ပြီးတော့ ရနံ့တစ်ခု ဆိုးဆိုးဝါးဝါး။ သူမ နှုတ်ခမ်းကို တိုက်မိသည်။

လွင်ဦးနဲ့ရွှေစင် ဝုန်းခနဲ တံခါးဖွင့်သံနဲ့အတူ . . .

“တောက် . . .”

အိမ်ပေါက်ဝ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ချိုင့်ကို ကိုင်ကာ မတ်တတ် ရပ်နေသူက ငွေဇင်။ ပြီးတော့ စူးရှနီရဲနေတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ အဆက်မပြတ် မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနဲ့ ငွေဇင်။

“ငွေဇင် . . .”

လက်ထဲက ချိုင့်လွတ်ကျသံ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လဲတူ ထုန်တဲ့ ဟင်းရည်နဲ့မုန့်ဖတ်တွေ။ ငွေဇင်တို့ လွင်ဦး ကြောင်ပြီး ငေးကြည့်နေသလို ရွှေစင်ရဲ့အံ့ဩမှုကြောင့် မျက်လုံးက အဝိုင်းသား။

“နင် . . . လူယုတ်မာကောင် . . . နင် နှမသားချင်း ကိုယ်ချင်းမထာ

တဲ့ကောင်၊ ငါ နင့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိ . . .”

“မဟုတ်ဘူး . . . ငါရှင်းပြပါရစေဦး . . . ဒီလိုဟာ”

“မပြောနဲ့”

ငွေဇင် နားကို ပိတ်ပြီး ခေါင်းခါကာ အပြင်ကို ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“ဟာ . . . နေဦး”

သူ တားဖို့ အချိန်မရလိုက်။

“ဟာ . . . သွားပြီ”

လွင်ဦး မချင့်မရဲစိတ်နဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြောနေမိစဉ်မှာ

ပေါ်ကို ဝရုန်းသုန်းကား တက်လာတဲ့ ညိုထွန်းတို့ တစ်သိုက်၊ ရွှေစင် သူတို့ကို မြင်တော့ မပြောမဆိုဘဲ မျက်ရည်တွေ သုတ်ကာ ထွက်ပြေးသွားပြန်တော့ . . .

“လွင်ဦး . . . မင်း . . . မင်း . . .”

ညိုထွန်းက မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ပြောသလို သီတာအေးက . .

“လွင်ဦးရယ် . . . နင် . . .”

လွင်ဦး မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ လက်ကာ၊ ကာ မနည်းဝင်ပြောရပါသည်။

“နေ . . . နေကြပါဦး . . . ငါ့စကားဆုံးအောင် နားထောင်ကြပါဦးကွာ”

ညိုထွန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြပြီး လွင်ဦးစကားကို နားစွင့်မိပါသည်။

“အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ ရှက်လည်း ရှက်မနေတော့ပါဘူး၊ ဒီလိုကွ . . . ငါအရက်မူးပြီး အိမ်ပြန်တော့ မူးမူးနဲ့ အိမ်ရှေ့အိမ်နောက်ဖေး မှားပြီး အီးအီးပါချစ်တယ်”

ညိုထွန်းတို့ နှာခေါင်းရှုံ့သွားကြပြီး . . .

“ဒါကြောင့် ခြံထဲ ဝင်လာတော့ အနဲ့အသက်ဆိုး ရတယ်လို့ ထင်မိတာကိုး”

လွင်ဦးက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကိုကွာ . . . ဟိုကောင်မလေး ရွှေစင်က သိသွားတယ်”

“ဟေ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါကြောင့်မို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လျှောက်မယူအောင် တောင်းပန်နေတာ၊ မဟုတ်သေးဘူး ရွှေစင်၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်တာဝန်ယူရဲတဲ့သတ္တိ ရှိပါတယ်၊ ငါ့ဘာသာ ပြန်ကျုံးမယ်ပေါ့ကွာ”

နားထောင်တဲ့လူတွေ ဇာတ်ရည်လည်လာတော့ ပြန်စိစိ ပြန်

တာသည်။ စောင်သက်က စပ်ပြီးပြီးနဲ့. . .

“အဲဒီတော့. . .”

လွင်ဦး သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း. . .

“ငှ. . . ဖြစ်ချင်တော့ ရွှေစင်က အိမ်ပေါ် တက်လာရင်း ပြောချင်အောနဲ့ ခလုတ်တိုက်တော့ ခြေမကြီး ကွဲသွားရော၊ ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး ငိုပါလေရော”

ပရိသတ်က တဟားဟား။ လွင်ဦးလည်း ရယ်ရအခက် ငိုရအခက်ပါ။

“အဲဒါတွေ ပြောနေတုန်း ငွေဇင်က တစ်မျိုးထင်ပြီး. . .”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ရယ်သံတွေ တသောသောနဲ့။

“ရယ်မနေကြပါနဲ့ကွာ. . . ဒါနဲ့ ငွေဇင်ရော”

သီတာအေးက တဟိဟိနဲ့ ရယ်ရင်း. . .

“လိုက်သာ သွားတော့ လွင်ဦးရေ အိမ်ပေါ် တက်ပြီး တစ်ခါ တည်းသာ ပြောမှ ရတော့မှာ၊ ဒေါ်လေးလည်း မင်းတို့ဇာတ်ကို ရှင်းဖေးရင်းနဲ့ သူလည်း ရှုပ်ကျန်နေခဲ့ပြီ”

“အေးကွ. . . အခုထိကို လူမမာနဲ့ခါတ်စာ ကက်ကင်းမမိသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“စိတ်ကူးမမှားနဲ့တော့ လွင်ဦးရေ မင်းရောဂါက ဆေးသောက်လို့ မပျောက်တော့ဘူး၊ ခါတ်စာလေးနဲ့ နှလုံးသား အာဟာရဖြစ်အောင် နေမှ ရတော့မှာ”

လွင်ဦး ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ အမြန်သုတ်ခြေတင်လာရပါသည်။

အာနန်း(၃၆)

“ဟ. . . ပြောပြီးစလစ် နံပါတ်တစ်လေး ကိုအောင်ကြီးကို အပျိုရည်. . . အဲ. . . လူပျိုတစ်ဖက်လပ် ဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့ပါနဲ့ ငွေဇင်ရယ်”

ငွေဇင် ရှိရင်းစွဲ ဒေါသလက်ကျန်နဲ့. . .

“ဘာ. . . ကျွန်မက ရှင့်ကို အဖြေပေးပြီးစလစ် ဖြစ်ရအောင် ရှင့်ကို ကျွန်မပါးစပ်က ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့မိလို့လား”

ငွေဇင်စကားကြောင့် အောင်ကြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့. . .

“ဟင်. . . တစ်ထောင့်ငါးရာဆို၊ ဒါ ငွေဇင် ရှက်လို့ တစ်ဖက် လှည့်နဲ့ အဖြေပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာမှ မဆိုဘူး. . . ကျွန်မဘာသာ စာရင်းတွေ မှတ်နေ

www.burmeseclassic.com

ထား နီတီးယားတား လုပ်မယ် မကြံနဲ့နော်၊ ကျွန်မလက်က ရှင်ပါးပေါ်
ရောက်သွားမယ်”

“ဟို. . . ဟို. . . ကိုအောင်ကြီး ဖက်ထားတော့ ငွေငင်လေးက
ဘာလို့ ငြိမ်ခံနေလဲဟင်. . . အဟဲ”

စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ပြောတော့ ငွေငင် ဒေါသဖြစ်လာကာ အောင်ကြီး
ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ရင်း. . .

“အောင်မာ. . . ရှင်က ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်လုံးကို ညှပ်ပြီး
ဖက်ထားတော့ ကျွန်မ ရုန်းလို့ရလို့လား သေနာရဲ့”

အောင်ကြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ. . .

“ဒါဆို ပါးစပ်က ငြင်းပါလား”

သူမလက်က နောက်တစ်ကြိမ် အောင်ကြီးခေါင်းကို ဒေါက်
ခနဲ ခေါက်တော့ အောင်ကြီး ထူပူသွားတဲ့ခေါင်းကို အသည်းအသန်
ဝှတ်သည်။

“ဒီလောက် ပါးစပ်ထဲမှာ မုန့်တွေ ပြည့်လို့ နင်နေတာကို အ
လိုက်ကမ်းဆိုး မသိဘဲ ဝှတ်ဖက်နေတာ ဘယ်သူလဲ နှာဘူးကောင်ရဲ့”

“ဟေ့ကောင်. . . ငွေငင်ကို လွှတ်လိုက်”

လွင်ဦး မောကြီးပမ်းကြီးနဲ့ ပြေးလာရင်း အရှိန်လွန် ခလုတ်
တိုက်မိတော့ ငွေငင်. . . လွင်ဦးကို ထိန်းလိုက်ကာ ဖက်မိသလို ဖြစ်သွား
သည်။ အောင်ကြီး အူလည်လည်နဲ့. . .

“ဟေ့ကောင် လွင်ဦး. . . ငါ လွှတ်လိုက်ရအောင် ဖက်မှမထား
တာ”

“အောင်မယ်. . . ဖက်ကြည့်ပါလား၊ ပါးကျိုးသွားမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့. . . ကိုယ်ပဲ ဖက်လို့ရမှာ”

သတိမေ့ပြီး လွင်ဦးက သူ့ကိုဖက်၊ သူမက လွင်ဦးကို ဖက်
ကြတာကို ငွေငင် အခုမှ သတိထားမိပြီး လက်ကို ပြန်ရုပ်သည်။

“အောင်မယ်. . . သတိမေ့လို့၊ ရှင်လည်း လူယုတ်မာ. . .
သွား”

လွင်ဦး အခုမှတော့ မထူးပြီမို့. . .

“ကိုယ် နောက်မှ ရှင်းပြမယ်၊ ရွှေစင်ကိစ္စက ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ. . . ဒီက နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရတာ”

“တကယ် ဘုရားစူးပါကွာ. . . မယုံရင် ဟော့ဟိုမှာ သီတာ
အေးတို့ကို မေးကြည့်”

သီတာအေးတို့ အမောဆို့နေကြပါပြီ။

“နင်တို့ကိစ္စက ငါတို့ပါ အသက်ထွက်ကုန်တော့မယ် လွင်ဦး
ရယ်. . . ဟောဟဲ. . . ဟောဟဲ. . . ဟဲဟိုး”

မောင်သက်ကလည်း. . .

“ဟောဟဲ. . . ဟုတ်တယ်. . . ဟောဟဲ၊ ရွှေစင်နဲ့လွင်ဦး ဘူးသီး
မသီးကြ. . . ”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟို. . . ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး၊ နင် အထင်မှားတာပါ၊ ပြီးရင်
ရှင်းပြပါမယ်ဟာ”

ငွေငင် မယုံကြည်ချင်ဟန် ရှိနေသေးပါသည်။

“ငါ နင့်အသားကလွဲပြီး ဘယ်အသားမှ မစား. . . အား. . .
မထိဖူးပါဘူး”

ငွေငင် ရှက်ရှက်နဲ့ ဆွဲဆိတ်တာကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွား
ပါသည်။

“ဟင်. . . ဒါဆို ငါက ဘယ်သူ့ကို ချစ်ရမှာလဲ”
အောင်ကြီးရဲ့ငိုသံကြောင့် သီတာအေးက. . .

“ဈေးမှာ သွားခြစ်၊ ခြစ်လို့လဲ ရတယ်. . . ညှစ်လို့လဲ ရတယ်၊
အခုတော့ ရောဂါနဲ့ခါတ်စာနဲ့ အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားပြီ”

ငွေငွေ ရှက်ရှက်နဲ့ လွင်ဦးရင်ခွင်ထဲကနေ ပြုံးသည်။

“ကဲ... ဟိုတစ်ခါ အိပ်မက်ထဲကလို ညှစ်... အဲလေ... ချစ်

လိုက်ဦးမယ်”

“အမေ့...”

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

WITZAR

BLUMBERG
CLASSIC
.COM